

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 151 /Temmuz 1994 / 4,- DM

ARGK, TÜRK ORDUSUNA GEÇİT VERMİYOR!

Her güne nefes nefese yüklenerek kazanmaya çalışmak, bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak, savaş koşullarında sonuç dönemine girildiğini gösterir. Bu tür süreçlerde şüphesiz ki, değil günlerin, anların bile büyük sonuçları olabilir.

"Bu ay gelişme kaydedildi, bize güvenin" veya "önümüzdeki ayda rahat nefes alacağız" vb. açıklamalar her gün her devlet yetkilisi tarafından dile getirilirse, bu yönlü açıklamalara özel bir önem verilirse bu, normal değildir.

Kürdistan'da PKK ile TC arasındaki savaşta beliren bir son vardır. Ve bu kaçınılmaz olarak görülüyor. Dakikalar, günler ve aylar savaşın yoğunluğu içinde geçtikçe bu son yaklaşıyor. Şimdiye kadarki bütün çabalar ve bütün yöntemler bu biçimde seyreden gelişmenin hızını bile kesmeye yetmiyor.

Sömürgeci sistemde çözülüş tırmandıkça, özel savaş da vahşetini alabildiğine hızlandırıyor. Bu kör bir politika temelinde sürdürülüyor. Bunun bir adı da çıplak zordan ibaret bir politikasızlık gerçeğidir. Türk egemen sınıflarının iç ve dış kamuoyuna sundukları vaatlerin başarılacağını söyledikleri süre kısalıyor. Bu nedenle artık ne yapabilecekleri konusunda telaşları artıyor ve herkes bir şeyler kurtarma seferberliğine çıkıyor. Fakat böyle bir durumda toparlanma fırsatı bile bulunamıyor. Kapsamlı düşünme, yapılanların sonuçlarını hesaplama, olası gelişmeleri kestirme koşulları yakalanamıyor. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı bu anlamda zamanı hükmü altına almış, sömürgeci rejimin değerlendirebileceği boşlukları doldurmuştur.

Açıklamalardaki çelişkiler, ölü olarak doğan veya bumerang gibi dönüp sahibini vuran taktikler çöküş psikolojisinin egemen olduğu böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Birçok şeyi birden yapma gereği duyuluyor. Bu birçok şeyden birinin bile isabetli olması yeterli görülüyor. Dolayısıyla yitik zaman kazanılmaya çalışılıyor.

Tümüyle işlemez duruma gelen bir sistem söz konusuysa ve yine bütün kurumlarıyla amaçlarının tersine bir noktada yoğunlaşıyorsa bu, orada tam bir alternatif, iktidarlaşmanın kapısına dayanan bir devrim var demektir. Türkiye bütün tarihi boyunca en aşılması zor bir dönemini yaşıyor. Hiçbir döneme benzemeyen bunalımlı bir süreci yaşıyor. Bunu atlatacak gücünün bulunmaması tamamen yıkılışın kaçınılmazlığını ifade ediyor. Bir köşe yazarının deyimiyle "Türkiye ateş çemberi içinde" bulunuyor. Bu tehlikenin bir yönü; asıl tamamlanmayan yön ise, "bu ateş çemberi"ni yaracak, söndürecek bütün su kaynaklarının kurumuş olmasıdır. Yıllardan beri özel savaşın sulandırılarak beslenmesinde kullanılan kaynaklar, artık tek damla bile akıtmıyor. Susamış bir özel savaş rejimi ateşin sıcaklığı altında erimekten, sersemlemekten, mantığını yitirmekten kurtulamıyor.

Bu özel savaşın, yükünü emekçi

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

14 Temmuz direniş kararı bugün zafere ulaştıracak parti kararı, bir halk kararı ve bir savaş kararıdır

14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlı kalabilmek çok büyük bir meseledir. Parti yoldaşlığı, dava arkadaşlığı, eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyorlar demektir. Şunu çok açıkça söyleyebiliriz ki, partimiz içinde büyük direniş şehitlerimizin anısına layık olamama, onu kendi her türlü yetmezliğine perde yapma, onun üzerinde ucuz yaşamak isteme, onunla her türlü geriliği besleme, direniş şehitlerinin büyük bir çağrı anlamına gelen tüm büyük gün kararlarını bir türlü kavrayamama, kavransa bile gereklerini yerine getirememe ve sanki bu normal kabul edilebilecek bir yaşanmış gibi davranma hiçbir şekilde onay görmeyecek tutumlardır. Büyük direniş şehitlerinin yaşamlarını daraltma, giderek sanki anıları silinmiş gibi hafıza kaybı içine girme, onların anısıyla kendini güçlendirme şurada kalsın miraslarıyla geçinip gitme durumları vardır. Eğer işler böylesi bir noktaya, aşamaya gelmişse bilmeliyiz ki, o parti ve o yol arkadaşlığı en tehlikeli bir durumla karşı karşıyadır.

Biz her zaman şunu söyledik: Eğer görevlerimize biraz böyle bağlı kalabilmişsek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus, kesinlikle genelde bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır. Mümkün olduğu ölçüde kendimizde onu hissetmek ve ona halel getirmeden başarıyla yaşatılmasına güç yetirebilmektir.

Yaptığımız bütün değerlendirmeler şunu gösteriyor: Halihazırda partinin görevlerini, partinin savaşım silahlarını ellerine alanlar, direniş şehitlerinin

Devamı 4. sayfada

Kuzey Kore halkı "Kendi sandalyesi"nde oturan önderini kaybetti

Kuzey Kore İşçi Partisi Genel Sekreteri ve Kuzey Kore Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı **Kim İl Sung** 8 Temmuz 1994 günü 82 yaşında öldü.

Kim İl Sung, Kore Devrimi'nin gerçekleştiği 1948 yılından bu yana Kuzey Kore Devlet Başkanlığı görevini yürütüyordu.

1912 yılında Pyongyang şehrinin Makyungdae köyünde bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Kim İl Sung, daha genç yaşlarda anti-emperyalist ve anti-sömürgeci mücadeleyle tanıştı. 1931 yılında Kore İşçi Partisi'ne üye oldu. 18 yaşındayken işgalci Japon ordusuna karşı yürütülen savaşta yer alan Kim İl Sung, direnişçi ve kararlı kişiliğiyle dikkatleri üzerinde topladı.

Başarılı çalışmaları sonucu önemli görevlere yükseldi. Japonların kapsamlı saldırılarında çok sayıda savaş arkadaşını kaybetti.

Kim İl Sung, daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nın şiddetli bir şekilde hüküm sürdüğü 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne geçti. Hitler Almanyası'nın saldırılarına karşı Sovyetlerin saflarında yer alarak savaşmaya başladı. Burada da önemli gö-

Devamı 19. sayfada

Zafer, suç pratiğini yerle bir etmekten ve ordu yasalarını egemen kılmaktan geçer

"Savaş hayatın en ciddi işidir, ona bu anlamı vererek yaklaşalım! Bunu bir yaşam tarzı olarak bütün çalışma alan ve birimlerine egemen kılalım! En taviz verilmeyecek yaşamın savaşçı yaşamı olduğunu, özellikle onun kural ve disiplini olduğunu unutmadan, örnek davranışlarımızla anı anına bunu yaşama geçirelim!"

Yazısı 8. sayfada

Yaşamak için savaşmalı ve SAVAŞTA YAŞAMI ORTAYA ÇIKARMALIYIZ

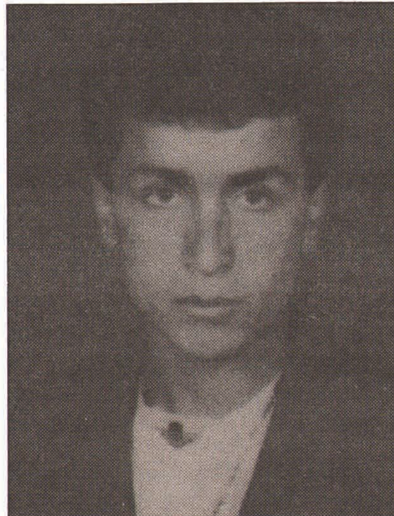
ABDULLAH ÖCALAN

Sosyal gerçekliğimiz biraz özlü kavranılmak istenirse görülecektir ki, aslında oldukça tıkanmış, bundan da öteye çözülmüş, kendisi olmaktan çıkmıştır. Bu, hem çok geri ve hem de özümsenmiş bir düzeyi ifade ediyor. Çok geri bir durumda olan Türk ulusal, sosyal, siyasal ve kültürel yapısı içine alınma durumu çok ağır gelişiyor. Bu ağırlık çok geri bırakılmaya yol açıyor. Büyük çözümsüzlük, sosyal bunalım bu temelde derinleşiyor. En çok aile, yine ailenin ezilen tarafı olan kadın en geri bir konuma mahkum ediliyor. Böylece aile yaşamı adeta bir genel zindan yaşamı haline geliyor. Onda hiç sağlıklı bir birey yetiştirilemiyor, ilişki üretilemiyor. Bir anlamda sömürgeci katliam aile içi bir ilişki tahribatı ve katliamına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak ailede bir teslimiyet, oldukça bozulmuş bunalımlı tipler ve onların her türlü geri ilişkileri söz konusu oluyor. Tabii bu da ağır bir durumu teşkil ediyor.

Biz PKK'yi başlatırken, bunun daha çok böylesi geri bir sosyal yapıya ve aile yapısına isyanımızla bağlantısı olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaya çalıştık. Çok geri ve kabul edilemez aile içi ilişkiler, ailenin kendini çok zor yaşatabilmesi, bizi çok erkenden ve çok derinden düşündürdü. Bundan çıkış yapmak için bir yandan devletin sunduğu bir küçük memur olma, diğer yandan ırgat veya hamal gibi bir ücretli işçiliğe yönelme yol gibi geliyordu. Tabii bu konularda iş bulmak ve memur olmak da aslında aslanın ağzında olan şanstı. İşte bütün bu ağır durumlar bizi devrimci çözüme itiyordu. Bilindiği üzere biz PKK hareketine yönelişi böylesine eşine ender rastlanan bir

Devamı 12. sayfada

Halim Dener'e sıkılan kurşun Almanya'nın Kürt politikasının iflasıdır

Alman emperyalizmi nihayetinde Kürdistan halkına kurşunu da sıktı. Şimdiye kadar başaramadığını mı başardı, yoksa Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği düşmanca politikasının son nefesinin kesilmesine mi yol açtı?

Hannover'de şehit düşen **Halim Dener** yerine 70 bin Halim'in görkemli gösterisi, haykırışı bu sorunun tartışmasız cevabını veriyor.

Bir köle halka her şeyi yaptırmak ne kadar kolaysa, özgürlüğü yakalayan bir halka geri adım attırmak da o kadar zordur.

Almanya nereden nereye nasıl geldi? Bunun nedenleri neydi, sonuçları nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve ne zaman başladı bu düşmanlık? Bu, PKK-Kürdistan halkına ve Alman emperyalizmine ne kazandırdı, ne kaybettirdi? Sonuçta Almanya, Avrupalı bir güç olarak kendi koşullarında Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı TC'leşti. Biliyoruz ki TC, şimdi PKK

Devamı 3. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ YENİ YAŞAMDA YOL GÖSTERİYORLAR

Mehmet Aslan (Seyfettin)
Ali ... (Maas)
Abdullah Baliç (Musa)
Hüseyin Alak (Hayri)

Yazıları 10-11. sayfalarda

ARGK, TÜRK ORDUSUNA GEÇİT VERMİYOR!

Baştarafı 1. sayfada

Her güne nefes nefese yüklenerek kazanmaya çalışmak, bunun için ne gerekiyorsa onu yapmak, savaş koşullarında sonuç dönemine girildiğini gösterir. Bu tür süreçlerde şüphesiz ki, değil günlerin, anların bile büyük sonuçları olabilir.

"Bu ay gelişme kaydedildi, bize güvenin" veya "önümüzdeki ayda rahat nefes alacağız" vb. açıklamalar her gün her devlet yetkilisi tarafından dile getirilirse, bu yönlü açıklamalara özel bir önem verilirse bu, normal değildir.

Kürdistan'da PKK ile TC arasındaki savaşta beliren bir son vardır. Ve bu kaçınılmaz olarak görülüyor. Dakikalar, günler ve aylar savaşın yoğunluğu içinde geçtikçe bu son yaklaşıyor. Şimdiye kadarki bütün çabalar ve bütün yöntemler bu biçimde seyreden gelişmenin hızını bile kesmeye yetmiyor.

Sömürgeci sistemde çözülüş tırmandıkça, özel savaş da vahşetini alabildiğine hızlandırıyor. Bu kör bir politika temelinde sürdürülüyor. Bunun bir adı da çıplak zordan ibaret bir politikasızlık gerçeğidir. Türk egemen sınıflarının iç ve dış kamuoyuna sundukları vaatlerin başarılacağını söyledikleri süre kısalıyor. Bu nedenle artık ne yapabilecekleri konusunda telaşları artıyor ve herkes bir şeyler kurtarma seferberliğine çıkıyor. Fakat böyle bir durumda toparlanma fırsatı bile bulunamıyor. Kapsamlı düşünme, yapılanların sonuçlarını hesaplama, olası gelişmeleri kestirme koşulları yakalanamıyor. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı bu anlamda zamanı hükmü altına almış, sömürgeci rejimin değerlendirebileceği boşlukları doldurmuştur.

Açıklamalardaki çelişkiler, ölü olarak doğan veya bumerang gibi dönüp sahibini vuran taktikler çöküş psikolojisinin egemen olduğu böyle bir ortamın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Birçok şeyi birden yapma gereği duyuluyor. Bu birçok şeyden birinin bile isabetli olması yeterli görülüyor. Dolayısıyla yitik zaman kazanılmaya çalışılıyor.

Tümüyle işlemez duruma gelen bir sistem söz konusuysa ve yine bütün kurumlarıyla amaçlarının tersine bir noktada yoğunlaşıyorsa bu, orada tam bir alternatif, iktidarlaşmanın kapısına dayanan bir devrim var demektir. Türkiye bütün tarihi boyunca en aşılması zor bir dönemini yaşıyor. Hiçbir döneme benzemeyen bunalımlı bir süreci yaşıyor. Bunu atlatacak gücünün bulunmaması tamamen yıkılışın kaçınılmazlığını ifade ediyor. Bir köşe yazarının deyimiyle "Türkiye ateş çemberi içinde" bulunuyor. Bu tehlikenin bir yönü; asıl tamamlanmayan yön ise, "bu ateş çemberi"ni yaracak, söndürecek bütün su kaynaklarının kurumuş olmasıdır. Yıllardan beri özel savaşın sulandırılarak beslenmesinde kullanılan kaynaklar, artık tek damla bile akıtmıyor. Susamış bir özel savaş rejimi ateşin sıcaklığı altında erimekten, sersemlemekten, mantığını yitirmekten kurtulamıyor.

Bu özel savaşın, yükünü emekçi halk, işçi sınıfı ve bütün kesimlerin daha uzun süre kaldırması beklenemez. Yaşam gün geçtikçe ağırlaşıyor. Hoşnutsuzluk derinleşiyor. Bu çok iyi bilindiği için çeşitli tedbirler alınarak, halk muhalefetinin radikalizme kayması engellenmeye çalışılıyor. 20 Temmuz günü Türk-İş önderliğindeki bir günlük işi bırakma grevi, söz konusu tedbirlerin bir parçasıdır. Özel savaşın talimatıyla gerçekleşmiştir. Ancak yer yer bu grev yürüyüşünde de görüldüğü gibi, işçi sınıfı ve emekçi halk her şeye rağmen radikalizme kaymak zorunda kalacaktır. Bu oyunlara gelmeyecek, hakkını isteyecektir.

Yaşanan bu duruma ayna tutulursa, bu, çokça maskelenen hükümetin hükümetsizliğini ya da iktidarın iktidarsızlığını gözler önüne serer. Çiller'li ve Karayalçın'lı hükümetin daha bir yılı dolmadı. Herkes bir hatırlasın Çiller'in "Başbakanlık fırtınası"nı, o dönemki vaatlerini, çok iddialı sözlerini. Ne Çiller ve ne de Karayalçın kendi yetenekleriyle, parti teşkilatlarının desteğiyle öne çıkmış ve onay görmüş kişilikler değildir. Turgut Özal'ın ölümü ve ardından 500 günlük vaatlerini yerine getiremeyen Demirel'in cumhurbaşkanlığına seçilmesi normal değildi. Yine o dönemin başbakan yardımcısı Erdal İnönü'nün de "gençlerin önünü açmak için" genel başkanlık görevinden ayrılması hiç de yansıtıldığı gibi gelişmiyordu. Bu konuda Hürriyet gazetesinde yer alan bir dizi yazıda Demirel'in, Çiller'in genel başkanlığa yükselişi noktasında yanıldığı açıklanıyordu. Bu açıklama, bu konudaki asıl gerçeği tersine çevirerek maskeliyordu. Gerçekte ise o dönemde özel savaş yönetiminin öyle bir düzenlemeyi gerekli gördüğü ve bunu bir talimat şeklinde söz konusu figüranlara kabul ettirdiği çok somut bir biçimde fazlasıyla yansıyordu. Çiller ve Karayalçın özel savaş kliği tarafından bulunup görevlendirildi ve iç-dış kamuoyuna yeni yüzler, yeni umutlar olarak sunuldu. Bununla hem iç kamuoyunun oyalanması, beklemeye alınması, hem de emperyalist güçlerden sürenin koparılması hedeflendi. Bu dönemde, geçen bütün başarısız süreç diğerlerine mal edilerek, Çiller'in başbakanlığını ve Karayalçın'ın başbakan yardımcılığını yaptıkları hükümet, sıfır kilometre ve kusursuz politikacıların elinde yeni bir umut hükümeti olarak ilan edildi.

Fakat o günden bugüne geçen zaman, sorunun hükümet sorunu, şu veya bu politikacı sorunu olmadığını, tersine her şeyin altında yatan gerçeğin sömürgeci devletin durdurulamayan ağır bunalımı olduğunu gösterecekti. Bunun ayırt edici bir özelliğinin ise, bundan sonra eskisi gibi maskeleme oyunları için imkanların bulunamadığıdır. Şimdi özel savaş rejimi Özal örneğinde görüldüğü gibi Demirel'in ölümünü hazırlayamaz, Çiller ve Karayalçın'dan birini cumhurbaşkanı yaptırma, diğerini istifa ettirme gerekçelerini bulamaz. Ve bu ikisi yerine de başka ikili bulamaz. Takke erkenden düştü ve bunun altındaki kelliği herkes gördü. Ama böyle de gitmiyor, zaman da hızla kısalıyor.

İşte şimdi hükümet etrafında geliştirilen tartışmaların temel nedenlerinden biri budur. Çiller'li ve Karayalçın'lı hükümetin özel savaşta kendilerine düşen görevi yerine getirmediği kesinleşmiştir. Bu hükümeti dağıtmak özel savaş yönetimi için zor bir iş değil. Bu ne kadar kolaysa, bunun yerine bir alternatifin bulunması da o kadar zordur. Yeni formüller üzerinde yoğunlaşılırken, partiler üstü veya bütün kesimlerin üzerinde uzlaştığı bir olağanüstü milli hükümet hazırlıkları yapılırken, mevcut hükümetin değiştirilmesinin koşulları da yaratılmaya çalışılıyor.

Hükümet ortakları olan DYP ve SHP'de "muhalif kanatlar"ın başlayan mücadeleleri, çekişmeleri özel savaş rejimi tarafından gündemleştirilen yeni bir düzenlemenin gösteri bölümüdür. Yukarıdan gelen talimatla harekete geçme olayı söz konusudur. Dolayısıyla bu girişimler kendiliğinden ve kontrol dışı hareketler değildir. Yine Çiller'in var olan servetinin soruşturulması, ardından diğer sömürgeci parti liderlerinin servetlerinin araştırılmasının söz konusu önergeye dahil edilmesi özellikle hükümetin adım atamadığı bir dönemde gündeme geliyor. Yine hem DYP'de, hem de SHP'de kabine değişikliklerinin düşünülmesi de, bu hükümetin hiçbir inandırıcılığının kalmadığını, imajının tümden yıprandığını gösteriyor. Bu tür tartışmalarla, sözümona arayışlarla kitlelere, sorunlara çözüm bulunmaya çalışıldığı, başarısız politikacılardan veya bakanlardan hesap sorulduğu, çarenin tükenmediği mesajı veriliyor. Umutsuzluğun yayılmamasına, güvenin yitirilmemesine çalışılıyor. Böylece kitlelerin oyalanması hedeflenerek gündem çarpıtılıyor.

Burada seçilen "kurbanlar" Çiller ve Karayalçın'dır, ya da onların başında bulunduğu hükümettir. Yani bir düzenleme çabası içine girilirken, mevcut bütün sorunlar bu hükümete ve uygulayıcılarına yükleniyor. Farklı koşullarda ve zamanda Demirel-İnönü hükümetine karşı yapıldığı gibi. Ancak yukarıda belirtildiği gibi şimdi mevcut Çiller ve Karayalçın'dan başka bir ikili yoktur. Bu nedenle bu kez resmen açıklanmasa da üzerinde yoğunlaşılan hükümet biçimi, aykırı seslerin çıkmadığı bir "milli kurtuluş savaşı hükümeti"dir. Böyle bir hükümetin kurulup kurulmaması da sömürgeci rejimin ağır sorunlarına bir çözüm gücü olamaz. Mevcut çözülüş, bunu yeterli cevap bulamaz bir derinliktedir. Bu, TC yönetimi tarafından biliniyor da olsa, iç kamuoyuna ve dış kamuoyuna karşı bir şans denemesi olarak buna başvurulacaktır.

Türkiye'de her sahada yaşanan zor sorunlar bu düzeyde ağırlık teşkil ederken, Kürdistan'da yıkım savaşında hızını alamayan ordunun durumu da bundan farklı değildir. Bu ordu Kürdistan'da bir çapulcu sürüsü gibi her şeye saldırıyor; yakıp yıkıyor, insanları katlediyor, doğayı tahrip ediyor. Soykırım temelinde bir intikam savaşını yürütüyor. Yerinden yurdundan edilen insanlar toplama kamplarında bir araya getiriliyor; burada her türlü vahşete özgürlük tanınıyor. Bu vahşet özgürlüğü insanların yaşam hakkı yok edilerek, kanları dökülerek sınırsızlaştırılıyor. Sömürgeci rejimden kopuşu gerçekleştiren halk kesimlerine karşı her türlü insanlık dışı uygulamalar yürütülürken, artık devlet uşağı hain korucularda da güvenilmiyor. Birçok alanda korucular verilen silahlar geri toplanıyor. Yine bazı yerlerde, bir İdil alanında halkın parmakları kırılıyor, tetik çekemesinler diye. Benzerine tarihte fazla rastlanılmayan bu uygulama somutunda görülen, bir yerde halktan çok devletin halka güvenmediği, ona öcü gibi baktığıdır. Öte yandan köy ve ilçelerin, katliamların yanısıra yakılmasına da devam ediliyor. Lice'nin üç mahallesi açık talimatlarla ateşe verilerek yakıldı.

Türk egemenlerinin "kurtarıcı" ordusunun böyle vahşi saldırı sürüsüne dönüştüğünü gören askerler savaşmak istemiyor, firar ediyorlar. Yine gençlerde askere gitmeme yönünde eğilimler yaygınlaşıp gelişiyor. Bu konuda da sömürgeciler zor sistemine başvuruyor. Çeşitli tedbirlerle ordu aleyhindeki bu gelişme durdurulmaya çalışılıyor. Terhisler bir daha ertelenince askerlerde psikolojik çöküntü daha da ağırlaşıyor ve bu firar olaylarında somutluk kazanıyor. Gerçekten de orduda iç çekişmeler, moralsizlik, gönülsüzlük, güvensizlik oldukça gelişiyor. Fakat bu durum özellikle kapalı tutularak gizlenmeye çalışılıyor.

Orgeneral Doğan Güreş'in "Ben yüzlerce şehidin babasıyım" ya da "Gerekirse ben de şehit olurum" şeklinde açıklamalarda bulunması, bir yönüyle yılgınlık içindeki orduya moral vermek, amacıyla ordudaki iç gelişmelerin bir sonucu olarak bu tür açıklamalara ihtiyaç duyuluyor. Bu anlamda, mevcut başarısızlık orduyu da hızla bir dağılmaya doğru götürüyor ki, bu, sıradan bir gelişme değildir.

Sömürgeci sistemin içte yaşadığı bu zorluklar kendisi için uluslararası desteği daha önemli ve hayati kılıyor. Zaten TC'nin kuruluşu komplo temelinde dünya dengesinde doğan boşluklara, karışıklıklara ve bunun yanısıra büyük güç merkezlerine dayanarak gerçekleştirilmiştir. Kendini yaşatıp sürdürmesi de içteki bütün muhalifleri susturma ve stratejik konumunu pazarlama politikası doğrultusunda mümkün olmuştur. Şimdi içteki bastırma politikası boşa çıkarılmış, onun yıkılışına güç yetirecek PKK alternatifi doğmuştur ve böylece ağır bir iç yenilgiye uğramıştır. Bu yenilgiyi durduracak iç dayanakları yine PKK tarafından ortadan kaldırılmıştır. Böyle bir durumda TC'nin tek umudu veya dayanağı Batı emperyalizmi olmaktadır. Onun açısından daha da zor ve tehlikeli olan, emperyalizmin şimdiye kadar her bakımdan PKK-TC savaşında sömürgeci rejimi desteklemiş olmasına rağmen gidişatın Kürdistan devriminin lehinde ilerlemesidir. Üstelik bu emperyalizm artık TC'nin başaracağına inanmıyor ve yürürlükteki özel savaş politikasına eskisi gibi onay vermiyor. Bu temelde yeni politik eğilimler geliştiriyor ve TC'nin üzerinde baskı oluşturuyor. Bu durum TC'yi ürkütüyor ve telaşlandırıyor. Nitekim mevcut özel savaş politikası emperyalizmi de zorluyor.

Bu nedenle sömürgeci özel savaş rejimi bir de dış seferberlik başlatmış durumdadır. Hikmet Çetin'in yanısıra Erdal İnönü, Murat Karayalçın, Hüsamettin Cindoruk, Mümtaz Soysal gibi isimler uluslararası alanda yoğun görüşmelerle görevlendirilmişler ve TC'ye destek bulma turlarına çıkarılmışlardır. Daha başka "demokrat" kimlikli kişiliklerle, sözümona demokrasi vaatleriyle emperyalizmin Türkiye'ye bir şans daha tanıması, belli bir süre daha vermesi sağlanmaya çalışılıyor. Uluslararası seferberlikle bir yandan destek arayışı sürdürülürken, diğer yandan PKK'nin diplomasi atağının önlenmesi yönünde çaba sarfediliyor.

Ancak bu çabaları sonuç vermiyor. Avrupa Konseyi'nde, AGİK'te görüldüğü gibi TC'nin anti-demokratik uygulamaları mahkum ediliyor. Erdal İnönü'nün bir açıklamasında, "Artık savunacak bir durumumuz kalmadı" dediği belirtiliyor. Yine bir köşe yazarının belirttiği gibi "Yaptıklarımızı Avrupa'ya açıklamak için sihirbaz olmamız gerekir..." Çiller'in uçakta "Kürtçe eğitim ve TV" konularından bahsetmesini, Türkiye'ye yönelik uluslararası baskıların ağırlaşmasına bağlı olarak değerlendirmek gerekiyor. Bu açıklama sömürgeci basında bile inandırıcı bulun-

Devamı 27. sayfada

Halim Dener'e sıkılan kurşun Almanya'nın Kürt politikasının iflasıdır

Baştarafı 1. sayfada

Alman emperyalizmi nihayetinde Kürdistan halkına kurşunu da sıktı. Şimdiye kadar başaramadığını mı başardı, yoksa Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK'ye karşı geliştirdiği düşmanca politikasının son nefesinin kesilmesine mi yol açtı?

Hannover'de şehit düşen **Halim Dener** yerine 70 bin Halim'in görkemli gösterisi, haykırışı bu sorunun tartışmasız cevabını veriyor.

Bir köle halka her şeyi yaptırmak ne kadar kolaysa, özgürlüğü yakalayan bir halka geri adım attırmak da o kadar zordur.

Almanya nereden nereye nasıl geldi? Bunun nedenleri neydi, sonuçları nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve ne zaman başladı bu düşmanlık? Bu, PKK-Kürdistan halkına ve Alman emellerine engel olamayacak bir Kürdistan statüsü veya PKK'dir. Bunun için her şey yapıldı. Sonuçta, bırakalım istikrarlı bir Türkiye'yi, PKK karşısında gittikçe yenilgisi kesinleşen bir Türkiye'ye ve buna karşılık güçlenen bir PKK'ye, Kürdistan'a tanık olundu. Bu gerçek, Almanya'yı aktifleştirecekti. Kürdistan sorununda taraf olma politikasını açıktan yürütmesine yol açacaktı. Türkiye kendi cephesinde gerilemeyi yaşarken, Almanya kendi cephesinde saldırılarını yoğunlaştırma temelinde doğan boşluğu dolduracaktı. Böylece Türkiye'nin başaramadığını başarmayı hedefleyecekti.

Almanya'nın geçmiş saldırılarını bir tarafa bırakalım; en son olarak PKK ve ERNK'yi yasakladı. Kürtlere ait kurumlara baskınlar düzenledi. Kürtlerin diğini gördü, bir de şimdiye kadar başvurmadığı kontra cinayetlerinde karar kıldı. Hiçbir araç ve kılıf bu gerçeği gizleyemez. PKK ve Almanya karşı karşıya olacak ya da Almanya tamamen haksız saldırılarıyla PKK'nin tahammül sınırlarını zorlayacak ve böyle bir ortamda bir polis kendi başına hareket ederek PKK taraftarı bir Kürdü öldürmeye cesaret edecek! Politika o kadar basit değil.

Bu nedenle Kürdistan halkı veya PKK için olayın kaza olup olmadığı yönünde bir tartışmanın geçerliliği yoktur. Söz konusu olan, Almanya'nın düşmanlık politikasının bir zirvesi olarak Kürdistan halkına kurşun sıkılmış olmasıdır. Kürdistan'daki Alman panzerleriyle gerçekleştirilen katliamlarla yetinilmemesi ve buna ek olarak Almanya'daki Kürtlerin de katledilmeye çalışılmasıdır. Bu temelde Kürdistan halkına karşı suç işlenmiş olmasıdır. Almanya'nın Kürdistan politikasının sonuçları, TC ile suç ortaklığın-

"Bir Kürt artık ucuz değildir, bedeli herkesin kaldıramayacağı kadar büyük ve ağırdır. Çünkü bir Kürt tek değildir, her biri bir PKK'dir, her biri bütün Kürdistan halkıdır."

İşte bir Halim yerine 70 bin Halim, Alman emperyalizmine Kürdistan halkına kurşun sıkmanın bedelinin ağır olduğunu haykırıyor...

emperyalizmine ne kazandırdı, ne kaybettirdi? Sonuçta Almanya, Avrupalı bir güç olarak kendi koşullarında Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı TC'leşti. Biliyoruz ki TC, şimdi PKK karşısında son yıkılışın sendelemesi içinde.

Almanya, Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler dışında Kürtlerin en kalabalık yaşadığı bir ülkedir. Doksanlı yıllarda Doğu Almanya'yı da bir anlamda ekonomik gücüyle satın alan, Avrupa'nın lideri olarak süper bir devlete oynayan ve bunun için eski yayılmacı emelleriyle atağa geçen emperyalist bir güçtür. Bu emperyalist yayılmacı emellerinde "Doğu'ya açılım" politikası önemli bir yer tutar. Tabii ki, "Doğu'ya" uzanan yollar Türkiye üzeri Kürdistan'dan geçer. Bu anlamda istenilen istikrarlı bir Türkiye'dir, bu da olmazsa yayılmacı PKK'den uzaklaşması için, öldürmek dışında TC'nin yöntemlerini uyguladı. Kendisince yönlendirici konumunda olan PKK'lileri tutuklama operasyonlarını geliştirdi. Polis gücüyle sindirme, tehdit etme uygulamalarına başvurdu. Daha bir sürü karşıt politika ve uygulama yöntemleri... Ve 24 Haziran günü Almanya ile Kürdistan halkının mücadelesindeki finalin sonuçları belli oldu: Almanya 150 bin Kürdü karşısında bulacaktı. Bütün devlet imkanlarını ve bütün kurumlarını harekete geçirse, yine de toplayamayacağı kadar kalabalık bir güç. Almanya'nın PKK'ye yönelik saldırıları 24 Haziran 1993 yılında aktifleşerek başlamıştı; bunun birinci yılı dolduğunda sonuçlar böyle netleşiyordu.

Biçimi ve mantığı ne olursa olsun Almanya, büyük Frankfurt yürüyüşünün sonuçlarını değerlendirdi. PKK'nin (sadece) savunması karşısında yenilgiden başka bir şey ortaya koymuyor. Yurtseverlerin sindirilmesi bir de kurşunla başarılmaya çalışılmıştır. *"Afiş asarsanız, gecelere giderseniz, yürüyüşe katılırsanız, yasaklara uymazsanız, Almanya'nın çağrısı temelinde uysallaşmazsanız bir kurşun da sizi bulur"* mesajı ile TC'nin "ünlü" politikası gibi "PKK ile Kürt halkını birbirinden ayırmak" hedeflenmiştir. Ne kadar da tarihsel ve güncel benzerlik! Kurşun sıkılarak halka dostluk gösteriliyor.

Burada, Almanya'nın, TC'ninkine benzer saldırılarından hareketle politik tespit yaparken yanılgıya düşmemek gerekiyor. Sorunu bir yönüyle veya görünen biçimiyle değerlendirmek sakıncalı ve yanlış sonuçlara götürür. Almanya'nın Kürdistan politikası mevcut saldırılardan ibaret değil. Diğer bir yüzü vardır ve esas olan da budur. Alman politikacılığında gözükaralık olsa da, o kadar hesapsız-düşüncesiz değildir. Almanya yüzbinlerce Kürdün ülkesinde bulunuyor olmasını kendisi için Kürdistan sorununda bir avantaj olarak kullanmaya çalışıyor. Almanya'nın "süper güç" olmaya çalıştığı, politikalarını buna göre şekillendirdiği göz önüne getirilirse, onun nasıl Kürdistan'dan pay koparma peşinde olduğu daha iyi görülür. Bu politika kapsamlı bir değerlendirme temelinde ele alınırsa, sonuçta Almanya'nın Kürdistan sorununda PKK ve TC'den sonra üçüncü muhatap olma konumunu diğer emperyalist güçlere kaptırmak istemediği ortaya çıkar. Sosyal demokratların "farklı" biçimde yansıyan politikaları emperyalist Almanya'nın mevcut politikasının diğer bir yüzü olarak kapıyı aralıklı tutuyor. Nitekim en çok birbiriyle karşı karşıya gelenler, en çok birbirleriyle muhatap olanlardır. Birbirleriyle sorunları olan sonunda birbirleriyle masaya otururlar. Burada güçlü taraf olma, avantajlı muhatap olma mücadelesi vardır.

Almanya tüm imkanlarını PKK'ye karşı kullanmaya devam edecektir. Bunu belli bir amaç temelinde planlı olarak geliştirecektir. Politikasını birden fazla seçenek doğrultusunda yürütecektir. Çok olasılıklı sonuçları hesaba katarak yönelimlerini belirleyecektir. Ve öyle ki günü geldiğinde PKK ile diyalog için hazır gerekçeleri şimdiden çeşitli biçimlerde oluşturmaya çalışacaktır. Bu konuda sadece bir örnek verilirse; Alman-ya'nın kendisince günü geldiğinde, "PKK ve ERNK yasaklamasını kaldırıyorum" açıklamasını bir çeşit yapması ne anlama gelir? Onun için söz konusu yasaklamaları bir de bu yönüyle kapsamlı değerlendirmek gerekiyor.

Burada Almanya ve PKK politikasının sonuçta uzlaşma noktasına gideceği yanılgısına da düşmemek gerekiyor. İki politikanın çatışması ve bunun olası sonuçlarını görmek önemli oluyor. Şimdiye kadarki politik çatışmada Almanya kaybetti. PKK politik olgunluğunu korudu, meşru savunmasını yaptı, Almanya'yı uyararak sağduyulu hareket etmeye çağırdı. Yapabileceği çok şey varken, elinde kullanabileceği ve Almanya'yı çok zor durumda bırakabileceği kozlar bulunurken sabretti ve emperyalist saldırıların amacına ulaşmasını engelleyen tedbirler almakla yetindi. Hem Almanya'da, hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da ve hem de Ortadoğu'da Alman emperyalizmini vuracak gücünü kullanma gereğini duymadı. Bu, PKK'nin başka etkiler altında politika belirlemeyen, amacından saptırılamayan, oyuna getirilemeyen istikrarlı bağımsız çizgisinden kaynaklandı. Kendi koşullarında, kendi inisiyatifinde savaşım gücüne sahip olan PKK karşısında Almanya yanıldı. Bu anlamda Almanya ve TC'nin PKK'yi hem yıpratmak, hem de dış dünyadan "terörist" bir güç olarak dıştalamak yönündeki hesapları da tutmadı. TC'nin yanısıra Almanya da dış kamuoyu karşısında prestij kaybına uğradı, PKK karşısında küçük düştü. Yaklaşık bir yıldır Alman-ya'nın saldırıları ve buna karşılık Avrupa'da yaşayan halkımızın direnişi ve buradaki şehitlerimiz, sonuçta PKK'nin bütün dünya tarafından daha çok tanınmasına yol açtı. Bugün PKK büyük bir diplomasi atağı içindedir ve bunun imkanlarının yaratılmasında Almanya'daki gelişmelerin küçümsenemez payı vardır.

Kürtler Almanya'ya yasakları yasakladı

Eskiden çok ucuzca ve kolayca öldürülen, her türlü kötü muameleye maruz bırakılan Kürtlerden, şimdi tek birinin öldürülmesi bile belki de dünyanın en zor işlerindendir. İşte Hannover'de öldürülen **Halim De-ner**'in cenaze törenindeki gösteri. PKK, halkına böyle sahip çıkıyor. Bu korumayı dünyada hangi devlet başarıyor veya geliştirmeye çalışıyor. Böyle bir koruma olmazsa Kürtleri öldürmek isteyenler az değildir. Bugün her Kürt, dünyanın en çok kendine güvenen insanı durumundadır. PKK ile ilgisi olsun veya olmasın her Kürt, karşılaştığı zorlukları aşmak için kimliğine dayanarak mücadeleye manevi cesaret ediyor. Karşıdaki de Kürde karşı koyma cesaretini bulamıyor. Kürdün sahipsiz olmadığını, arkasında bir güç bulunduğunu, yapacaklarının yanında kâr kalmayacağını düşünmek zorunda kalıyor ve geri adım atıyor. Devletler de, kurumlar da, kişiler de bir Kürde karşı keyfi muamelede bulunmanın öyle kolay olmadığını biliyorlar. Böyle bir girişimde bulunmanın sonucunun kaybetmek olduğunu hatırlamakta gecikmiyorlar. Bir Kürt artık ucuz değildir, bedeli herkesin kaldıramayacağı kadar büyük ve ağırdır. Çünkü bir Kürt tek değildir, her biri bir PKK'dir, her biri bütün Kürdistan halkıdır.

"Bu şahadet Kürtlerin yanısıra Almanları da harekete geçirdi. Almanlarda faşizme karşı anti-faşist mücadele ruhunu diriltti. Kürt ve Alman gençlerin ortak mücadelesini yarattı. Ulusal kurtuluşçuluk ile anti-faşist mücadeleyi enternasyonalizmde buluşturdu."

Bu çağımızın en sağlam, en büyük, en parçalanamaz halk birliğidir, halk örgütlülüğüdür, halk savaşçılığıdır, halk militanlığıdır. Her koşulda, her yerde, Kürdün yaşadığı her köşede bu böyledir. PKK de böyle bir güç, böyle bir akım, böyle bir hareket olarak her Kürdün içindedir; beynindedir, yüreğindedir, hücrelerindedir. İşte PKK'yi Kürdistan halkından ayırabileceğine güvenene hodri meydan! PKK'nin tasfiye veya imha edilmesi hayalini görenlere

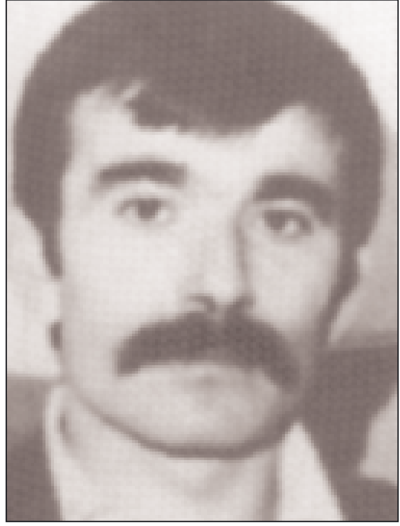
Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

14 Temmuz direniş kararı bugün zafere ulaştıracak bir parti kararı, bir halk kararı ve bir savaş kararıdır

Baştarafı 1. sayfada

14 Temmuz direnişçilerinin anısına bağlı kalabilmek çok büyük bir meseledir. Parti yoldaşlığı, dava arkadaşlığı, eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyorlar demektir. Şunu çok açıkça söyleyebiliriz ki, partimiz içinde büyük direniş şehitlerimizin anısına layık olamama, onu kendi her türlü yetmezliğine perde yapma, onun üzerinde ucuz yaşamak isteme, onunla her türlü geriliğini besleme, direniş şehitlerinin büyük bir çağrı anlamına gelen tüm büyük gün kararlarını bir türlü kavrayamama, kavransa bile gereklerini yerine getirememe ve sanki bu normal kabul edilebilecek bir yaşammış gibi davranma hiçbir şekilde onay görmeyecek tutumlardır. Büyük direniş şehitlerinin yaşamlarını daraltma, giderek sanki anıları silinmiş gibi hafıza kaybı içine girme, onların anısıyla kendini güçlendirme şurada kalsın miraslarıyla geçinip gitme durumları vardır. Eğer işler böylesi bir noktaya, aşamaya gelmişse bilmeliyiz ki, o parti ve o yol arkadaşlığı en tehlikeli bir durumla karşı karşıyadır.

KEMAL PİR

Biz her zaman şunu söyledik: Eğer görevlerimize biraz böyle bağlı kalabilmişsek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus, kesinlikle genelde bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır. Mümkün olduğu ölçüde kendimizde onu hissetmek ve ona halel getirmeden başarıyla yaşatılmasına güç yetirebilmektir.

Yaptığımız bütün değerlendirmeler şunu gösteriyor: Halihazırda partinin görevlerini, partinin savaşım silahlarını ellerine alanlar, direniş şehitlerinin anılarının emrettiği karşılığı vermekten çok uzaktırlar. En yaygınca yaşanan tehlike, direniş şehitlerinin anılarına göre kişiliğini hazırlamak, ona göre silaha sarılmak, ona göre görevlerin üzerine yürümek yerine, biraz daha mirası kemirmek, bu mirasın korunması uğruna sarfedilen çabaları kendi bireyciliğine yontmak ve kendi sefil kişiliğini bununla ayakta tutmaktır. En son şahadete erişeni de dahil bütün direniş şehitlerinin anısına verilen bu karşılık gerçek bir tehlikedir ve yaygındır. Ben döne dolaşa şunu vurguladım: Her türlü yetmezliğin altında, kendi değerlerine doğru yaklaşmama, bu gücü gösterememe vardır. Büyük namussuzluk, büyük soysuzluk, mirasyedicilik buradadır.

Şimdi biz burada kavgayı gerekirse daha da şiddetlendireceğiz. Bunu anlamak zorundasınız, düzen sizi ne hale getirmiş olursa olsun yine de anlamak zorundasınız. Bireycilik hastalığı sizi ne kadar etkisi altına almış olursa olsun, en yüksek emek değeri olan devrimci mirasımızı bu anlayış ve tutuma çiğnetmeyiz. Sizin de kendinizi sorumlu hissedeceğiniz değerler var. Ben ısrarla neden kendinizi çok güçlü ve yeterli eğitmek zorundasınız diyorum? Neden bütün görevlere asgari düzeyde başarıyla karşılık vermek durumundasınız diyorum? İşte o, direniş şehitlerini ve bütün direnişçileri biraz daha fazla anlayabilmek ve biraz onlara saygılı olabilmek içindir. Siz yaşayanların bu konudaki en temel görevi, bu saygıyı gerçek bir devrimci pratik uygulama gücüne, başarı gücüne dönüştürerek karşılık vermek olabilir. Bunun yerine halen ağzınız açılırsa ve size fırsat verilirse bu yüce değerleri ne hale getireceğiniz, nasıl kullanacağınız ortadayken, doğru dürüst kendine yönelmeme ve bildiğini okuma, sanıldığından daha fazla bu tür tehlikelerin temelidir ve her türlü sapmanın, savrulmanın özüdür.

Görebildiğimiz kadarıyla partimizde çok büyük direniş değerleri, belki de bir kişiyi bin defa, yüzbin defa güçlendirecek kahramanlık değerleri olmasına rağmen, onlarla bütünleşmeme hastalığı vardır. Tam tersine, onların mirası üzerinde ucuz yaşama hesapları yapılmaktadır. Bu büyük bir alçaklıktır, büyük bir sorumsuzluktur. Ve maalesef başta savaş cepheleri olmak üzere birçok alanda bu vardır. Halbuki ölümle burun buruna yaşanıyor ve buna rağmen birçok alandakiler, "bir gün bile yaşayacaksak paşa gibi yaşayalım" diyorlar. Kariyerizm mi olur, erkenden iktidar hastalığı mı olur, bir birimin üzerinde bir günlük ağalık mı olur, bir demli çay mı olur, bir ucuz ahbap-çavuşluk mu olur; bunları yapalım da ne olursa olsun diyorlar. Yani düşkünlük var. Yaşama gösterdiğiniz büyük saygısızlık, devrimci direnişçilerin anısına büyük saygısızlık, yetmezlik, gaflet buradadır. Büyüyememenizin en temel nedenlerinden birisi de budur.

Hemen her devrimin de başına geldiği gibi yanıbaşınızda amansız bir katliamla birlikte peş peşe büyük acılar yaşanırken, bazılarının habire bireyciliğini esas alması, onu daha da güçlendirmesi ve hiç emek harcamadan bunu yapmak istemesi en lanetli ve tehlikeli yaşamlardan birisidir ve bu tehlike sizin yakınınızdadır. Siyasi tecrübenin olmayışı, hatta kendi kişiliğinize saygınızın bile doğru değerlendirilemeyişi, çok tehlikeli iktidar ve bireysel yaşam anlayışı (buna düzenin günlük etkileme gücünü ve yine çok sakat iktidarlaşma heveslerinizi ekleyelim), sizi, devrimci değerlerle büyük çelişkiyi yaşayan, kabul edilebilirin sınırlarını çoktan aşan ve bir suç pratiğinin sahibi yapan ve her an kafasını bir duvara, taşa çarpıp yüzgeri olacak bir konuma getirmektedir. Bu, çok kötü bir durumdur bence, en temel bir göreve bile layıkıyla karşılık vermemektir.

M. HAYRİ DURMUŞ

ALİ ÇİÇEK

Bu kadar büyük direniş değerlerinin anısına neler yapılmaz ki! Buna rağmen basit bir gerilla eylemini bile düzenleyememe, bir örgütlenmeyi geliştirememe, bir propaganda kampanyasına girişememe, bir örgüt toplantısına bile hakkını verememe ve hep kendi hastalıklarıyla ortalığı meşgul etme tutumu, en aşağılık bir tutumdur ve her türlü çıkar hesabını içerir. Bu durum, bayağı bir küçükburjuvazinin, bizim topluluğun çok düşmüş, her şeye razı olmuş, eline ne geçerse ona yatmış kişiliğinin kendini dayatmasıdır. Yine kendi değerleri etrafında kendini terbiye edememe, bu değerlerin önüne her türlü bireyciliğini koyma ya da bir intihardan öteye gitmeyen bir fedakarlıkta bulunma anlayışıdır. Evet bu, değerlerle dalga geçmektir. Bu anlayışlar kişiyi hiçbir yere götüremez. Ne yapıp yapıp direniş şehitlerinin ve halihazırdaki tüm soylu direnişçilerin yaşamını siz kendi yaşamınızdan öne almalısınız. Önce onların yaşamı, sonra bizim yaşamımız gelmelidir. Yoksa başka türlü çok aşağılıksınız.

Ben aylardır haykırıyorum, sizlerin şahsında bütün bu durumları yaşayanlara. Siz ne sanıyorsunuz büyük direnişçiliği? Benim bile takatim yetmiyor onların anısını karşılamaya. Çok zorlanarak sürdürmeye çalışıyorum, görmüyor musunuz? Bir yandan teorik gelişme yaratmaya, diğer yandan pratik olanakları gerçekten son takatimize kadar geliştirmeye çalışıyoruz. Peki siz ne yapıyorsunuz? Kendi eğitiminizi bile belirlenen bir süre içinde yapamıyorsunuz.

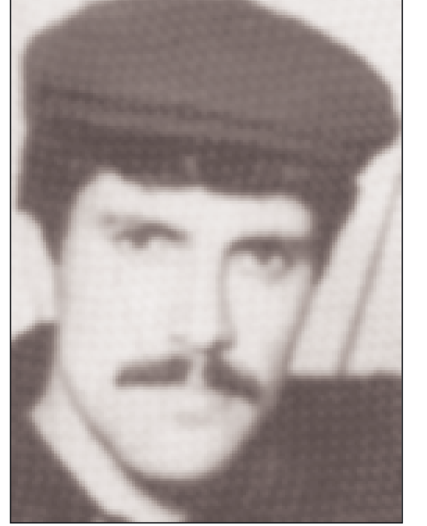
> "Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi, bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı, bunu bilmeyen asker olabilir mi, bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?"

Bunca değer direniş şehitlerinin mirasıdır

Yaratılan değerler var diyorsunuz. Evet, bu değerler büyük direniş şehitlerinin mirasıdır. Çünkü çok şehit verildi, çok büyük direnildi. Bu temelde değerler de büyüyor. Anlaşılmayacak hiçbir yönü yok bunun. Fakat bütün bunlar size peşkeş çekilmek için değildir. Bunun içinde yeni bir insanlığı yaratmak vardır; bunun içinde bir halkın kesin bağımsızlığını sağlamak vardır; bunun içinde özgürlüğün ve emeğin karşılığını vermek vardır. Hepsi bunun değerleridir. Devrimci teori, ondan kaynaklanan politika, her türlü kural ve yaşam gücü bunun içindir.

Ama buna rağmen, halen yaygınca yaşanan, yetkilerle nasıl oynadığınız, bir alanın olanağını nasıl çarçur ettiğiniz, kendinizi nasıl kaybettiğiniz, olanakları nasıl kapıp götürdüğünüz gibi tutumlar oluyor. Açıkça söylüyorum, bunun, bu büyük direniş değerleriyle ne alakası var? Niye bunda ısrar ediyorsunuz? Bu saygısızlık niye bu kadar derinliğine işlenmek istendi? En sorumlu düzeyde de tartışıyoruz, her gün savaş cepheleriyle de tartışıyoruz; "değerlendiremedik, göremedik, kendimizi yaşadık, erken iktidar hevesine kapıldık veya buna yol açtık, bunu engelleyemedik" diyorlar. Peki bir devrimcinin ağzına alacağı sözler mi bunlar? Yine bu sözlerin ağzından çıkmadığı tek bir kişiniz, kişiliğiniz var mı? İşte gelişmeyen kişilik, işte politikada, örgütlenmede ve hele askerlikte kendisiyle alay eden kişilik budur. Bilmem nasıl yaşatacağız, yaşatabiliriz, yaşatacaksınız bu kişiliği!

Peki siz büyük değerleri ne sanıyorsunuz? Onların anısına bağlı kalmayı nasıl düşünüyorsunuz? Onların değerlerine nasıl gözkulak oluyorsunuz? Bu sorulara doğru bir cevabınız olmalı. Bu kadar değer düşkünü, değer çarçurcusu, değer gafili olmamalısınız. Hatta birçok yönüyle kendinizi koyuverseniz bile, bu değerlerin yaşamsal diriliği ve egemen olması söz konusu olduğunda kıyamet koparmalısınız. Çünkü bir halkın, bizim halkımızın varı-yoğu buradadır. Buna sahip çıkma gücünü biraz göstermelisiniz. İnsan sizin yüzünüze bakıyor, bütünüyle gözünüzü aşağıya dikmişsiniz; adeta "basitliğimi nasıl kurtarırım, nasıl düşerim, düşürürüm" diyorsunuz. Bu tutum değerleri nasıl yükseltir? Sizde "bu değerleri dağa, taşa nasıl nakşederim, nasıl büyük bir başarıya dönüştürürüm" hesabı var mı? Pratik bunun tersini gösteriyor. İşte örgüt biraz üzerinize geldi mi "nasıl ağlar sızlarım", biraz sizden iş istenildi mi, "nasıl bahaneler ararım", ağırlıklı olarak sığındığınız durumlar bunlar oluyor. Bakın bütün çalışanların değerlendirmelerine, raporlarına: Kusurlu kusurlu kusurlu, yetmez yetmez yetmez! Peki kendini kurtaran birisi böyle mi olmalıydı? Vatanı kurtarmayı göze alan, bir imhayla karşı karşıya olan halkın özgürlüğünü ve imhanın önlenmesini görev belleyen siz değil miydiniz? Ya da öyle olmanız gerekmiyor muydu? Bakın pratiğinize, buna mı yol açtırıyor, yoksa kayıp mı ettiriyor? Bu soruyu kendinize hiç sormayacak mısınız?

AKİF YILMAZ

Şimdi benim de direniş değerlerine birinci sırada bağlılığım vardır ve gerçekten de çiğnetmem. Fakat yalnız başıma benim bu değerleri çiğnetmemem yetmiyor. Tepeden tırnağa kadar bütün partililerin, savaşçıların aynı tutum içerisinde olması gerekiyor. Çok gençsiniz, başarı hanenizde öyle fazla

bir şey de yok. Bu durum karşısında, "ben mutlaka bir başarı için yaşamak zorundayım, benim bu yaşamıma bazı başarılar sığdırılmak zorundadır" demeyecek misiniz? Sıradan bir insan bile olsanız bu soruyu kendinize sormanız gerekmez mi? Böyle bir çirkef içinde bulunduğunuzu söylemeyecek misiniz? "Habire yetki gaspettik, habire bastırmacılık yaptık, habire emeğin çok çok üstünde kendimizi etkili, görevli veya güçlü gösterdik" diyorsunuz. Peki bu tutum affedilebilir mi? Bir kişi kendisini buna kaptırmışsa, ondan her türlü lanetli sorun çıkmaz mı?

Terbiyeli olmak demek, değerlere layıkıyla bağlı kalmayı, emekle bağlı kalmayı, başarıyla bağlı kalmayı bilmek demektir. Demek ki bu büyük terbiyesizliği, saygısızlığı aşmak zorundayız. Bu da nereden geçer? Bir görev karşısında az çok bir değer ifade etmeyi, onu yürütmeyi, hiç olmazsa kötü bir kaybın sahibi olmamayı gerektirir. Yani bu konuda biraz vicdanınız harekete geçmeli.

Şimdi devrimimiz için en büyük tehlike tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Biraz değer var ya, her şey onun üzerinde odaklaşıyor. Ne de olsa teorik görüşler çok hazır, "o zaman fazla düşüncemizi geliştirmeye gerek yok", maddi değerler çok hazır, "o zaman fazla artırmaya veya dikkatli kullanmaya gerek yok" deniliyor. Eskiden bir sigaraya, bir tas çorbaya takla atan adam, şimdi PKK görevlisi olduğunda kendini en değme memurdan, bilmem köy ağasından daha fazla yer tutabilir görüyor ve hızla bunu ele geçirmeye çalışıyor. Bu, kavgayı en tehlikeli bir biçimde anlamaktır, yetkiyi en kötü bir tarzda kullanmaktır. Ve gerçek tehlike işte buradadır.

Biz, bütün gücümüzle çalışarak mücadeleyi biraz ilerletmek istiyoruz. En başta eğitimi geliştirmeye ve beraberinde her türlü örgütsel bağları ve eylemsel olanakları ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Fakat eğitimden ve eylemden en fazla sorumlu olması gerekenler ise, "ne de olsa yapılıyor, kendimi daha fazla yoğunlaştırmamın ne gereği var" diyorlar. Peki hani başarı, hani bir görevin üzerine doğru yürüme diyorsun. O zaman da "ne de olsa genel yapıyor, herkesin başarısına ben de ortak oluyorum, biraz da kendimi kamufle eder, başka türlü gösterip idare ederim" diyor. Ancak iyi bilelim ki, bu tür yaklaşımlar ve hesaplar adamı iflah etmez, hiç kimse bu tarzda kendini kanıtlayamaz. Nitekim görüyorsunuz ki buna karşı benim büyük yönelimim vardır. Düşmanı bir tarafa bıraktık, bu anlayış ve tutuma karşı savaş geliştiriyoruz. Bu konuda kül yutmayacağımızı herkes bilmek zorundadır.

Ben kalkıp da bu kadar büyük bir direnişin, başta şehitleri olmak üzere, kanıtlanmış değerlerine saygısız yaklaşımı kabul edemem. Bu başarısızlığı kabul edemem. En zafer kazanılacak alanlara oturmuş, ama doğru dürüst bir örgütleme yapamıyor; binlerin eğitim ve örgütleme imkanını yakalamış, ama doğru dürüst bir toplantı bile geliştiremiyor, çok rahatlıkla ordu kurabilecek koşulları elde etmiş, ama var olanı bile dağıtıyor; biz bunu kabul edemeyiz. Direniş değerlerine sağ yaklaşanlar, soysuz ve çıkarcı olanlar şunu demeye getiriyor: "Biz yolumuzu incelterek sürdürebiliriz!" Fakat PKK tarihi de farklı bir şeyi ispatlıyor: Bunu diyenler kötü kaybediyorlar, böyle yaşadığını sananlar en kötüyü yaşıyorlar. Bunu kesinlikle bir tutum olarak mahkum etmeliyiz ve hiçbirimize yakıştırmamalıyız.

İşte böylesine büyük günlerin direnişçilerinin anısına verilecek tek karşılık bu olmalıdır. Biz, sizi bu kadar uyarmamalıyız. Bu büyük direniş şehitlerinin anısı zaten kendiliğinden büyük bir çağrıdır. Biraz insanlık borcum var diyen, biraz ben de bu değerlerin sahibiyim diyen herkes, bu çağrıyı zaten iliklerine kadar hisseder. Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi, bunu bilmeyen direniş tarihini anlar mı, bunu bilmeyen asker olabilir mi, bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?

Ben kolay yanılmam ve boş yere de konuşmam. Bir eksikliği görmeden asla abartmam da. Büyük değerler söz konusu edildiğinde söylenmesi gereken sözü söylememek ve gereken davranışı göstermemek, bizim kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Biz örgütün bazı olanaklarını sağlam tutuk diye ve bazıları halen yaşama imkanını sürdürüyor diye, birçok alan sıradan bir yaşamın içinde olamaz, sıradan bir duygu ve düşünceye sahip olamaz, sıradan bir pratikle ve hele hele başarısızlığı apaçık belli olan bir pratikle yetinemez. Aksi halde bütün varlık nedeninizi, devrimci olma gereklerinizi ayaklar altında çiğnemiş olursunuz. Bakın siz neyi ifade ediyorsunuz? Bireycilik, çıkarcılık, yetki hastalığı, başkalarının emeklerine, olanaklarına göz dikmek, yoldaşına karşı saygılı olmamak, yoldaşını ve partiyi güçlendirmemek; bütün yaşamınızda sergilenen bunlar oluyor.

Bir de büyük direniş şehitlerinin anısına bakalım. Peki onlar neyi kanıtladılar? Hiç kendini düşünmeyeceksin, dava emrettiği zaman canını en amansız bir şekilde adayacaksın! Bakın 14 Temmuz direnişçilerinin vücutlarına, bir deri bir kemik kalmadılar mı? Peki gidelim rahat koşullarda yaşayalım, yetkiyle yaşayalım demek ne oluyor? Bu mudur onların anısına bağlılık? Kendinizi sınamayan, yormayan tutumlarınızla mı sahip çıkacaksınız bu değerlere? Vicdanınız kaldırıyor mu bunu? Ama kendi yaşamınıza, pratiğinize bir bakın, bir doğruları görün. Siz işte buradan kaybediyorsunuz.

> "Mazlum iki sözcük yazabileceği bir kağıt parçası bulunca onu çok büyük bir mücadele aracı olarak değerlendiriyor. Sizlere ciltler dolusu kitap verildi, peki ne kadar kullandınız? Doğru dürüst bir cevabınız olmayacak, tam tersine bir yığın kayıp nedeni sıralayacaksınız, ondan sonra da "şöyle PKK'liyiz, şöyle mücadeleye varız" diyeceksiniz!"

Ben, bu değerler söz konusu olduğunda, kendini yeterli partileştirmemekten, ordulaştırmamaktan bahseden adamın en büyük şerefsiz olduğunu söylüyorum. Bunlar küçük değerler midir? Bu çağrılar rahatlıkla bir tarafa itilecek çağrılar mıydı? Bir kez daha canlandı Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin önderlik ettiği direniş anıları! Ve hatta en son Ronahi ve Berivanların kendilerini ateşe vermeleri! Dedim ya, bir de kendinize bakın, bunlara ne kadar cevapsınız? Onlar bir PKK'li, siz farklı PKK'li veya onlar böyle, siz böyle yaşarsanız, bu çelişkiyi rahat bir şekilde sineye oturtabilir miyiz? Onlar parti için böyle giderken, sizin bu tarzda yaşamanıza biz göz yumabilir miyiz? Direniş kalelerimizin, görev sahalarımızın böyle sıradan geçiştirilmesine biz onay verebilir miyiz? Sizin sıradan yaşamınıza biz "iyidir" diyebilir miyiz? Hayır hayır hayır!..

Partiyi ve orduyu bu direniş değerlerine göre ruhlandıracağız

Gerçekten esas olan, hiçbir hareketin nasip olmadığı kadar büyük direnişçilerin anısının emrettiklerine bağlı kalmak gerekir. Tek çareniz budur. Hayır, bunun dışında kendinizin affedileceğini sanmayın. Ne tarih, ne düşman, ne parti, ne şehitler, ne de yaşayan değerler sizi affeder. Akıllı olmalısınız, lafazanlıkla hiçbir işin başarılamayacağını bilmelisiniz.

Görev adamı olacaksınız. Parti çizgisi temelinde asker olacaksınız, gerillacı olacaksınız. Bunun bütün esaslarına kendinizi amansız verdiniz mi, yaşamanızın tek doğru yolunu benimsemiş olursunuz. Aksi halde ölünüz bile işe yaramaz. Yani bu doğru yolda olmayan her şey boştur.

14 Temmuz bir halkın özgür yaşam çıkışıdır

Evet, 14 Temmuz'u anıyoruz. Tartışmasız bugün bir grup zindan direnişçisi, kendi şahıslarında, bir halkın bütün özgürlük umutlarını özellikle bunun somutlaştığı PKK direnişçiliğini, erim eriterek direnişi sürdürmek isteyen kimdir? Bu en büyük savaşım değerlerini kullanmayan kimdir?

Şimdi sizin bu bedenlerinizi paramparça etmem gerekiyor; özellikle de özgürlük dağlarında yüzlerce silahı düşmana kaptıran, yüzlerce savaşçıyı savaştırmadan tasfiye ettiren ve halen de direniş önderliği olduğunu söyleyenlerin. Peki hiç böyle olur mu, sizde vicdan denilen olay hiç yok mu? Bize "hazırlanamamıştık, eğitememiştik" diyorlar. Peki nasıl yaşıyorsunuz siz? Biz, yıllardır sizi eğitmeye çalışmıyor muyuz? Tekrar söyleyeyim ki, gençler de dahil hepiniz büyük suçlusunuz bu konuda. Ben artık ağır kelimeler kullanacağım, hızla eğitip sıyırın kendinizi bu işin içinden. PKK'nin değerleri büyüktür. Sizi zorlayarak yaklaştırmak istemiyoruz, vicdanınız sizi bu değerlere yaklaştırmalı.

Evet, tekrar soruyorum. Onlar direnişi nasıl bir sanat bellediler? Hangi koşullarda ve neyle gerçekleştirdiler? Peki siz, büyük savaşım olanaklarını,

> "Hiç kendini düşünmeyeceksin, dava emrettiği zaman canını en amansız bir şekilde adayacaksın! Bakın 14 Temmuz direnişçilerinin vücutlarına, bir deri bir kemik kalmadılar mı? Peki gidelim rahat koşullarda yaşayalım, yetkiyle yaşayalım demek ne oluyor? Bu mudur onların anısına bağlılık?"

maktır. Bu bizim için büyük bir sorundur. Ne yapıp edip bütün halkımızı ve başta da partiyi ve orduyu bu direniş değerlerine göre ruhlandıracağız. Şimdi siz bunu yaptınız mı? Yapıyor musunuz? Bu soruyu sormadan böyle günleri, bir 14 Temmuz'u karşılayamazsınız. Çok ağır kayıplar, başarısızlık, sıradan bir görevin üzerine bile doğru yürümeme, gerçekten sizin karayüzlü olduğunuz anlamına gelir. Direniş değerlerinin, direniş şehitlerinin karşısında bir hiç olduğunuz anlamına gelir. Neden böylesiniz? Gafletten mi? Değerler birikimi olarak kendinizi yenileyememekten, kendinizi yeniden yeniden kazanamamaktan ötürü böylesiniz. Kendi basitliğinize "geleneksel yaşamdır, düzen etkileridir" diyorsunuz; "bir türlü partinin çizgisine ve onun her türlü zorlu pratiğine gerektiği kadar yer verememektir" diyorsunuz. Sonuçta işte böyle yüzükara olma, ciddi bir sınav söz konusu olduğunda lafazanlıktan öteye gidememe gerçeği var.

Halen böyle birçoğu suçlu durumdadır. Bunlar PKK adına nasıl böyle yaşıyorlar? Sormuyorlar mı kendilerine? Bu kadar sorumluluk vardı, ama ne yaptılar? En başta beynini çalıştırmamıştır. Taktik dışı kalmayan öğe mi kaldı? Doğru bir askeri yaşama gelen mi var? Bir de yaşadığınızı sanacaksınız. Sanabilirsiniz, ama bu her zaman bir şamar gibi yüzünüze indirilecektir. "Siz büyük direniş yaşamı karşısında bir alçaksınız, bir hiçsiniz" denilecektir. Görevlerin altından başarıyla kalkılmadıkça bu her zaman söylenecektir. Ben de dahil bu böyledir. Eğer başaramasaydım, benim ne yerin altında, ne yerin üstünde yerim olabilirdi. Eğer biraz yaşıyorsam, halen bu direnişçilerin anısına biraz bağlı kalmayı ve onlara yaşamsal bir değer vermeyi becerdiğimdendir. Zaten bütün çabalarım biraz bunun içindi ve beni biraz yaşatıyor da. Bu sizin için de çok yakıcıdır.

Eğer gerçekten önemli direniş günlerine anlam verecekseniz, bu söylenenlerin ışığında kendi durumunuza yeniden anlam vermek zorundasınız. Böyle günler karşısında yeriniz neresidir, bu günü karşılama gücünüz nedir, bu günler nasıl karşılanır veya bu tür günler bu anlamda size neyi yükler? Bunu sadece bilince çıkarmak değil, kesin bir görev anlayışına, çalışma tarzına, temposuna dönüştürebil-

son kırıntısına kadar yok etmek isteyen, en zor dönem olan 1980'lerin başlarında ayakta olan ne varsa tümüyle imha eden ve bir daha yeşermemesi için bütün tedbirleri arkasına alarak yüklenen bir imha politikasına karşı, gereken her türlü direniş gösterildikten sonra kendi bedenlerini erim erim eritecek, kendi nefeslerini yine o biçimde tüketecek son yolu deniyor, en güçlü direniş eylemine karar veriyor. Onlar aslında büyük mücadele etmek isteyen yoldaşlardır. Hayrileri, Kemalleri biz çok iyi tanıyoruz. Mücadele tutkusuyla dolu olan arkadaşlarımızdırlar; devrimci pratik onlar için yaşamın ta kendisidir. **Hayri,** nefes nefese örgüt çalışmalarını, propagandasını yaşayan, bunun dışında tek bir boş günü bile olmayan kişidir. Kemal, tepeden tırnağa kadar her şeyini partinin hizmetine sunan, her şeyiyle partinin mücadele çizgisini yaşayan, yine partinin yaşam tarzını nefes nefese götüren bir kişiliktir. Bu konuda çok şey söylendi, daha birçok şey de söylenebilir. Kendini partimizin gerçeğinde, o en zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde oldukça yetiştirebilmiş, bundan vazgeçmemeye en büyük direnişle karşılık vermiş, bunu defalarca kanıtlamış bir kişiliktir. Önderlik ediyor. Burayı çok iyi anlamak gerekir.

Bir direnişçi nasıl yaşar? Onlar, o amansız Diyarbakır zindan direnişçiliğinin birkaç yönünü tüm işkencelere göğüs gererek yaşadılar. Onun her dakikası bile bir yıl kadar uzun ve kahredicidir. Sizin zift bağlamış yüreğinize söylüyorum bunu, gerçekten her dakikası bir yıl kadar kahredicidir. Partinin adını biraz daha söyleyebilmek ve mücadelesini biraz daha uygun koşullarda sürdürebilmek için birkaç yılı böyle değerlendiriyorlar. **Mazlum**'un kiprit çöpüyle eylem düzenlediğini biliyoruz. Newroz ateşini yaktı. Bunları yeniden neden hatırlatıyorum? Çünkü, zafer kazanacak silahlar var elimizde, zafer için her şeyi sunan özgür dağlar var, ordu gücümüz var; fakat bunları halen nasıl savaşa süremediğimiz, nasıl çarçur ettiğimiz ortada. İçimizde böyle yapan komutan az mı? Bunların vicdan denilen nesneden veya moral değerden biraz haberi varsa iyi düşünmeli ki, bu çizginin direnişi için kimler ne yaptı? Bir kiprit çöpünden direniş imkanını ortaya çıkaran ve can bedenini erim

düşmandan hesap sorma imkanlarını görebiliyor musunuz? Bir kiprit çöpünü hatırlayın deyince canınız biraz sıkılıyor, değil mi? Değil erim erim erimek, çoğu yerde kendinizi şişiriyorsunuz, değil mi? Hazır silahı paslandırıyorsunuz, değil mi? Mazlum ise, iki sözcük yazabileceği bir kağıt parçası bulunca onu çok büyük bir mücadele aracı olarak değerlendiriyor. Sizlere ciltler dolusu kitap verildi, peki ne kadar kullandınız? Doğru dürüst bir cevabınız olmayacak, tam tersine bir yığın kayıp nedeni sıralayacaksınız, ondan sonra da "şöyle PKK'liyiz, şöyle mücadeleye varız" diyeceksiniz! İnsan kendine saygıyı bu kadar yitirmemeli. Biz değerlerimize karşı saygıyı yitiremeyiz, onlardan vazgeçemeyiz. Düşkünlüğünüzü teorileştiremem ben, anlayışlı olun. Parti içinde bu tür şeyleri, özellikle savaş değerlerine böyle yaklaşımınızı kesinlikle kabul edemem. Bin defa kendinizi dayatsanız da, her yönteme başvursanız da, ben yine karşınızda direneceğim.

Bu değerlerin savaşım emri bellidir. Bu değerlere biraz saygınız varsa, her türlü örgüt ve ordu değerlerine, yetkiye nasıl karşılık vermeniz gerektiği bellidir. Biz bunu çiğnetemeyiz. Köylü anlayışıymış, aydın lafazanlığıymış, yeni yetmeymiş, 12 Eylül etkisiymiş, bilmem geleneklerin etkisiymiş, işte gaflet ve yanılgı durumuymuş! Peki ne zamana kadar, niçin ve hangi gerekçeyle bunlar sürdürülecek? Size kim belletti bu yaşamı? 12 Eylül belletmiş. Peki nedir o 12 Eylül? Bu büyük direniş değerlerimize ne yaptı? Hafızanız tümüyle mi yitik? Köhneyen, direnemeyen, boyun eğen toplumsal değerler neyi yaşatıyor, neyi savunuyor? Mahalli etkilermiş, ahbap-çavuşluklarmış; peki bunlar neyi kurtarıyor? Direniş değerleri karşısında utanmıyor musunuz? Sözü mü olur bunların? Hazırlanamamış, kıymet bilememiş, silah patlatamamış, yetkiyi kullanamamış; peki bunlar söylenecek sözler mi? Hayret ediyorum, hiç mi bu değerlerden biraz nasibinizi alamayacaksınız! Ne cesaretle böyle yapıyorsunuz, kimden gelmesiniz? Hangi ordunun askerlerisiniz? En önemlisi de, asker kişiliğinden, görev kişiliğinden başka her şeye benzeyen kişilikleriniz var; hantal mı hantal, gafil mi gafil, örgütsüz mü örgütsüz. Peki bu kişilik kimden geliyor ve kime zemin oluyor? Hiç bu kişilikle bu direniş değerleri saygıyla karşılanabilir mi?

Bir kere daha 14 Temmuz direnişçiliğinden çıkarılacak bir anlam olacaksa, bu onun sadece zindan direnişçileri ve sadece bir örgüt için de değil, direnişçilerin şahsında parti ve bütün bir halk için öngörülen imha politikasına, toptan silme planına karşı gelişiyor olmasıdır. İyi biliyoruz ki, düşmanın planı budur ve bunu ayrıntılarıyla değerlendirmiştim. Bütünüyle tarihin karanlıklarına gömülmek istenen bir halkın kimliği ve PKK'de temsil edilen bir direniş olanağıdır. Nitekim PKK direnişçiliği de eşittir bir halkı yeniden tarih sahnesinde özgürce yaşatmaktır. Bu anlamda, ezilen zindan direnişçiliği ve ezilen PKK, tümüyle bir halkın ezilmesi ve tarih sahnesinden gitmesidir. Bu kesin bir gerçektir de. O zaman Kürdistan'ın ne Güney; ne Kuzey'i, ne Doğu'su, ne Batı'sı kalırdı. Bu direnişçilik bitse halk da biter. Bunun böyle olduğunu tarih şimdiden söylüyor. PKK'nin direnişçiliği bugünkü durumuyla da bunu herkese kabul ettirmiştir. İşte tam böyle bir noktada "Direnmek yaşamaktır" sloganını, şiarını kendilerine tatbik edenler ortaya çıkıyor. Ve bu, tamamen bir halkın en soylu umudu oluyor, yaşam çağrısı oluyor. "Umuttan vazgeçilemez, partiden vazgeçilemez, kendimizi erim erim eritiriz ve yaşama çeviririz" deniliyor. İşte Mazlumların Newroz direnişçiliği, işte 14 Temmuz direnişçilerinin kararı, İşte Ferhatların kendilerini meşale etmeleri tamıtamına böyledir.

Büyük karar günleri sıradan geçirilemez

Onlar, bir halkı aydınlatan meşale, yaşam umudu, yaşam tarzı oldular. Bunu iyi anlayacaksınız. En az olanla, en zor koşullarda ve zeminde nasıl savaşıldığını göreceksiniz. Onlar bir mezar kadar bile olmayan hücrede direndiler. Siz o büyük özgürlük dağlarına mı sığamadınız? Orada mı eylem düzenleyemiyorsunuz? Tek kişilik hücrelerde eylem yürütülebilirken, binlerin ortamında mı görev yürütemiyorsunuz? Nefes alınamayacak yerde tek başına zafer görevini yürütenler varken. Onlar bir zaferi kesinlikle barındıran eylemi düzenliyorlar, siz bu kadar olanaklarla sıradan bir başarıyı mı düzenleyemeyeceksiniz? O zaman bu büyük direniş şehitlerinin anısına bağlı olduğunuzu nasıl söyleyebilirsiniz? Bu büyük direnişin bir diğer anlamı da budur.

Kuşkusuz bu büyük direnişin içinde diğer bütün anlamlar var. Sorumluluk anlayışı, partiye sahip çıkma anlayışı en yüksek düzeyde temsil ediliyor. Dikkat edin, düşman "her şey bitmiş, her şeyden vazgeç ve yaşa" diyor. Onlar bütün bunları reddediyorlar ve umudun en az olduğu, olanağın en az olduğu yerde "kendimizi kahramanca adarız" diyorlar. Onların bu gerçeğine bakın ve bir de kendinize. Bu kadar direniş ve savaşım değerleriyle siz sonuna kadar savaştınız mı? Kendinizi sonuna kadar verebildiniz mi? O zaman bu çağrıya, bu büyük karara acaba ters düşmüş olmuyor musunuz? Bir direniş gününe karşılık vermek demek, böyle bir çağrıya uyum gücü göstermek demektir; sonuna kadar partiye sahip çıkmak, sonuna kadar göreve bağlı kalmak ve gerekirse kendini katık ederek zaferi kesinleştirmektir. Bu koşullarda zafer budur ve bu sağlanmıştır.

Eğer en iyi savaş olanaklarına sahipsek ve kurtarılmış bir karış vatan parçasını yaratacak donanımlı savaş birlikleri içinde bulunuyorsak, bunun anlamı, zaferi daha da kesin kılmak değil midir? Varsa direniş değerlerine bağlılık, onun gereği bu değil midir? Direniş değerlerini çarçur etmek doğru karşılık olabilir mi? Sonuna kadar kullanabildin mi silahı? Sonuna kadar birimi, gerillayı savaşın gereklerine göre yürüttün mü? Sonuna kadar partili gibi yaşamayı sağlayabildin mi? Eğer sağlayamadıysan, o zaman daha ne geziyorsun? Mevkicilikmiş, olanakların üzerinde yaşamakmış, bilmem daha neymiş! Peki hepinizi şimdi tek tek ayağa kaldırsam ne hesap vereceksiniz? Yani yarın bu ülkeyi kazandık ve bu halkı biraz yetki ve sorumluluk sahibi yapabildik; peki siz nasıl karşılık vereceksiniz buna? Düşünüyor musunuz bu günleri? Tamam, biz işleri idare ederiz, biz sorumlu insanız; ama yarın "kalk, sorumluluklarının gereklerini söyle" dediğimizde ne diyeceksiniz? Bir vicdan korkunuz olmayacak mı? Hep ağlayarak mı geçiştireceksiniz? Hep yalanı incelterek mi söyleceksiniz? Artık yutulur mu bunlar? Halbuki biz de hiç hesap soracak durumda olmayabiliriz. Bir vicdan denilen olay vardır ve onun gereği yerine getirilir.

Bu kadar büyük direniş değerlerimiz vardır ve onlara saygılı olmayı bileceğiz. Bir tarafınıza tokat atılsa siz bunu mesele yaparsınız. Fakat siz binlerce büyük direnişle, bunların adıyla bağlandınız yaşama; o halde bunlara karşı söyleyeceğiniz bir sözünüz olacak. O sözünüz de yeterli olmalıdır.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Büyük günler, büyük karar günleri sıradan geçirilemez; kesin kazanmayı, özümsemeyi ve emir olarak günlük işleme tabi tutulmayı ister. 14 Temmuz direniş kararı, demek ki parti ve halk olarak var olma kararını verebilmek, yine en zor mücadele aracını, yani kendini erim erim eriterek bu kararı hayata geçirebilmek, bu anlamda tarihin belki en son imha edici gücüne karşı yenilmemek ve teslim olmamak ise, bundan çıkan çok önemli diğer bir sonuç, ölümde zaferi yaratmak, yani yaşayanları kesinkes direniş içinde tutmaktır. Bu direnişten çıkan "Direnmek yaşamaktır" şiarı, en zor direnerek en iyi yaşayabilirsin demektir. Bu kararı ortaya çıkarmıştır, yani bizim savaş ve yaşam tarzımızı ortaya çıkarmıştır.

Biz, aylardır savaş ve yaşam tarzı üzerine değerlendirmeler yapıyoruz. Ve en son bugünkü çalışmaları da işte bu büyük direniş kararlılığının anısına küçük bir karşılık verebilmek için yapıyoruz. Çok açık, yani onlar böyle bir yaşam ve savaş için ancak bu direniş eylemini başlatabilirlerdi. Ve biz de eğer layık olmak istiyorsak, ancak yaşamı ve savaşı bu biçimde geliştirerek layık olabiliriz ve bunu yaptığımızda layık olduğumuzu söyleyebiliriz. Layık olmak budur. Biz yaşayanlar, her zaman zayıflıklarla dolu yaşarız. Ama neden tam başaramadık gibi gerekçelere kesinlikle sığınmadan elden geleni ortaya koyarak çalışmanın sonucu işte PKK gerçekliğidir, savaşın gerçekliğidir. Onlar böyle direnerek partiyi bize devretmeye çalıştılar, biz de böyle biraz koruyarak ve geliştirerek görev anlayışımızın gereğini yerine getirmeye çalıştık. Onların eylemi bu, bizim karşılığımız bu!

14 Temmuz'un kararlılığı işte budur. Sizler bundan nasıl sonuç çıkaracaksınız? Şimdi en çarpıcı soru budur. Özellikle parti için onlar bize vasiyet ettiler, biz de biraz tuttuk. Peki siz yaşayan militanlar nasıl karşılık vereceksiniz? Sizin için bu soru çok yakıcı. Mutlaka bir devrimci yaşamda ve savaşımda yeriniz olmalı, bir başarınız olmalı. Onlar boşuna bu kararla 60 gün kendilerini yaşatmadılar. Direnerek yaşamayı öyle gösterdiler. Peki savaşarak yaşamayı siz nasıl göstereceksiniz? Onlar o halde öyle direnerek ve savaşarak yaşadılarsa, siz olanaklarla oynayarak ve her türlü başarısızlığa yol açarak mı yaşadığınızı sanacaksınız? Bu temelde kendinizi affettirmeniz mümkün mü? Gerçekler ortada, direndiler, kendilerini erittiler ve "yaşam budur" dediler. Savaşla yaşam arasındaki bağı böyle ortaya koydular. Peki size düşen ne? Bu gerçeğe saygılı olup hayata geçirmek.

Şimdiye kadar ben ne yaptım? Hiç olmazsa kimsenin fazla itiraz edemeyeceği bir PKK gerçekliğini bu savaşım düzeyinde tuttum. Şimdi bu benim görevimdir. Çalışma tarzım, tempom bütünüyle bunun içindir. Fakat bir militan için de görevler vardır. Yani onlar öyle direndiler ve büyük bir mirası bize bıraktılar diye ve yine biz bunu biraz geliştirdik diye, hepinizi biraz yaşatacak duruma getirdik diye, siz bunun üzerine ne sağ, ne sol sekter, ne de gerisinde bir yaklaşım gösteremezsiniz; her türlü kariyer, yetki, mevki anlayışıyla, her türlü taktiğe ve yaşama gelmeyen anlayışlarla bu yaşam mirasımızı ve yaşamsal değerlerimizi karşılayamazsınız. Büyük yanılgı şurada: Bu değerler bambaşka elde edildiği halde, siz çok farklı sevdalarla yaklaşıyorsunuz. İşte o bireyciliğin, o erken iktidar hastalığının ne alakası var bizim bu mirasımızla, bunun korunma savaşıyla. Sizin için de çözüm kesin onlar gibi katılabilmektir. Çünkü, halen imha siyaseti var üzerimizde, aynı siyaset geçerli ve aynı tehlike söz konusu. Biz burada niye kendimizi adeta bir anlamda erim erim eritiyoruz? Siz rahat edesiniz diye mi? Aşiret üyeleri biraz rahatlasın diye mi? Hayır, karşınızda böyle baba yok, bir reis yok, mücadele arkadaşlığı var. Herkes çalışır, herkes erim erim eriyerek çalışır. Bunun tartışması da olmaz. Bunun ilkesi, kuralı böyledir. Böyle taşıyacaksınız, böyle yaşayacaksınız. Bu büyük karar gününün ve benzeri bütün kararların anlamı budur. En yüksek, en yoğun pratikleşme bu kararın gereğidir. Halen bu böyledir ve zaten böyle sürüp gidecektir de.

Bu halkın bir savaşımı var ve mutlaka başarıyla yürütülmelidir. Bu halkın üzerinde büyük bir imha siyaseti var ve mutlaka boşa çıkarılmalıdır. Buna PKK öncülük etmiştir ve mutlaka başarıyla götürülmelidir. Bu ancak ordu savaşımıyla halledilebilir ve sonuna kadar ordulaşarak karşılık verilmelidir. Başka türlü bir yaşamı biz yaşam belleyemeyiz. Hayır, atın bu tür yanılgı ve yetmezliklerinizi. Bu bir karardır ve her an geçerlidir. Sadece 14 Temmuz 1982'de olan değil, her an yürürlükte olan bir talimattır. Çalışma tarzını belirleyen, temposunu tutan bu talimattır. PKK'nin ordulaşmasının öz talimatıdır bu, ruhu ve temel çağrısıdır. Kesinlikle "bu çağrı duyulamaz, bu çağrı çoktan unutuldu gitti" diyemezsiniz. Öyle diyen karşımızda duramaz, partimizin silahına sarılamaz. Bu büyük karar verilmedi denilemez. Verildi de yaşama geçirilemez denilemez. Tek geçerli karardır bu ve bunu anlayacaksınız. Bu, ömür boyu geçerli bir karardır, bir zafer kararıdır, insan soyunun çıkarabileceği en son ve en zor karardır. Yaşam gerçeğiniz buna uymaktan ve gereklerini yerine getirmekten başka neyi ifade edebilir? Onun bir parça başarısı olmaktan başka neyi ifade edebilir?

Bir kez daha kendinizi gözden geçirin. Ne kadar bu karara uygunsunuz? An be an pratiğinizi, yaşamınızı gözden geçirin. Siz gözden geçirmezseniz, biz geçirmesini biliriz. Yoldaşlıkta zorlama yok, ama büyük kararımızı zorlamaya da hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu karar, aynı zamanda direnerek yaşama ve yaşamda zafer çizgisinde yürüme kararıdır. Bunu çok iyi anlayacaktınız. Sadece anlama da değil, bütün yaşamınız bunun başarılarıyla dolu dolu olacaktı. Nasıl anlayamadınız? Bir değil, böyle bin kararımız var. Bir değil, böyle bin çağrımız var. Nasıl kulak ardı ettiniz, nasıl yürek dışı ettiniz bunları? Ne cesaretle "PKK gerçekliğindeyiz, ordu ve savaş çizgisindeyiz" diyorsunuz. Böyle bir durumunuz olmadığı halde yaşamınızın kabul görmesi gerektiğini nasıl iddia ve inat ediyorsunuz? Gerekçeniz ne, kendinizi nasıl savunabilirsiniz? Görülüyor ki yok edildi bütün gerekçeler.

Bu partide ve onun savaşım çizgisinde yer almak, kayıtsız ve koşulsuz, dönem ve yaş farkı göz önüne getirmeden, karar gereği neyse ona kendini katmaktır. İlk anda da bunu yapacaktınız, son nefesinize kadar da yapılması gereken budur. Şimdi büyük bir halk kararıdır, bir halkın kimlik kararıdır, öncülük kararıdır, direniş kararıdır. Asla çiğnetilemez, hiçbir yetersizlikle sağa-sola çekiştirilemez, imhaya götürülemez, sıradanlığa indirgenemez, hele bireyciliğe hiç mi hiç kurban edilemez. Çözümlemelerde çokça dile getirdik, neredeyse düşmanlığa vardırılmış tavırlara ve her türlü kocakarılığa dökülemez. Ayılın ve kendinize gelin. Kararın gereği neyse adam gibi yerine getireceksiniz. Başka tartışma, başka serzeniş, başka bir yaşam kabul etmiyorum.

> **"Gerçekler ortada, direndiler, kendilerini erittiler ve "yaşam budur" dediler. Savaşla yaşam arasındaki bağı böyle ortaya koydular. Peki size düşen ne? Bu gerçeğe saygılı olup hayata geçirmek."**

Ne kadar zorlandığınızı gözlerinizle gördünüz. Siz kimsiniz, gücünüz nedir? Şehitler son vasiyetlerini bana yaptılar ve ben buna dayanarak konuşabilirim. Ya siz neye dayanarak konuşabilirsiniz? Ancak başarılarınıza dayanarak konuşabilirsiniz. Başka türlü hiçbir konuşma gerekçeniz bile yok. Farklı yaşamlarmış, duygularmış, sağlıkmış, kendini yaşamakmış, farklı anlayışlarmış, bunlar en küstahça ve soysuzca şarlatanlıklardır. Ben, PKK içinde bir kişinin bile böyle olmasını istemem ve olsa da kabul etmem. Bu da bu vasiyetlere bağlı olmanın, bu kararlara fiilen ve resmen sahip çıkmanın bende yarattığı bir görev anlayışıdır. Bunu çiğneyemezler, çiğnetemeyiz, çiğneyemezsiniz. Kendinizi bağlı kalmaktan alıkoyamazsınız. Tam gereklerini kavramakta aldatamazsınız. Böyle büyük direniş kararlarının sahibi olmayı bilenleri kolay kolay kendinize uyarlayamazsınız.

Ben, şimdiye kadar bu kararlara bağlı kalmayı becerdiğime inanıyorum. Bu halkı da bu kararların gerçek özüne vardırdığımıza ve sınırlı da olsa bağlı yaşattığımıza inanıyorum. Yine partiyi de bu kararların ışığında sınırlı da olsa yaşattığımıza ve savaştırdığımıza inanıyorum. Ama burada bizim kurtardığımız bu vasiyetlerin sıradan gerekleridir. Daha büyük hedefleri, kesin zafer gereklerini yerine getirmek için de tüm gücümü ortaya koyuyorum. İçte ve dışta bunu engelleyen ne varsa, büyük bir kapsamla ve vurguyla üzerine yürüyorum. Bunun bir anlamı olsa gerek. Bu bir halk gerçeği, savaş gerçeği, tamamen kendini kanıtlamış bir öncülük gerçeği ve en vurucu tarzıyla ordu gerçeğidir. Akıllı olan ve sorumluluk duygusunu oldukça ciddiye alan için bundan alınacak çok ders ve büyük güç vardır. Ama şu alınamaz: Olanaklar fazla, onun için kendini fazla sıkma, kendini atıl bırak, verimsiz bırak, kolay silahını kaybettir, imkan eldeyken savaşı görme! Hayır, hiçbir gerekçeyle böyle bir sonuç çıkaramazsınız. Partiye ve halka böyle mal olmuş bu kararların ışığında yak-

Temmuz'un ekvator sıcaklığı

Güneşin mavi yeleli çocukları
Siz ki;
acılar ve umutlarla,
işkence ve zulümle yeşerttiniz
yarının şafağını.
Bahar gülü gibi taze,
Kongo kadar acımasız,
Temmuz'un ekvator sıcağında parçaladınız,
yüreklerdeki zulüm cenderesini
Gübrelendi çırılçıplak bedenlerde,
direnişe süzülen soylu yarınlar.
Mahçup oldu tarih.
Kahroldu
sefil boylu vampirler.
Kanadı kirli bedenlerine
salya yüklü sergüzeştleri.
Dolandı tarih
irin dolu gözlerine.
Çınardan düşen yaprak misali
ak umutlarına kara çizildi zalimlerin.
Siz ki;
çiçek taşıdınız güneşe
zindanın kuytu zemherinden.
Siz ki;
bereketli
doğurgan ufuklardan
binlerce emek, umut ektiniz al yanaklı toprağa.
Karanlığa inat,
inancın kabesinden yükseldi eşsiz timsaliniz.

laşım göstermemek, herhalde içine girilecek en lanetli durumu ifade eder.

Bütün günlerimiz tarihi karar günlerinin halkası olarak kazanılmalıdır

Özellikle bu günün hatırasına karşılık olarak neden kendinizi yeniden yapmanız gerektiğini böylece bir kez daha açıklığa kavuşturmuş olduk. Bütün günlerimiz, bu tarihi karar günlerinin halkası gibi ardısıra eklenerek gelmiştir. Bunu size taşırıyoruz ve iyi anlayacaksınız. Biz biraz bunun için varız. Ve bazılarınız yaşamaya biraz böyle bağlı kalmayı bilmelidir. En başta bu kanıtlanmış değerlere mümkünse biraz da bize bağlılığınızı böyle başarı temelinde ve bunu gerçekten an be an eyleme yansıtarak gösterebilmelisiniz. Öyleyseniz, sizlerle mücadele arkadaşlığı yapılabilir. Ve böyleleriyle mücadele arkadaşlığı yapmalısınız, böyle olmayanlara tenezzül etmeyin.

Bir diğer eksikliğiniz, değerlerle çok açık oynanıyorken alet oluyorsunuz. Ne kadar alet olduğunuz belli değil mi? Her türlü değer sağa savrulurken, sola ve intihara çekilirken ve çarçur edilirken kılınızı bile kıpırdatmadığınız çokça görüldü. Ben halen ufak bir maddi imkan gitti mi, bir fişek boşa harcandı mı azap duyuyorum. Siz kendi sorumluluğunuz altında bu kadar kaybettiniz. Çok büyük bir eksiklik içindesiniz ve en önemlisi de bütün bunlar suç ortaklığı şebekesi biçiminde gelişiyor. Bu durumda olan biri parti militanı olamaz. Böyle bir tutum, asla partinin ruhuna ve özüne bağlı kalmanın bir gereği olamaz. Bunu aşmalısınız. Bu günlere verilecek en önemli yanıt, hiçbir yetersizliğin, en temel değerlerle böyle oynayan kişiliklerin, anlayış ve tutumların şerikçisi, suç ortağı olmamaktır. Başarıyı sadece kendiniz için değil, bütün parti için istemelisiniz. Bir militanın temel bir görevi budur. Bu partiyi böyle anlamak durumundasınız. Bunun dışında başka türlü PKK kavranılışı, yaşanması olamaz.

Umarım sizlerin de böylesi günlere verebileceğiniz bir karşılık olacaktır. Bu günler büyük savaşım günleridir. Böylesi günler, her kişiye, gırtlağına kadar kire batmış olsa da kendisini temsil etme imkanını verir. Yüzyılların lanetli yaşamını bir çırpıda silip götürme günleridir. Bu büyük bir şanstır. Özellikle sizler, özgürlük silahlarıyla, düşmanın ulaşamayacağı ve kolay fethedemeyeceği ülkemizin gerçekten zafer vaat eden doruklarında direnişçiliği sürdürme imkanı var ise, o zaman daha da fazla olarak yüzyılların hesabını görebilirsiniz. Bütün bir geleceğin en sağlıklı yorumunu yapabilirsiniz. Çünkü en özgür durumdasınız. En özgür olan en iyi düşünür. Yoksa "iyi bir yaşam şansı verildi" deyip de üzerine yanlış hesap yapmayın. Yanlış hesap belki zindanda olur, ama bakın bu yoldaşlar hiç yaptılar mı? Yanlış hesap belki yurt dışında olur, ama bakın, biz yanlış hesap yaptık mı? "Yaşam imkanı var" diye üzerine oturduk mu? Tempomuzu ve tarzımızı, zafer ve başarı dışında en ufacık bir kaydırma içinde tuttuk mu? Peki siz, o kesin zaferden başka hiçbir şeye fırsat verilmemesi gereken özgürlük alanlarında, dağlarında niye öyle yapıyorsunuz? Vicdan bunun neresinde? İnsan değil miydiniz orada? Yani zindanda direniliyor, buralarda bir şeyler yapılıyor da, orada niye yapılmıyor? Doğru mu bu? Her türlü yoldaşlık duygularının aşındığından bahsediyorsun, doğru mu bu? Düşman günlük olarak özel savaşı zindanda uyguluyor; peki bu yoldaşlar aşındırdılar mı? Yurt dışında belki aşınma çok yoğun olur, peki biz aşındırdık mı? Peki siz zafer çizgisinde yürüyenler, hem de onun pratikleşmesini en şanslı bir biçimde yakalayanlar nasıl tersi sonuçlar çıkarabilir?

Bireysel tasarruf, bilmem savaş dışı, taktik dışı kalma; bunlar çok tehlikeli ve bir daha kendi ve çevresi için hiç kimse tarafından asla hiçbir gerekçeyle girilmemesi, yaşatılmaması, savunulmaması gereken tutum ve davranışlardır. Kesinkes kendinizi böyle başlatmalısınız. Başka türlü sizi yaşatmayız diyorum. Bakın çok suçlarınız var ve savaş yasalarına göre çok azı idamdan kurtulabilir. Yine de bu günlerin hatırasına size yeni bir şans veriyorum. Mümkündür, belki kendinizi affettirebilirsiniz.

Sizler için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyoruz. Size çok muhtaç olduğumuz için değil, yoldaşça yaklaşıma bağlı olduğumuz için bunu yapıyoruz. Aslında çok zavallısınız, iki kelimeyi bir araya getiremiyorsunuz, bir yol yürüyüşü yapamıyorsunuz, bir dağda mevzilenmeyi başaramıyorsunuz. Yürekler acısıdır sizin haliniz. Cephedekilere söylüyorum; sıradan bir mevzilenmeyi, üslenmeyi yapamıyorlar, sıradan bir yol yürüyüşünü, düşmanın bir tuzağından kendilerini kurtarmayı beceremiyorlar, hazır imkanları bir araya getirmeyi ve kendilerini günlük olarak eğitmeyi bilemiyorlar. Bunlar büyük zavallılıklardır. Bunlar sabredilecek durumlar değildir. Böyle oldukça kim size ne verebilir, insanlıktan ne isteyebilirsiniz? Partiden ne isteyebilirsiniz, bizden ne karşılık isteyebilirsiniz?

İnsan, kendi yaşamını genel olarak insanlık açısından kabul edilebilir sınırlar dahilinde tutabilmelidir. Eğer partimizin içinde yaşıyorsanız, onun kabul sınırları vardır, yaşamınızı bu sınırlar içinde tutabilmelisiniz. Yoksa ağlayarak, bilmem kendini her türlü bataklığa çekerek, "ben gidiyorum, her şeyi de kendimle götürürüm" diyerek kendinizi ve bizi zora sokmayın. Bizim yüce yoldaşlık anlayışımızla oynamayın. Bu bağlı kalmanız gereken bir tutumdur. Size dayatmada bulunmak istemiyorum. Yoldaşlar birbirlerine sadece yoldaşça karşılık verirler. Onların yüreğinden, beyninden anlayış çıkar, sevgi çıkar, büyük bağlılıklar çıkar. Bundan başka yoldaşlığın yüreğinden, beyninden hiçbir şey çıkmaz. Ama siz bunu çok zorluyorsunuz.

Tekrar söylüyorum, bu büyük direnişçilerin anısına da sığınarak, biz size yeni bir şans vermeliyiz diye düşünüyorum. Çünkü sizi böyle ezmek, varsa bir şans onu da ortadan kaldırmak olur. Onun için bunu uygun görmüyoruz. Ama bu böyledir diye de şansınızı kötü kullanmayacaksınız. Böyle yaparsanız intikamımız korkunç olur. Zaten zaman zaman da bu oluyor. Ben varsam intikamım da olacaktır. Ve herhalde birilerini de bu işe sonuna kadar bekçi yapmayı bileceğim. O açıdan yanlış hesap yapmayın. Boşuna bu karara sahiplik etmi-

BİR TARİH YARGILANIYOR 14 TEMMUZ'DA

Tarih, en iyi yargılayandır ve tarihin hükmünden hiçbir güç kurtulamamış, kurtulamaz da. İnsanlık, geçmişten günümüze kadar bunun sayısız çarpıcı örneklerine tanık olmuştur. Bir zamanlar tarihin akışına yön veren nice görkemli imparatorluklar, devletler sanık sandalyesine oturtularak yaptıklarının hesabını bir bir vermekten kendilerini kurtaramadılar; tıpkı arenalarda insanları sirk hayvanları gibi oynatan ve yırtıcı hayvanlara yem ederek, ölümün o soğuk yüzü karşısında büyük zevk alarak kendinden geçen Roma İmparatorluğu'nun "asilleri" gibi.

Yaşadığı dönemde tarihin akışına yön veren koca Roma İmparatorluğu, çıplak bedenleri ve özgürlüğe olan inançları dışında hiçbir silahı olmayan insanların görkemli direnişleri karşısında yerle bir olmaktan ve hak ettiği o nihai sona uğramaktan kurtulamadı. Asırlarca insanlığa hükmeden o gücü, tarihin kesin yargısından kurtulmasına yetmedi. Spartakü's'ün çaktığı kıvılcım tarihin yargısını işletmeye yetmişti. Ve ardıllarının gürleştirdiği bu ateş ebedi denilen köleci düzeni sahipleriyle birlikte kül etti.

Asırlarca insanların kanını emerek asalaklaşan ve şatolarda zevk-u sefa içinde yaşayan ortaçağın karanlık zihniyetinin ulaştığı son, kaçınılmaz olan tarihin hükmü olmuştu. Tarihin tekerleğine çomak sokarak ilerlemesini engellemeye çalışan bu asalaklar; her türlü acıları yüzlerce yıl yaşayarak sefalete sürüklenmiş baldırı çıplak, yalın ayaklı yığınların görkemli direnişleri sonucu tarihin çöplüğüne atılmaktan kendilerini alıkoyamamışlardır.

Yaşadığımız çağda da tarihin yargı hükmüne en görkemli biçimiyle 17 Ekim Devrimi'nde tanık olmaktayız. "Halklar Hapishanesi" Çarlık Rusyası'nda ezilen insanlığın kurtuluş ışığı proletarya ideolojisi önderliğinde bilincin, inancın, iradenin ve fedakarlığın en yücesi sergilenerek tarihin yargı hükmü icra edildi ve tarihin önünde insanlığa hesap vermesi gerekenler proletaryanın çekici altında ezilmekten kurtulamadılar.

Tarihteki bu altüst oluşlar, çetin ve zorlu koşullarda geçen dişe diş mücadeleler, savaşımlar, kan, gözyaşı, emek, çaba ve büyük fedakarlıklar sonucunda gerçekleşmiştir. Bu anlamda toplumun gelişkin özelliklerini şahsında somutlaştıran ve topluma öncülük ederek zafere ulaştıran nice önder kişilikler kahramanlıklarıyla ve insanlığa yaptıkları katkılarıyla geleceğe ışık tutan birer abide oldular.

İnsanlık bu tarihi altüst oluşları yaşarken, Kürdistan ülkesinde de kaderiyle başbaşa bırakılmış Kürt halkına, onu tarih sahnesinden silmek için her türlü vahşetin reva görülerek uygulandığı gerçek bir insanlık dramı yaşanmaktaydı. Tarihte belki de en çok direniş sergileyen ve özgürlüğü için savaşan bir halk sıfatını Kürtler taşımaktaydı. Bir zamanlar insanlığa medeniyetin beşikliğini yapan topraklarda insanlık dramı yaşanıyordu. Kürt halkı başkaldırdıkça ihanete ve direnişleri kırılınca da baştan başa katliamlara uğramakta, değerleri talan edilerek yerlerinden yurtlarından sürülmekte, ülkesi parçalanmakta ve yavaş yavaş tarihten silinmenin eşiğine getirilmekteydi. Bir yandan Kürtçe konuştukları için binlerce insanımızın dili kesilmekte; kadınlar, kızlar onurlarını kurtarmak için kendilerini uçurumlardan atmakta; barbar işgalcilerin süngüleri ucunda bebeler sallanmakta; öte yandan mirlik, beylik, ağalık, paşalık için insanlar kendini, halkını, değerlerini satmak için birbirleriyle yarışa tutuşmaktaydılar.

Ağrı'da, Zilan'da, Koçgiri'de, Dersim'de, Palu'da ve daha nice yerlerde soykırıma tabi tutularak bitirilmek istenen Kürt halkının üç bin yıllık tarihinin en kapsamlı ve sistemli soykırımına TC döneminde rastlamaktayız. Ve 1970'lerde insanlık marksizm-leninizmin ışığında Küba'da, Vietnam'da görkemli devrimlere tanık olurken; Kürdistan'da ölümün çanları çalmaktaydı. Tarihin kötü yazgısı her nedense hep bu halka reva görülmüştü. En çok başkaldıran, direnen olurken, en çok da ihanete uğrayan ve tarihi hep başkaları tarafından yazılan bir halktı. En kötüsü de buydu; tarihin başkaları tarafından yazılışı. Kürt halkının tarihine bakıldığında insan şu soruyu kendine sormadan edemiyor: Acaba tarih tekerrürden mi ibarettir? Oysa böyle olmadığını biliyoruz. Buna rağmen yaşanan gerçekliği anlamada ve kabul etmede insan zihni ister istemez zorlanıyor.

İnsan, onurunu koruyabildiği ve onuruyla yaşayabildiği sürece insandır. Ve insan emeğine sahip olabiliyorsa, yarattığı değerleri koruyabiliyor ve bunu insanlığın hizmetine sunabiliyorsa insandır. Tarih boyunca hep onursuzca bir yaşam dayatılmıştı Kürt halkına. Ya onurluca yaşamak, ya da onursuzca yok olup gitmek. 12 Eylül faşizminin dayattığı gerçeklik buydu. Bitirilmeyen tarih bu kez zindanın derinliklerine gömülerek kesin sonuç alınmak isteniyordu. Düşman buna kesin karar vermişti. Ne olursa olsun Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da yarım kalan iş bu kez tamamlanacaktı; üstelik, koşulların dengesizliği de düşmana umut veriyordu. Baştan başa askeri işgal altında bir Kürdistan; dış dünyadan tecrit edilmiş bir zindan ve zindanın içinde de birbirinden tecrit edilmiş, koyu karanlık hücrelerde tutsak edilmiş bir avuç önder kadro. Düşman her türlü silaha sahipken, direnen insanlar her şeyden yoksundu. Arkalarında ne Roma saraylarını ateşe veren köle orduları, ne Fransız Devrimi'nin yalın ayak köylü yığınları, ne Çarlığı yıkan elleri nasırlı proletarya ordusu ve ne de Asur'u yıkan yiğit Med savaşçıları vardı. Sahip oldukları tek silah çıplak bedenleri ve yüreklerindeki sarsılmaz inançlarıydı. Tek umutları, dışarıda olan partilerine ve önderliğe olan keskin bağlılıklarıydı. Bu bağlılık onlardaki irade gücünü, devrime olan inancı ve kararlılığı çelikleştiriyordu. Ve bu insanlar tüm olumsuz koşullara rağmen tarihin akışını değiştirmeye, binlerce yılın hesabını sormaya karar vermişlerdi. Hiçbir güç onları bu kararlarından vazgeçirmeye yetmezdi ve yetmedi de.

Düşman hep şuna inanmıştı: Tarihte yüzlerce kez başkaldıran bu halk hep iç ihanete maruz kalmış ve direnişler ihanetlerle yenilgiye uğratılmıştı. Kale içten fethedildi mi yıkım kolay olacaktı. Bu kez de aynı oyun tezgahlanmıştı. Farklı olan zaman ve mekandı. Bu oyun başarılsaydı, bu halk bir daha öyle kolay kolay belini doğrultamazdı. Ama, zaman ve mekan farkı dışında düşmanın bilmediği bir fark daha vardı. Bu kez karşılarında Bedirhan Bey, Şeyh Sait, Seyit Rıza'nın bilinçsiz, örgütsüz güçleri yoktu. Karşılarında emekle yoğrulmuş, yürekleri önderlik aşkıyla dolup taşmış, onurlu ve insanca yaşamaya and içmiş çelikten irade ve inanç sahibi insanlar vardı. Ve 1982'de Amed zindanında haykırılan sloganlar, üç bin yıllık lanetli tarihin baştan başa yargılanması olacaktı. Tarih yeniden yazılacaktı ve hem de bir daha silinmemecesine...

Mazlum yoldaş "Bu karanlığa bir ışık gerek" diyordu ve bir 21 Mart günü yaktığı üç kibrit çöpüyle tarihin zifiri karanlığına ışık oluyordu. 18 Mayıs'ta Ateşin ve Güneşin Çocukları **Dörtler** "Ateşi söndürmeyin, ateşi söndüren ihanetçidir" diye haykırırken, gerçekleştirdikleri eylemle insanlığa, iradenin, inancın ve devrimci kararlılığın en yücesini sergilerken, ihanete karşı direnişin ateşini bedenleriyle harlandırıyorlardı. Ve 14 Temmuz "Kızıl bir şafak oluyordu Kürdistan'da."

12 Eylül faşizminin Kürt halkını tarihiyle birlikte PKK şahsında Amed zindanının koyu karanlığına gömmek için uyguladığı ihanet ettirme, kişiliksizleştirme politikasına öyle bir darbe vurulmalıydı ki, düşman bir daha belini doğrultamamalı ve tarihin akışı tersyüz edilerek bin yılların hesabı sorulmalıydı. Atılacak adım, konulacak eylem düşmanı canevinden vurmalıydı. Ve yaşanan zorlu sürecin doruk noktası anlamını, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nda buldu. Bu anlamlı adım halkımızın ve onun öncüsü partimizin tarihinde bir dönüm noktasıydı. 14 Temmuz'da doğan güneş; karanlığa gömülmek istenen bir tarihi gün yüzüne çıkaran ışık oldu. O gün haykırılan sloganlar bugün Kürdistan'da insanlığı gün yüzüne çıkaran tarihi yazıyor ve tarihin keskin yargı hükmünü adım adım yerine getiriyor. Halkımızın tarihine bir karabasan gibi çöken ve adeta tarihimizin ayrılmaz bir yazgısı haline getirilen ihanetçilik ve ardılları bir bir yargılanıyor.

"Kürdistan Vietnamlaşacak" derken **Hayri** yoldaş, atılacak adımı ve Kürdistan'ın geleceğine işaret ediyordu. Ve yine "böyle öleceğiz, ardımızdan gelenlerle direniş ne güzel" diye haykıran **Kemal** yoldaş, zafere ulaşmanın şaşmaz yolunu gösteriyordu. Amed zindanında haykırılan bu mesaj Başkan APO'nun komutasındaki PKK'nin zafer çizgisiyle bütünleşerek Kürdistan'ı Vietnamlaştırdı. Gerillada somutlaşan 14 Temmuz direniş ruhu **Agit**lerle 15 Ağustos'ta volkan olup Kürdistan dağlarında patladı. Direnişin ve kahramanlığın destanlarını Kürdistan dağlarında yarattı. Mem û Zin diyarında Bekoların ihanetini yargıladı; Amed'de Şeyh Saitleri idam sehpasına gönderenleri sanık sandalyesine oturttu; Munzur derelerinde su yerine kanları akan Seyit Rızaların torunlarını Dersim dağlarında düşmana aman vermeyen birer şahin yaptı; Geliyê Zilan'da gömülen direnişçilerin torunlarını Ararat'a birer volkan yapıp düşmanı aleve boğdu.

İnsan, onuruyla yaşayabiliyorsa insandır, demiştik. 14 Temmuz direnişçileri ölümlerinde yarattıkları yaşamla onurun en yücesini temsil ederek Kürt halkına ve insanlık tarihine bu direniş destanlarını armağan ettiler. Onların manevi komutasında zafere yürüyen özgürlük savaşçıları, direnişçilerinden aldığı güçle Kürdistan dağlarında, ovalarında, şehirlerinde ve giderek Ortadoğu'da, Avrupa metropollerinde insanlığa onurlu yaşamı zehir eden sömürgecilikten tarihsel suçlarının hesabını insanlık adına bir bir sorarken, yarattığı geleceğin özgür kişiliğiyle de Mezopotamya'dan bir kez daha insanlığa kurtuluş yolunda ışık olmaktadır.

Cezaevinden bir yoldaş

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın ARGK birliklerinin komutan ve savaşçılarına yönelik talimatı:

Zafer, suç pratiğini yerle bir etmekten ve ordu yasalarını egemen kılmaktan geçer

Savaş cephelerinden telsiz yöntemiyle bize gelen haberlerin içinde ağır suç teşkil eden haberlerin payı az değildir. Yıllardır bunları büyük bir sabırla dinledik ve aşılması için de çok yüklendik. Maalesef halen bu tip haberler, ağır suç ifade eden yaklaşımlar sonucu bir çırpıda gerçekleşen kayıplar, çok rahatlıkla ve utanmadan bize haber diye sunuluyor. En genelden en alta kadar sorumlusu kim olursa olsun, bu sorumlunun belki de kellesiyle ödemesi gereken bir olayın, normal bir habermiş gibi ve bir bardak su içiyormuşçasına bize sunulması ya bir gafletin, ya da küstah bir kişiliğin, sorumluluk denilen duyguyu çoktan yitirmiş birinin içine girdiği durumun sonucu oluyor.

Özellikle bir damla kanın bile boşa akıtılmasından sorumlu olanların, parti değerlerine oldukça keyfi olan, aşınan, hak edilmeyen, layık olmayan yaklaşımlarıyla, sanki bu partinin rahatlıkla kabul edeceği bir yaklaşımmış gibi neredeyse bir alışkanlık haline getirerek, kendi aralarında yoğun yaşamaya ve giderek bunu önderlik gerçeğine de (ki bu bir suç pratiğidir) bulaştırmaya ve onu da ortak etmeye yeltenmeleri artık son dedirtecek noktaya gelmiş bulunmaktadır. Önderlik gerçeğinin ifadesi olarak ben, bu suç pratiklerini dinlemek istemiyorum. Ve hiç kimsenin de bu suç pratiklerini yansıttıkları mevcut tarzla bize duyurmaya yetkisi ve hakkı yoktur. Yine parti yaşamının temellerinin ve özellikle ordu esaslarının en vazgeçilmez olanlarını pratikte egemen kılamayanların, koordineden tutalım manga komutanına kadar sorumluluk adı altında bu gerçekleri hiçe sayarcasına birçok suç teşkil eden olayları yaşamaları yetmiyormuş gibi, bir de bunları bize sunmaları ve kabul edilebilir, parti içinde ve ordu yaşamında normal görülebilir sınırlar dahilinde yansıtmaya çalışmaları en tehlikeli yaklaşımlardan biri olmaktadır. Ben de kendimi, şimdiye kadar etkili cevaplar vermeme ve çok yüklenmeme rağmen, halen bunun önünü kesmemekten ötürü sorumlu hissediyorum.

Ne demek istediğim en son gelen telsiz haberlerinden anlaşılabilir. Ki bu telsiz haberlerinin tarihini de verelim. Bir 8 Temmuz tarihli bilanço bile sonuç çıkarmak için yeterlidir.

Bazı sözümona sorumlu düzeyde olanların kendi durumlarını anlamaları için kimi örnekleri biraz işleyebiliriz. Pusuya giderken düşman pususuna düşmek nedir? Mayın döşemeye çalışırken mayına basmak nedir? Biraz ölçülerimizi bilenler, ordu esaslarımıza bağlı olmasını bilenler, düşman pususuna böyle kolay kolay girmezler. Bir pusu grubunun pusuya düşmesinin çok nadir görülen bir olay olması gerekir. Belli ki böyle bir grup, düşmanın farkında değildir. Pusuya giden, daha çok düşmanın ummadığı yerde mevzi tutar ve düşmanı düşürür, vurur. İşte pusu gerçeği böyledir. Olası düşman tedbirlerinin olduğu yere pusu kurulamaz. Ve pusuya giden gruplar kolay kolay pusuya düşmezler. Böyle pusuya düşen bir birim, aslında görevinin ve düşmanının farkında değildir, dikkatini ve duyarlılığını yitirmiştir.

Yine bir birimimiz de ovada yürüyor. Bir defa gerilla biriminin ovada işi ne? Her şeyden önce bu, ilke olarak yanlıştır. Iğdır ovadır, Nusaybin ovadır, Yüksekova ovadır. Bir defa gerilla birimlerinin ovaya böyle inmeleri ilkede yanlıştır. Ayrıca mayınla uğraşan grupların, birimlerin uzman olması gerekir. Yine mayın tarlasından geçerken, mayın patlarsa ancak bir kişi düşer, birdenbire üç-dört kişinin düşmesi kesinlikle sağlam bir yürüyüş kolu biçiminde hareket edilmediğini gösterir. Doğru bir yürüyüş kolu biçiminde hareket edilse, bir kişi düştü mü, diğerleri ayılır ve en azından yerinde durur. Demek ki, tehlikeli alanlarda yürürken grup halinde yürüyorlar; koyun sürüsü gibi. Ve bir mayın patlayınca da dördü-beşi birlikte düşüyor. Yine bir yere mayın döşerken veya bir yerden mayın çıkarırken grup olarak mayının başına toplanılıyor ve mayın patlayınca da dört kişi birlikte tasfiye oluyor. Şimdi burada ağır bir suç durumu var. Bir mayın döşenirken bunu bir kişi yapar, bir grubun orada ne işi var? Bir mayın sökülürken de bir grup değil, uzman bir kişi bunu yapar.

Şimdi muhtemelen bu alan sorumlusu, "kendi başlarına yaptılar", koordine ise, "hiç haberim yoktur" diyecek! Bu kadar ordu yasalarını ve özellikle gerilla kurallarını bir tarafa iten veya nasıl uygulandığının farkında bile olmayan alan komutanlıkları, bölge komutanlıkları ve en üst düzeyde sorumluluğu temsil edenler, acaba gerçeklerle ne kadar çeliştiklerini ve suç konumunu aşmadıklarını biliyorlar mı? Bunu bilmeleri için daha ne yapmamız gerekir? Ne zaman bu suç pratiğinin sorumlusu olmaktan çıkacağız? Israrla son dönemlerde şunu söyledik: İyi yetiştiremediğin adama silah verme, bomba verme, hele mayın sorumlusu hiç yapma, yine yürüyüş sorumlusu yapma, ovaya asla indirme, sığınağa girmesine izin verme! Bunlar çok çarpıcı ve aksini yapanlara cezai müeyyide uygulanacak yönetmelik esaslarıdır.

Gerilla biriminin sığınakta ne işi var? Düz ovaya nasıl indi? Mayını nasıl grubun içinde patlattı? Şimdi bunların kesin sorumlusunu isteyeceğiz. Çünkü böyle yüzlerce olay var. Bol bol köylere giriyorlar. Özellikle Dersim'de bir takımı böyle imha ettiler, biz yine buna fazla ses çıkarmadık. Fakat öyle anlaşılıyor ki, günlerce bir köyde kalıyorlar. Tabii düşman ihbarı alıyor, üzerine yürüyor. Halbuki bir Pülümür dağlarında bir ordu bile gelse, gerilla takımıyla boğuşamaz. Peki sen öyle bir dağı bırakıp da tankın ve panzerin bile gidebileceği bir köye birimi nasıl yerleştiriyorsun? İster bu takımın sorumlusu, ister bunun altı olsun, eğer bunlar bir gafil ve serseri değilse, bu pratiğe nasıl yol açabilirler? Ki Dersim'e bir gerilla takımı yerleştirmek, bir halkın kaderini belirlemek demektir. Sen bunu sığ ve sorumsuz yaşamından ötürü nasıl imha ettirebilirsin? İşte ben böyle kişiler için "en büyük alçaklar" biçiminde bir yakıştırmada bulunuyorum. Onlar bizim emeklerimizin sonuçlarını asla anlamayan kişilerdir. Bir devrimci grup oluşturmanın, bu grubu silahlandırmanın, hele bu kadar kritik ve ulaşılması zor bir yere ulaştırmanın anlam ve önemini bilmeyen alçaklardır. Bunlar, hayat gafilleridir, bunlar devrimci emek gafilleridir, bunlar bir halkın kaderinin gafilleridir.

Geçmişten beri böyle köylere girişi, köylerde kalmayı bir alışkanlık haline getirdiler. Bu yüzden birçok grup kaybettik. En son yine köye girmişler ve böyle birçok girişin yapıldığını biliyorum. Bunu yapanlara, en üstten en alta kadar buna izin verenlere, "ulan alçak" diyeceğiz, "nasıl bulup girdin de birdenbire kendini düşmanla yüz yüze buldun?" Bir köye giriş keşif ister, bilgi ister. Sen daha köyde düşmanın olup olmadığını bile bilmiyorsan, o halde nasıl köye giriyorsun? Düşmanın köyde mevzilendiğini bilmeden bir birimi köye göndermek cinayettir. Ve bu durumda sen canisin, cani olanın da gerillada sorumluluğu olmaz! Yoldaşını böyle harcayan, bu konuda kılını bile kımıldatmayan bir komutanlık ancak ve ancak "alçak" sıfatına layık olabilir. Sorumluluk duygunuzu, görev anlayışınızı, yönetmelik esaslarına bağlı yaşamayı bilemiyorsanız, o zaman gerillada ne işiniz var? Hele yüce komutanlık sıfatlarını, hatta ordu gibi en yüce bir sıfatı ne cesaretle kendinize takıyorsunuz?

Size her zaman şunu söyledim: En büyük suçu işleyin, ama halkın en yüce değerlerine böyle hor yaklaşmayın! Onlar kurtuluş değerleridir, ölüm kalım değerleridir. Sen savaşçıyı ve silahı böyle düşmanın kontrolüne veremezsin. İşine gelmiyorsa bırak! Yönetemiyorsan bırak! Kuralı egemen kılamıyorsan, sorumluluk alma! Neymiş, köye inmeyi canı istemiş! Canı isteyen "düşkün"dür. Canı isteyen her şey yapabilir, fakat asla komutanlık yapamaz! Askerlikte görev her şeyden önce gelir. Yönetmelik esaslarına bağlı olmak askerlikte her şeyden önce gelir. Bunu bileceksiniz! Bunu bilmeden yaşamak olmaz. Sizlerin, bu gençlerin kanına böyle girilemez. Sorumluluk duygusunu yaşayacaksınız. Biz, gerilladan yaratıcılık bekliyoruz, böyle en basit kuralla çelişmeyi nasıl kabul edelim? Sizde yetenek yoksa, bir kurala bağlı kalma gücü yoksa, o halde bizim ordumuzda ne arıyorsunuz? Ordu disiplin ister, ordu hakimiyet ister. Ordu kurala bağlı yaşamak demektir. Eğer bu yeteneğin yoksa, halen en üst komutada kalmayı hangi gerekçeyle isteyebilirsin? Asker olmanın en temel esası, çalışma esaslarına (bunlar yönetmeliklerle, talimatlarla ifade edilir) bağlı kalmayı bilmektir. Bu utanmazlara "ya bu yöntemlerinizi bırakın, ya kendinizi suç pratiğinden alıkoyun, ya da bu işlerden vazgeçin" diyorum.

Eminim ki, birçok komutanlık "haberim yoktu" diyecek. Haberin yoksa, nasıl alan sorumlususun? Senin haberin olmadan bir yerde altı yoldaş, bir yerde dört yoldaş, bir yerde bir takım gidecek, sen bunu bize normal bir habermiş gibi ileteceksin; "oraya bilgim dışında gidilmiş" diyeceksin. Peki demezler mi, bir komutanın bilgisi dışında kocaman bir takımı, bir bölüğü, bir mangası nasıl götürülür? Bu şuna benziyor: Düşünün ki, bir eviniz var, bir hırsız veya bir sorumsuz geldi ve yedi çuval buğdayınızı götürdü. Sen de evin sorumlususun. Daha bir üstüne, "haberim yoktu, aldılar" diye haber verirsen, bu kabul edilebilir mi? Veya en azından adamın suratına tükürmezler mi? "Sen nasıl evin sorumlususun?" demezler mi? Şimdi burada giden, yedi çuval buğday veya eşya da değil, yedi can gidiyor, hem de kutsal silahlarıyla birlikte. Ve alan sorumlusundan da koordineden de habersiz, kendi başlarına yapıyorlar bunu. Şimdi bu sorumluluk anlayışına yanarım, bu sorumluluk anlayışına her türlü küfrü ederim. Ben size söylemedim mi, kolay komutanlık olmaz, diye. Ben size söylemedim mi, sizin bu yöntemlerle, "ben varım, işlere hazırım" demek olmaz, diye. Her gün bunları söylemiyor muyum? Buna karşı diyeceksiniz ki, "biz kural suçlusuyuz, yaşamımız bir suçtan ibaret." Şimdi lütfen ya kendinizi eğitin ve bir an önce suç konumundan çıkarın, ya da bunu başaramıyorsanız affınızı isteyin. "Yapamıyorum, gücüm yetmiyor" diyerek görevden affınızı isteyin. Gücün bir mangaya yetiyorsa, benden bir manganın sorumluluğunu iste, bir mıntıkayı yürütebiliyorsan, bir mıntıkayı al üzerine. Gözün yetkiye doymayacak ama asgari görevini de yerine getirmeyeceksin; bu olmaz! Burada her türlü parti ölçülerini aşma var, hele özellikle silahlı savaşımda ordu ölçülerini yerle bir etme var. Bunun sonucu da yozlaşmadır, ağaca keyfine düşkünlüktür ve yenilgidir.

Maalesef böyle yüzlerce olayla, sorumsuz tutumla karşılaşıyoruz. Neden bunlar bize bunu yakıştırıyorlar ve neden yıllardır bu suç durumundan kendilerini çıkaramıyorlar? Şimdi biz ordulaşmayacak mıyız? Bu suç pratikleri yüzünden normal yönetmelik esaslarımıza bağlı yaşamayı bilmeyecek miyiz? Peki bunu bilemezseniz, savaşta başarıdan bahsedebilir misiniz? Bu tutumunuzla bir halkı ordusuz bırakıyorsunuz. Bu anlayış mevcut gücümüzü hemen kural ve kaide dinlemeyen çapulcu bir isyan yığınına dönüştürebilir. Ve bu da teslimiyettir. Bunun vebalinin, suçunun ne kadar tarihi ağırlıkta olacağını kestiremiyor musunuz? Eğer kestirebiliyorsanız, biraz kendinize saygılıysanız, kişiliğiniz biraz namusluysa o halde biraz kendinize gelin. İnsan bir yere gidip bir günlük misafir olsa, bunun kadrini kıymetini aylarca ve yıllarca unutmaz. Siz bu partinin bu kadar değerlerini yiyip içeceksiniz, ama en basit kuralına sahip çıkamayacaksınız. Peki bu nasıl kişiliktir, bu nasıl militanlıktır, bu nasıl sorumluluk anlayışıdır? Bunları kendimize iyi sormalıyız.

Anladık, sömürge toplumunun veya suç toplumunun, lanetli toplumun çocuklarısınız. Fakat biz de sizi biraz devrimci dönüşüme uğrattık ve perspektif kazandırdık. Bunları anladınız ve görev üstlendiniz. "Görev, söz onurumuzdur, bunları çiğnetmeyeceğiz" dediniz. Peki, her gün çiğneyen kim? Ve bizi de bu çiğnemeye suç ortağı etmek isteyen kim? Bunu yapanlar çok mu kabadayılar, çok mu güçlüler? Açık ki değiller. Aslında zavallının zavallısıdırlar, fakat kendilerini sözümona güçlü sayıyorlar. Bu, kocaman bir yalan, aldanma!

Görülüyor ki, doğrular belli, özellikle silahlı savaşımda birliklerin her türlü üslenmeden tutalım yeme ve içmeye kadar nasıl hareket edecekleri bellidir. Ben hepsini burada bir çırpıda sayabilirim. Yine bir köye girişten tutalım, kapsamlı bir eylem planını hayata geçirmeye kadar bütün esasları bellidir. Biz bir köye keşifli, haberli, amaçlı girileceğini daha ilk gün söyledik. Hedef bellidir, bilgi alınmıştır, avantajlı yönlerimiz sağlama alınmıştır, sonuçta köyün etrafı tutulur ve köye öyle girilir. Bu çok açıktır. Bunun için dahi olmaya da gerek yoktur. Bu, işin "A, B, C"sine benzetilebilir. Nedir halen sözümona kendini en bilinçli sanan sorumluların "köye girdik, birdenbire kendimizi düşman kuşatması içinde bulduk" demeleri? O halde sen bir gafilsin. Sen hiçbir görevin gereklerini yerine getirmemişsin, köyü tanımıyorsun, içinde düşmanın olup olmadığını bilmiyorsun, tedbir de almadan partiye bağlı savaşçıları koyun sürüsü gibi sürüyorsun. Bu ağır bir suçu ifade eder. Ben anlamam. Bu suçtur. En üst koordineden tutalım en alt düzeye, o emri verene ve hatta o emri uygulayıp şahadete gidenlere kadar hepsi suçludur.

Yine, bir mayın kazası da böyle olmaz. Bir mayın patlamasında (hem de çok ender rastlanır) kaza eseri bir kişinin gideceğini kabul edebilirim. Fakat ikisinin, dördünün gitmesini asla kabul etmem. Bu suçtur. Bir birimin kendi başına depodan silah alıp düz bir yerde, uygun olmayan bir arazide savaşa girmesi suçtur. Bunu asla kabul edemem. Gerilla birliklerinin ovada düşman pususuna yakalanmaları bir suçtur. Gerilla birimlerinin ovada işi olamaz.

Şimdi, bunun gibi yüzlerce olay var. Bu komutanlarımız bu olayları nasıl izah edecekler? İzah etmeden ben bunların yakasını bırakmam. Biz, bu savaşı böyle götürmeyi kabul edemeyiz. Biraz kural hatası yaparak ve esaslarla oynayarak zaten bu savaştan yüksek bir başarı bekleyemeyiz. En önemlisi de binbir emekle sağladığımız bu savaşçılarımız ve silahlarımızı harcatmayız. Burada birinizi kazanmak için nasıl uğraştığımızı görüyorsunuz. Emeğe saygılı olacaksınız. Kaldı ki, bu can da sizin değil, bir halka adanmış candır. Bir çırpıda götürme hakkını kendinize tanıyamazsınız. Halk savaşçılığının sorumluluk anlayışı böyledir. Bu muazzam bireyci ve sorumsuz yaşam alışkanlıklarınızı terk etmeyi bilemezseniz, orduya ve partiye adım atamazsınız. Hele komutanlık gibi yüce mevkilerle hiç uğraşmazsınız. Saygıyı, ölçüyü ve kuralı egemen kılarsanız, bunda güveniniz tamsa o zaman görev üstlenebilirsiniz. Bunun hesabını da bize sağlam verebilecek durumdaysanız, bu konuda kendinize güveniyorsanız, o zaman girin bu işin içine. Yoldaşça anlayış böyle olur; ordu, şeref sözü böyle verilir. Verdiğiniz

"Artık doğru yaşayacağız ve yaşamımız suçlu pratiği aşacaktır. Bu gücü göstermelisiniz. Bu, insan olmanın, yoldaş olmanın, özellikle başarılı bir asker, bir savaşçı olmanın temel şartıdır. Siz bunun sözünü veriyorsunuz. Ben bu sözünüzle çelişmemeniz gerektiğini vurguluyorum. Sözüyle bu kadar oynayan kişilikler asla değerli bir komutan olamazlar."

bu sözü çiğnetmeyelim.

Artık doğru yaşayacağız ve yaşamımız suçlu pratiği aşacaktır. Bu gücü göstermelisiniz. Bu, insan olmanın, yoldaş olmanın, özellikle başarılı bir asker, bir savaşçı olmanın temel şartıdır. Siz bunun sözünü veriyorsunuz. Ben bu sözünüzle çelişmemeniz gerektiğini vurguluyorum. Sözüyle bu kadar oynayan kişilikler asla değerli bir komutan olamazlar. Bu kadar yetersizliği, gafilliği kendine yakıştıranlar, yaşamı bile kurtaramazlar ve yalnızca zarar verirler. Kurallı ve disiplinli yaşam bunun için çok önemlidir. Belki de alışkanlıklarınızdan ötürü çok suç işlediniz, ama artık yeter. Asker olmanın temel şartı, bazı temel değerlere bağlı yaşamayı bilmektir. Yine partili olmanın ilk şartı, daha derin bir anlayışı yaşama egemen kılmaktır. Bunlar tartışılmaz. Bunları tartışmak parti değerlerimizle ve onun sınıf temeliyle oynamayı göze alan bir iflah olmaz, ne idüğü belirsiz ve amacı da bozgunculuk olan objektif veya subjektif ajan olmak demektir. Buna da fırsat vermeyelim ve bu tür durumlara asla düşmeyelim.

Ayrıca bu tip haberleşme, haber diye telsizle bize iletilen bilgiler aslında Parti Önderliği'ni tahrik etmeyi, provokasyona çekmeyi içeriyor. Hiç kimsenin, en üst düzeyde bir askeri sorumlu olmayı da ifade eden Parti Önderliği'ni tahrik etmeye hakkı yoktur. Hiç kimsenin görevi de bu değildir. Verecekleri haberlerin ne anlama geldiğini bilerek ve gerekeni de yaparak sunmaları tek doğru tarzdır. Haber verirken, sadece olayları değil, suç teşkil eden durumlara ilişkin ne yapılmışsa, ne tür tedbirler alınmışsa onu da birlikte sunmaları gerekir. Hiç olmazsa insan biraz kabul edilebilir sınırları bulur. Hiçbirimizin, kendi yetmezliklerini "örgüt-içi haberlerdir" diye sağa sola duyurmaya, suç pratiğini etrafa yaymaya hakkı yoktur. Hele önderlik gibi en üst kurumu buna karıştırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Zaten bunu kabul eden önderlik de halkına en büyük kötülüğü yapan önderlik olur. Buna göz yuman bir önderlik, bunun ne anlama geldiğini çözemeyen bir önderlik, halkına karşı en büyük saygısızlığı yapan ve suçu işleyen bir önderliktir. Ben, böyle bir önderlik olmayı asla kabul etmem. Her türlü yakıştırmada bulunabilirsiniz, ama bana böyle bir önderliği yaptırmaya gücünüz yetmez. Hiçbir komutanlık sahasının beni böyle suç pratiğine bulaştırmaya veya bunu bana onaylatmaya, bu tür şeyleri normal bir habermiş gibi bana sunmaya hakkı yoktur. Bunu kabul etmiyorum.

Bu tür haberleşmeyi alışkanlık haline getiren sözde komutanları yerle bir etmekten çekinmeyelim. Ordu yaşamına gelmemeyi alışkanlık haline getiren her kimse, ona her türlü hakaret de dahil, görevden atma ve tutuklama da dahil doğru ceza yönetmelikleri dahilinde yaklaşalım. Birinci, ikinci, üçüncü dereceden suç pratiğinin sahipleri kimse açığa çıkaralım. O pratiğin içine girip de kural-dışılık sonucu şahadete gidenin payı da dahil, en üst koordineye kadar hepsinin payını, suç derecesini ve cezasının ne olması gerektiğini açıklıkla gösterelim. Ve hiçbir suçu cezasız bırakmayalım. Evet, atmaktan, görev-dışı bırakmaktan tutalım, gerekirse kurşuna dizmeye kadar gereken ceza neyse onu verelim. Artık bu temelde bize yansıtılan ve ağır suç teşkil eden durumlara nasıl bir cezayla karşılık verildiğini de telsiz haberlerinde görmek istiyoruz. Ancak bu temelde olan bir bilgilendirmeyi, bir sorumluluğu kabul edebiliriz.

Şimdi anlamaktan da öteye temel uygulama görevlerimiz var. Halen doğru dürüst bir kuralı uygulayamama nedir? Hem görev istiyorsunuz, hem de asgari gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Kendi kendisiyle bundan daha kötü alay etmek olmaz. Böyle yapmayalım, bize bir şey kazandırmıyor ki! Düşünün, hiçbir iş yapmamış, en değerli altı tane dağ gibi adam ve altı tane silah bir çırpıda düşmanın eline geçiyor, bir yaramaz ve yetmez durum yüzünden. Bir çırpıda altı can yoldaşın ve altı silahımızın bir hiç uğruna düşmanın eline geçmesi bir komutanı günlerce derin derin düşündürür ve kahreder. İster birinci, ister ikinci elden sorumlu olsun, bir komutan, bir hiç uğruna en değerli can yoldaşlarını ve de silahlarını kaybetmişse ve bunun üzüntüsünden, acısından da kıvranmıyorsa o, alçağın ve namussuzun tekidir. Ben burada bile bir anlamsız kayıp nedeniyle her gün kahroluyorum. Bunu sıradanmış gibi yaşayan komutanlar, en alçak sıfatla değerlendirilmeyi hak etmiş komutanlardır. Senin bir parmağın koparsa, nasıl acır bilir misin? Bir mayın bir vücudu parçalarken nasıl acı verir bilir misin? Bir hata, bir yetmezlik uğruna onlarca can düşerken, eğer sen acıdan kahrolmuyorsan, bırakalım yoldaşlık duygularını, insanlık duygularını dahi kaybetmişsin demektir. Buna da hiçbirinizin hakkı yoktur. Bütün tedbirlerini yerinde al, anlamsız ve boşa gitmesin diye amansız yüklen, o zaman bir kayıp bile olduğunda belki rahatlayabilirsin. Çünkü, gereken her şey yapılmıştır ve ondan sonra bu gerçekleşmiştir.

Ama biz biliyoruz ki, yerine getirilmeyen görevler var. En başta eğitim görevi, bütün ısrarlarımıza rağmen yapılmamıştır. Bir birim koyun sürüsü gibi yürüyorsa, o birim eğitilmemiş demektir. Demek ki, sen, koyun sürüsü psikolojisini bile aşamamışsın bay komutan! Ve suçlusun bu noktada. Niye adamlarının duruş düzenlerini bir gün görmedin? Niye ağır ve hatalı bir duruma girecek kadar eğitimsiz olduklarını zamanında görüp de gidermedin? Biz işte bunun cevabını istiyoruz. Ben niçin eğitiminize bu kadar yükleniyorum, biliyor musunuz? Bir anlamda kendi vicdani hesabımı vermek için. Kıyamet kadar yol ve yöntem gösteririm, çaba harcarım; hiç olmazsa yarın size bir şey olduğunda, "gereken her şey verilmişti, artık ben ne yapayım" diyebileyim.

İşte bu, bir vicdan muhasebesidir. Sizden de biraz bunu istiyoruz. Eğitim yetersizliğiymiş, denetim yetersizliğiymiş, biz size bunu gösteriyor muyuz? Özellikle istediğiniz ordu yaşamına ve parti görevlerine gitmeniz için bütün işlerin yanında amansız bir eğitim çabası sergilemiyor muyuz? Yersiz tek bir damla kan şurada kalsın, yersiz bir sözcük bile çıkmasın diye tüm gücümüzü sonuna kadar ortaya koymuyor muyuz? Bir rahatsızlık ve endişe konusu olabilecek bir durumun yaşanmaması için elden gelen her şey yapılmıyor mu? Biz bunu böyle yapıyorsak, o zaman siz daha fazlasını hiç olmazsa küçük bir çalışma, bir birim komutanlığı için yapmalısınız. Bunları sizden istemek fazla mıdır, yoksa asgari devrimci görevlerinize bağlı kalmayı mı istemektir? İstenenin asgari devrimci ölçülere bağlı kalmak olduğu açıktır.

Artık bu tür durumlara kesin bir son vermek istiyoruz. Defalarca, "ciddi olmanın zamanıdır" dedik, ama halen haber düzenleri böyle. Ciddiyetten uzak olma şurada kalsın, suç dolu ve altında her türlü düşmana yakışacak provokatif yaklaşımlar var. Bunlar affedilmez. İşte ölçüler, işte devrimci pratiğe ve savaşa yaklaşımlar! Laf ebesi olmayın, ucuz söz vermeyin, rastgele adım atmayın! Bıktık artık bize verdiğiniz acı ve sıkıntılardan. Biz kimseye acı ve sıkıntı vermiyoruz, siz de vermeyin. Hiç olmazsa kendinizi savaşta sağlıklı yaşatacak ve savaştıracak gücünüz olsun. Elin körünü, topalını ben ordu yaşamı içinde tutamam. Ricadan anlıyorsanız ricayla, emirden anlıyorsanız emirle, anlayıştan anlıyorsanız en yüksek anlayışla gereken her türlü yaşam gücüne ulaşalım. Devrimci militanın görevi ve yaşama vereceği anlam budur. Bunun anlaşılmayacak fazla bir yönü yok, mesele sorumlu olmayı bilmektir. Sorumlu olmayı bilmiyorsanız, benim de suçlamalarım ve vereceğim cezalarım var. Burada boynunuz kesildiğinde bir "Ah!" bile diyemezsiniz. Bunu da unutmayın. Suç ve ceza kuralı işletilecektir. Ülkemizde nasıl az çok işletiyorsak, örgüt içinde de işletilecektir. Sizi mutlaka ve mutlaka bir suç pratiği sahibi olmaktan çıkaracağız. Bu halkı da bir lanet konusu olmaktan çıkardığımız gibi. Bu, bizim devrimciliğimizin şeref görevidir, onur görevidir.

Verilen söze bağlı kalmayı bilmenin artık zamanıdır. Söz vermek, disiplinli yaşamaktır, yönetmeliği uygulama gücünü göstermektir. Sorumluluk anlayışımız, bir olur, iki olur, suçun üçüncüsüne asla fırsat vermemektir. Ölüm vardır, suç gidişatına onay yoktur. Bunun dışında söz olmaz. Doğru partileşelim ve doğru ordulaşalım!

Bütün ordu birliklerimizin savaşçı ve komutanları için tekrar vurgulamak isterim ki, en sıradan bir adımı atışınızdan tutalım en önemli bir eyleme kadar hepsinin hangi temel taktik plan çerçevesinde ve uygulama yönetmeliklerinde geliştirilmesi gerektiğini bilmelisiniz. Şimdiye kadar çok çeşitli nedenlerle, bahanelerle bu bize dayattığınız ordu-dışı, yönetmelik-dışı ve son derece disipline gelemeyen tutumlarınıza son verin! En tepeden en alta kadar, mümkün olduğu ölçüde tekniği zorlayarak haberleşmemizi mükemmel kılalım! Bilgi-dışı, en azından ana talimat-dışı hiçbir birimin kendi keyfince ne bir eyleme, ne bir kuraldışılığa düşmesine fırsat vermeyelim! İnisiyatif tanınıyor, ama inisiyatifin doğrularla, yönetmelik esaslarıyla bağı bellidir. Hiç kimse hata yapmamak için eylem yapmamak anlayışında olamaz. Kaldı ki, biz burada hata yapıp yapmamayı değil, suçu tartışıyoruz. Bunu iyi anlamalısınız. Hata ayrı, suç ayrıdır. Suç, bile bile bir kuralı çiğnemektir. Hata ise, bir kuralı uygularken eksikliğe ve yetersizliğe düşmeyi ifade eder. Suçta kural çiğneniyor, kural uygulanırken bir zaafa düşülmüyor. Yani burada keyfiyet var. Yoksa eylemde inisiyatif kullanılıyor diye bir karşı tavırda bulunulmuyor. Bir köye çok kuralsız giriş, bir köyde çok sorumsuz kalış bir inisiyatif değil, bir kuralın çiğnenmesidir. İnisiyatif, fırsatı bulup ana talimatlarımız çerçevesinde düşmana darbe vurmayı bilmektir. Hatta başarı şansı kesinse, üstün haberi bile olmadan bu yapılabilir. Çünkü ana talimat vardır ve ana çerçeve bellidir. İleride "neden haber vermedin" denildiğinde de, "hükmettim, doğru olduğuna inandım, haber verme imkanım yoktu, eylemi başarıyla yaptık" diye cevap verilir. İşte inisiyatif budur.

Kişiliğinin şu veya bu dürtüsüne bağlı kalıp ve bunu esas alıp bir köyde aylarca kalmak, tehlikeli yerde birimi konaklandırmak, buna suç ortaklığı yapmak, yanlış olduğu bilindiği halde ses çıkarmamak suçtur. Bu da yaygınca yaşanıyor. Bir gerilla biriminin, hele bir alan karargahının aylarca bir köyde kalması suçtur. Bu yüzden onlarca komuta karargahı kaybettik. Eskiden naylon çadırlarda kalıyorlardı ki, bu da suçtur. Halen yürüyüşleri koyun sürüsü gibidir ve gerillanın yürüyüş yönetmeliğine göre bu da suçtur. Birçok eylem planlamaları vardır, yönetmelik esaslarına göre onlar da suçtur. Suç durumunu aşmaktan bahsederken, işte bunları kastediyoruz. Yine sonuna kadar inisiyatif var, yine başarı kesinleştirildikten sonra, üste savunma imkanı ve alta izah etme durumu doğduktan sonra her türlü eylem ve iş düzenlenebilir. Yaratıcılık dediğimiz olay da budur.

> "Verilen söze bağlı kalmayı bilmenin artık zamanıdır. Söz vermek, disiplinli yaşamaktır, yönetmeliği uygulama gücünü göstermektir. Sorumluluk anlayışımız, bir olur, iki olur, suçun üçüncüsüne asla fırsat vermemektir. ÖIüm vardır, suç gidişatına onay yoktur. "

Genel koordine ve alan komutanlığı talimat esaslarını bütün birimlere özümsetmekle sorumludur. Öyle özümsetir ki, ister haberli, ister habersiz olsun hiçbir birim böyle köye girmez, böyle köyde kalmaz, böyle köyde çatışmaz, böyle düz yerde çatışmaya girmez. Neden? Çünkü, gerillasını yetiştirmiştir, ana esaslarda. Nerede ve nasıl kalınır; nerede, nasıl çatışmaya girilir; kaç dakika çatışmada kalınır, bunları ona öğretmiştir, özümsetmiştir. Bu, ana talimattır. Kaldı ki, genel önderlik çapında biz çoktan bunu sağlama bağlamışız. Gerilla esaslarına biraz bağlı kalındığında yol yürüyüşünün, eylem düzenlenişinin, olası bütün eylem biçimlerine yaklaşımın, her türlü işe yaklaşımın nasıl olduğunu herkes bilir. Bunları bilince çıkarmak zor değildir. Genel alan komutanlığı, bütün bunları birimlere özümsettirir. Onun görevi budur. Özümsetmemişse, o birimleri tutar ve bir adım bile attırmaz, onlar yönetmeliğe tam bağlı kalıncaya kadar. Ne zamanki emin olur, işte o zaman onları sorumluluk alanına bırakır.

Ben, koordinelerin kendi birimlerine böyle hakim olup olmadığını soruyorum. Her türlü alan komutanlığının kendi birimini böyle eğitip, düzenleyip savaş meydanlarına bırakıp bırakmadığını soruyorum. Eğer böyle değilse, o zaman eğitim ve özümsetme görevlerinizi yerine tam getirin. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. Bir sigaranıza, bir bilmem neyinize gösterdiğiniz ilgiyi yönetmelik esasına da gösterirseniz, o zaman birimler mükemmel gerilla düzeninde yol alır. Bütün savaşçılardan, birim ve alan komutanlıklarından artık bunu bekliyoruz. Bunun gereklerine göre bu savaşta yer almanızı uygun bulabiliriz. "Anlaşılmadı veya gerekleri yerine getirilmekte zorlanıyor" denilecek bir durum da söz konusu değildir. Ordu yaşamı, ana esaslara bağlı ve disiplin gücünde olmayı bilirsen, içine girebileceğin bir yaşamdır. Sende bu güç varsa, gir! Yoksa "ben şöyle yetki istiyorum, komutanlık istiyorum, şöyle köylü tarzı, şöyle aydın tarzı etkilidir" deyip de küstahlık yapmayacaksın!

Ben kendi payıma şimdiye kadar yoldaşlık anlayışı çerçevesinde size yaklaşmaya çalıştım. Hemen hemen bütün çalışma alanlarından gelen bilgilendirmelere yoldaşça karşılık vermeye çalıştım. Ama artık iş, her gün suç raporlarını bize iletecek düzeyde olmamalıdır. Bunu kabul etmiyorum. Her sıradan savaşçı doğru savaşacağına dair söz veriyor. Hiç olmazsa ana esaslarda savaşa doğru katılmayı bilmelidir. Bu söz, bizde de verilen bir sözdür. Bu sözü verme bilinci yoksa, bu söze bağlılıkla anlam vererek yaşama geçirme gücü yoksa, o zaman söz vermesin. Söz vermişse, çiğnettiremez. Kim olursa olsun, nerede ve hangi koşullarda zorluklar dayatılırsa dayatılsın, evet söz onurdur, çiğnetilmez ve gereği yapılır.

İşte hepimiz böyle olmak zorundayız. Kendi gafletimizle, aptalca ve küstah yaklaşımlarımızla tarihimizin en soylu ordulaşma ve savaşma gerçeğine her türlü yenilgiyi, neredeyse bir hiç olmayı dayatarak yaşama hakkını kendimizde göremeyiz. Belki her konuda suçlu yaşayabilirsiniz, ama ordu yaşamında suçlu yaşamak, en büyük kötülüktür. Hele en yüce komuta kişilikleri, belki her sahada yetmezliğe ve suç pratiğine yol açabilirler, ama ordu yaşamında ve partinin temel görev sahalarında suç pratiğine (ne bilerek, ne bilmeyerek, ne yetersizliğe düşerek, ne gafilce) asla fırsat vermezler.

Bu temelde çoktandır bütün yönleriyle aydınlattığımız ordumuzun kurallı gelişimine ve özellikle savaş yönetmeliklerine uymayı bilelim! Yaşanan gafleti ve küstahlığı aşalım! Yine, her düzeydeki kuralsızlığı neredeyse alışkanlık haline getiren tutum ve davranışlara son verelim! Bunları yerle bir edelim! Kesinlikle ordu yaşamında esas alınması gereken doğru yaklaşım ölçülerine sahip çıkalım ve bunları uygulama gücünü gösterelim!

Savaş gerçekleriyle şimdiye kadar olduğu gibi alay etmeyelim, oynamayalım ve oynatmayalım!

Savaş hayatın en ciddi işidir, ona bu anlamı vererek yaklaşalım! Bunu bir yaşam tarzı olarak bütün çalışma alan ve birimlerine egemen kılalım! En taviz verilmeyecek yaşamın savaşçı yaşamı olduğunu, özellikle onun kural ve disiplini olduğunu unutmadan, örnek davranışlarımızla anı anına bunu yaşama geçirelim!

Şimdiye kadar kabul etmek istemediğimiz, ama ısrarla bize dayatılan çok yönlü suç pratiği sahipleri olmaktan kurtulalım!

Doğrularımızın emrinde savaşalım ve yenilgi de olacaksa, şahadet de olacaksa izahı olan bir tarzda olsun ve ben de kaybedeceksem, "her şey yapılmıştır, ama düşman güçlüydü veya benden daha planlıydı, vurdu beni" diyebilmeliyim. Biz buna da razıyız. Bizim kabul etmediğimiz, yapabileceğimiz çok şey varken ve gelişmeyi rahatlıkla sağlayabilecekken, buna bile bile sorumsuz yaklaşımlardan, gerekeni yapmamaktan ötürü girdiğiniz suç durumu ve bunun dayandığı her türlü gaflet ve kustahça yaklaşımdır. Bütün bunlara kesinkes bir son verelim!

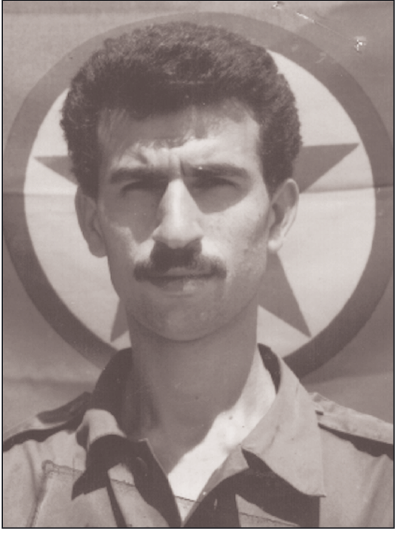
Döneme ilişkin geliştirdiğimiz bütün çözümlemeler, ordu yaşamında kesinkes suç pratiklerine son vermeyi ve doğruları egemen kılmayı ifade etmektir. Buna yaşamımızın en özlü ifadesi olarak, şeref sözü olarak uyma gücünü gösterelim.

Ordu yaşamımızda kaybettiren, kural-dışı olan yönetmelik ve daha da genel taktik esaslarla çelişen ne varsa, bu konuda neredeyse alışkanlık haline gelmiş ve asla kabul edilemez tutum ve davranışlar neyse, onların hepsine karşı koyalım ve onları tasfiye edelim!

Bunun yerine her alanda, bütün birimlerde ve her sorumluluk sahasında kurala bağlanmış, taktik esasları bilince çıkarılmış, hepsi yönetmeliklere bağlanmış esaslar dahilinde yaşamayı ve savaşmayı başta kendimiz olmak üzere, bütün çalışanlara ve bütün çalışma alanlarına, en şiddetli çatışma biçimlerinden tutalım uyku tarzımıza kadar, lojistiğimizden tutalım en stratejik üslenmeye kadar her çalışmaya egemen kılalım!

Zafer, bu temelde suç pratiğini ve onun her türlü anlayış ve alışkanlığını yerle bir etmekten ve ordu yasalarını tüm çalışmalara egemen kılmaktan geçer!

9 Temmuz 1994

“Özgür Kürdistan'da onurlu bir yaşama ulaşacağıma inanıyorum”

Adı, soyadı: **Mehmet ASLAN**
Kod adı: **Seyfettin**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice-Hewrê köyü, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **...**

İnsanın emek üretimiyle başlattığı tarih, nice var olma yok olma savaşlarına tanık olmuştur. Yaşamak, bu savaşımlar üzerine kurulmuştur. Bu savaşı gözardı eden ve yaşamı düz bir çizgi gibi görenler her zaman yok olmaya mahkum olmuşlardır.

İnsanı insan yapan emek-üretim gücü, toplumların istedikleri hedefe ulaşmalarında belirleyici bir role sahiptir. İnsan, yaşamak ve geleceğe yürümede sağlam adımların sahibi olmak için üretmiş, onu korumanın savaşımını vermiş; sonuçta yaşamda pek çok değer yaratmış ve bu değerlere dayanarak, onlardan güç alarak önündeki zorlukları aşmak için mücadeleye devam etmiştir. Üretimle toplumlar gelişmiş, sorunlara çözüm geliştirilmiş, bu oranda da yaşamdünya anlamlı kılınmış, yaşamın güzellikleri fark edilmiş, yeni ve büyük hedeflere ulaşma, başarma, kazanma duygusuyla hareket edilmiştir.

En iyiye, en güzele ulaşma mücadelesi ezilen tüm sınıf ve halkların yaşamının her zerresine oturmuş, böylece yaşam gerçek bir anlama kavuşmuştur. Bu temelde ezilen sınıf ve halkların direnişlerindeki dayanakları oluşturmuştur. Güzele, iyiye ulaşmada doyumsuz bir savaşımı esas almayan, bu değerlerden yoksun kalan veya yoksun bırakılan toplumlar tarih önünde geriye dönüşü, yani yok oluşu yaşamaya mahkum olmuşlardır.

Toplumların ayakta kalmalarını, direnmelerini, onurlu bir yaşamı esas almalarını dayatan değerlerin, ülkemizin sömürgeleştirilmesinde ilk önce paramparça edildiği görülecektir. Yaşam çizgisinin eksinin altında seyrettiği bir ülkenin ve var olmanın gereklerinden olan çelişkileri yakalayıp onlarla savaşma duygusunun yok edildiği insanların sömürülmesi elbette ki, çok kolay olacaktır. İnsanı diğer canlılardan ayıran ve değer kazandıran emek olgusunun, üretimin toplumların elinden alınması, onların kendi iradeleriyle değil, dışarıdan dayatılacak etkilerle yönlendirilmesini doğuracaktır. Toplum bu şekilde kendi öz dinamikleriyle gelişmediği gibi dıştan esecek rüzgarlarla bilinçsizce sallanıp duracaktır. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi de bu yöntemle olmuştur.

Sömürgeci TC böylesine yürüttüğü zulmüyle Kürdistan'ı elinde tutabildi. Dünyada benzeri görülmemiş yöntemlerle, uygulamalarla ülkemiz soluksuz bırakılır. Parçalanan Kürdistan, parçalanan Kürt insanı olmuştur. Zulme duyulan öfke, kin, intikam duygusunun üzeri betonla sıvanır. Konuşan diller susturulur, gören gözler kör edilir, hisseden yürekler duyarsızlaştırılır. Prangalar vurulur ayaklara, geleceğe kimse yürümesin diye; kelepçeler vurulur kollara güneşin özgürleştirici aydınlığıyla kucaklaşılmasın diye. Kürt insanı öyle bir hale getirilir ki, kendisi için değil, sömürgeciler için çalışan, başkaları için ölendir. Düşündüğünü değil, egemenlerin söylediğini bir emir bilip yerine getirendir.

Kürt halkı, insan olmanın vasıflarının elinden alındığı bir topluluk durumuna sokulmuştur. Kürt tarihi, dili, kültürü, bir bütün Kürdistan vatanı yok sayılmış ve bu yok sayış en başta Kürt insanına kabul ettirilmiştir. Kürt insanı kendi kimliğini reddeder hale getirilmiş, kendi değer yargıları yerine hep başkalarının değer yargılarını esas almıştır. Bir Türk, bir Arap, bir Fars olmanın çabasını sergilemiştir. Çünkü Kürtlükte dayanılacak hiçbir güç kaynağı bırakılmamıştır ve gözler hep Kürdistan dışında olmuştur.

Yüreği, ruhu, beyni böylesine parçalanmış insanımız bitişin eşiğindeyken, son nefesini verirken, kara bir bulut gibi başına çöreklenen sömürgeci-faşist TC'nin karşısına, Kürdistan'ın direniş tarihini, Kürdün tarihini yeniden başlatan PKK çıktı. Ayakları üzerinde duramayacak derecede kanı emilen, sömürülen Kürdistan'a dipdiri, taptaze bir kan pınarı olarak; tarihi sorgulayarak, yaşam diye sunulan tüm çirkeflikleri reddederek doğdu PKK. Kürdistan'da bitirilen her şeyin en baştan inşası için gereken dayanakları, değerleri yaratma sorumluluğunu ve görevini üstlendi. Kürt insanına koparıldığı vatan ve yaşam değerlerine ulaşmanın yolunu gösterdi. Ona geleceğini yaratma silahını verdi. PKK, kendisi için üretme, değer yaratma, onu koruma, paylaşma, büyütme duygu ve düşüncesine ancak ve ancak savaşarak ulaşılabileceğini öğretir. Bin yıldır kölelik uykusunda olan halkımız PKK'yle ayağa kalkar, bin yılın geç kalmışlığının üzerine amansızca yürür. Parti Önderliği'nin iki kelimeyle başlattığı, kimsenin inanmadığı, başarı şansının mümkün olmadığı söylenen ulusal kurtuluş düşünceleri bugün milyonlara ulaşmış, hatta tüm dünyaya yayılmaya başlamıştır. Kürt insanının yaşamına artık onur kavgası girmiştir. PKK, en büyük zaferi, onur kavgasını yaşamının temeline oturtan bir halkı var ederek sağlamıştır. Bu kavga elbette devamlıdır, insanlık var oldukça sürecektir.

Bu kavganın onurlu savaşçılarından biri de **Seyfettin** yoldaştır. 6 Aralık 1968 tarihinde Lice'nin Hewrê (Yazı) köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Seyfettin yoldaşın ailesi 1977 yılında Diyarbakır merkeze göç eder. İlkokul 2. sınıfa kadar köyde okur, daha sonra okula şehirde devam eder. Diyarbakır'da okula devam ettiğinde Türkçeyi bilmediğinden ve oldukça zorlanır. Ortaokul ve lisede ise bunu aşar ve başarıyla liseyi bitirir. Küçük yaştan itibaren ailesine maddi katkıda bulunmak için çalışır. Bir ara kendilerine ait olan bakkal dükkanında çalışır, daha sonra kaçak sigara ve simit satarak aile geçimine katkıda bulunur.

12 Eylül sonrası TC, Kürt halkı üzerindeki baskısını artırır. 1970'lerin sonundan itibaren etkisini hissettirmeye başlayan PKK hareketi Kürdistan'da yepyeni bir sayfa açar. Buna engel olmak, egemenliğini sürdürmek için TC'nin uygulamadığı vahşet, özel savaş yöntemi kalmaz. Seyfettin yoldaş bu dönemde Diyarbakır'daki durumu bir raporunda şöyle anlatıyor: *“Özellikle 12 Eylül sonrası, insanlarımız ulusal kimliklerine ve kültürlerine yabancılaştırılmış; işsizlik yaratılarak halkın göç yoluyla Türkiye metropollerine kaymaları sağlanmıştır. Çocuklarla Türkçe konuşulmuş, bazılarının Kürtçeyi öğrenmemelerine sebep olunmuştur. Çoğunlukla işsiz olan gençlik arabesk bir yaşam tarzı içinde yozlaşmış ve ezik bir kişiliğe bürünmüştür. Fakat PKK hareketi başladığından itibaren ulusal öze dönüş süreci yaşanmaktadır.”*

Böylesi bir ortamda kendi özünü korumaya çalışan Seyfettin yoldaş 1986 yılında Dicle Üniversitesi Urfa İnşaat Fakültesi'ni kazanır. Bu dönemde ülkede silahlı mücadelenin yankıları devam etmekte, düşmanın geliştirdiği operasyonlar gerilla gruplarımıza yönelik sürdürülmekteydi. Ülkede faşist sömürgeciliğin oturtmak istediği boyun eğişin suskunluğuna karşı gerillalarımız sıktıkları kurşunlarla devrimci darbeleri indirmekteydiler. Halkımızda umut yeşermeye başlamıştı. Seyfettin yoldaş da üniversiteye başladığı yıllardan itibaren mücadele düşüncelerini ve sıcaklığını daha yakından hissetmeye başlar. Bir yandan okula devam ederken, diğer yandan çeşitli şantiyelerde çalışır. Çalıştığı şantiyelerde işçilere ulusal kurtuluş düşüncelerini taşırmaya çalışır.

1991 yılında okuldan mezun olur. Bismil'de bir köprünün şantiyesinde çalışır. Yurtseverlik duygularını halka taşırmaya devam eder. Ardından Diyarbakır'da görevini sürdürür. Ayrıca Diyarbakır İnşaat Mühendisleri Odası yönetim kurulu üyeliği yapar.

Üniversite yıllarında mücadele duygularının yanında “hayat kılavuzum” dediği marksizmle tanışır. Emek-sermaye çelişkisini görür, Kürdistan gerçekliğini bilince çıkarır; talan, soykırım, asimilasyon politikalarını bilince çıkarır. Tüm bu politika ve yönelimlere karşı ancak devrimci mücadeleyle karşı konulabileceğini düşünür. Seyfettin yoldaş parti ile tanıştığı dönemlerde birçok eylemde yer alır. 1992 Newroz'una katılır ve daha sonra kararını vererek mücadele saflarında yer almak istediğini belirtir.

26 Mayıs 1992 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. Burada özgür ve bağımsız bir ülkenin yaratılmasında öncü güç olarak nasıl bir kişilikle, nasıl bir yaşam biçimiyle mücadeleye yüklenilmesi gerektiği yönünde yoğunlaşır. Partiye katılımı konusunda Akademi yönetimine yazdığı bir raporunda şunları belirtir: *“İçinde bulunduğum yaşam koşullarını kabullenmem sonucunda kişiliksiz, küçük-burjuva bir yaşam tarzım olacaktı. Bugün PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer almakla militan kişiliğe, geleceğin bağımsız ve özgür Kürdistan'ında onurlu bir yaşama kavuşacağıma inancım sonsuzdur.”*

Seyfettin yoldaş, Parti Önderliği'nin Akademi'de yaptığı çözümlemelerle sürecin kazanmaktan başka hiçbir pratiği kabul etmediğini bilince çıkarır. Bunun da ancak komple kişilikle mümkün olduğunu anlar. Bu doğrultuda askeri ve siyasi eğitimine hız verir. Akademi'deki her olaya eğitim amaçlı yaklaştığından önemli sonuçlara ulaşarak, militan kişiliği yakalamada çaba sahibi olur. Akademi yaşamına katılımda isteklidir ve coşkuludur.

14. Zafer Yılı Eğitim Devresi sonunda mücadelenin her alanında partinin vereceği göreve hazır olduğunu yönetime iletir ve *“... Bu konuda elimden gelen tüm çabayı ve hatta sınırlarını aşma yönünde bir çabayı sergileyeceğime inanıyorum”* demektedir.

Bu inanç ve bilinçle mücadele sahasına, sıcak savaşıma yönelen Seyfettin yoldaş son sözüne kadar gerçek yaşamın değerlerini korumada, çoğaltmada PKK militan tarzını uygulamanın titizliğini sergiler. Son sözünü de bu doğrultuda verir.

Seyfettin yoldaş en iyiye, en güzele ulaşmanın öncü gücü PKK'nin savaş bayrağını yere düşürmedi.

Yüreklerimizdeki umuda doğru yol almıştı

Adı, soyadı: **Ali ...**
Kod adı: **Maas**
Doğum yeri ve tarihi: **Çelikhan-Adıyaman, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Blucina, 17 Kasım 1993**

Bu dünyada küçük bir toprak parçası olan ama büyük bir devrim mücadelesine tanıklık yapan ülkemizde halkımızın emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verdiği savaşla insanlığın layık olduğu en dürüst, en özgür, en güzel yaşamı yaratmaya çalışıyor. Onun için halkımız en değerli varlıklarını feda ediyor. Bu fedailerin kanlarıyla sulanan toprakta yeşeren özgür yaşamın ve bilimsel sosyalizmin tohumları devrimin büyük fırtınasıyla tüm dünya insanlığına dalga dalga yayılıyor.

Dünyada olup biten birçok gerçekten habersiz olan, sömürülen, ezilen ve yok edilmeye çalışılan bu ülkede bir çocuk daha dünyaya gelir. **Maas** yoldaş Adıyaman'ın Çelikhan köyünde yaşama gözlerini açar. Burası sömürgeciliğin bilinçli olarak kimliksizleştirdiği ve geri bıraktığı bir alandır. Feodal etkiler, çarpık bir şekilde halkımıza empoze edilen din etkileri hakimdir. Maas yoldaş böyle bir ortamda emekçi bir ailenin çocuğu olarak büyür. Bir Kürt ailesinin çocuğu olmasına rağmen, ailesinde Kürtlüğe ait hemen hemen hiçbir şey kalmamıştır. Emekçi bir aileden gelen Maas yoldaş emeğe katılarak, emeğin değerini anlayıp ona saygılı bir insan olarak büyür. İlkokulu kendi köyünde okur. Okul sıralarındaki başarısı, dürüstlüğü ve zekiliği tüm arkadaşlarına ve öğretmenlerine örnek teşkil edecek düzeydedir. İlkokulu bitirdikten sonra ailesinin yoksul olmasından dolayı okuyamaz. Her ne kadar okuldaki öğretmeni, “Ali'yi okula gönderin, onun gibi biri mutlaka okumalıdır” derse de, maddi imkansızlıklar yüzünden okuyamaz. Okulu bitirdikten sonra çobanlık yapmaya başlar. Ailede nüfusun artması ve hayat pahalılığının getirdiği sorunlar yüzünden Maas yoldaşın ailesi arayışlara girmeye başlar. Bu arayışların sonucunda Maas yoldaş ailesi ile birlikte kendisini Adana'da bulur. Adana, O'nun için değişik bir yerdir. Burada düşkünlük, yozluk, emeği sömürülen insanlar vardır. Etrafında kendisi gibi birçok insan vardır. Ama bu insanlar yaşamın akışına kendini kaptırıp gidenlerdir. Bu ortama girdiğinde her ne kadar bir şaşkınlık geçirse de kısa sürede kendini toparlamayı bilir. Dürüstlüğünden, sadeliğinden hiçbir şey yitirmez. Çeşitli işlerde çalışmaya başlar. Çalıştığı bu işlerde dürüst olmayan, emeğini sömüren insanlarla karşılaşınca, verdiği emeğin karşılığını ister, ama elde edemeyince de başka bir işe yönelir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte halkta uyanış başlar; kendi hakkını, kimliğini, özgürlüğünü arar. Dağda gerilla, silahlı savaşımı vererek Kürdistan'daki sömürgeciliği ve onun işbirlikçilerini adım adım söküp atmakta, geleceğin umudunu yaratmaya çalışmaktayken, durmadan işkence, katliam, zulüm gören halkımız ise artık bu uygulamalara dur diyebilmenin güveniyle ayağa kalkar. Serhildanlarla düşmana karşı, partisi PKK ve ordusu ARGK saflarında mücadeleye atılır. Maas yoldaş ise tüm bunları uzaktan duymakta, görmekte fakat anlam verememekteydi. Ama en

azından içinde bir merak doğar. Öğrenmeye, anlam vermeye çalışır. Ailesi durumu farkeder ve O'nu anlamaya çalışır. İşte o zaman Maas yoldaş daha çok ilgi duyar ve kendince araştırmaya, bir şeyler öğrenmeye başlar.

Bu durum bir gün çarşıda dolaşırken tesadüfen rastladığı bir halk serhildanına kadar sürer. Çarşıda dolaşırken önce sesleri duyar, merak edip yaklaştıkça binlerce kişinin elde pankartlarla ölesiye düşmanın üzerine yürüdüğünü görür. Hayran gözlerle kitleyi izler. Halkın ağzından çıkan her slogan bir kılıç kadar keskindir. Çok etkilenir. Kafasındaki sorulara cevap aramaya başlar. Bu arayışlar, O'nu Adana'da faaliyet yürüten arkadaşlarla tanışmaya kadar götürür. Arkadaşları tanıdıktan sonra yaşamı tamamen değişir. Ailesi kendisindeki bazı değişiklikleri farkeder ve O'nun mücadeleye katılmasını engellemek için amcasının kızı ile nişanlandırır. Ama bu Maas yoldaşı engellemek için çok yersiz ve gecikmiş bir düşüncedir. Bu durumu olgunlukla izleyen Maas yoldaş, ailesinin ne kadar özden uzaklığını, kendini bireysel çıkarlara hapsettiğini görerek, şunları dile getirir: *"Ben etrafımda bazı şeylerin olduğunu, bazı sahtekarlıkların döndüğünü farkediyordum. Ama bunlara herhangi bir anlam veremiyordum. Arkadaşları tanıdıktan sonra bunları az da olsa bilince çıkardım. Şu anda anlıyorum ki, en yakınımda olan ailem bile ülkeme karşı dürüst olmayıp, hem kendisini, hem de beni aldatıyordu."*

Kısa bir süre sonra, bir gün ailesine, "Ben nişanlımın evine gidiyorum" diyerek evden çıkar ve partiye katılır.

Önce Botan'a gelir, daha sonra Güney Kürdistan'a eğitim amaçlı gönderilir. Üç ay askeri, siyasi eğitim görür. Eğitim kampında fedakarlığı ve dürüstlüğü ile herkesin taktirini toplar. Eğitim devresini başarılı bir şekilde tamamladıktan sonra Beytüşşebap-Çatak alanındaki hareketli birliğe katılır. Burada kısa süre kalmasına rağmen arkadaşlarına karşı gösterdiği sıcak ve sevgi dolu yaklaşımlarından dolayı yoldaşlar arasında sevilir ve saygı duyulur.

Sömürgecilerin dörde bölerek aralarında paylaştıkları Kürdistan'ın Güney parçasında bazı kıpırdanmalar başlamaktadır. Yıllardır bu parçadaki halkımızı aldatarak kendi bireysel yaşamlarını kurtarabilmek için onun kanını döken, emeğini sömüren işbirlikçi güçler sömürgecilerle birleşerek ihaneti, çirkin yüzleriyle sergilemekteydi.

Maas yoldaş da buraya takviye amacıyla bir takımlık arkadaş grubu içinde gider. İlk eğitimini aldığı bu topraklar kızıl kızıl yanmaktaydı. İhanet kirletemeyecekti bu dağları. O da bu kinle silahına sarılır. Cepheden cepheye koşarak nerede saldırı varsa oraya koşar nerede çatışma varsa orada yer alır. Henüz kendisi de savaş tecrübesi yaşamamıştır, ama buna rağmen oldukça başarılıdır.

Güney sahasından geri çekilmekle birlikte Bestler sahasına gelir. Burada savaştan kazandığı birçok tecrübeyi pratik yaşamda sergilemeye çalışır. Görevlere yaklaşımında, yoldaşlık ilişkilerinde örnek tutumlarıyla burada da kısa sürede kendini sevdirir.

Bir süre sonra Gabar alanına geçer. Gabar'a geldikten sonra Mışarê mıntıkasına verilir. Bir süre pratik çalışmalar içinde kalır. Bu sırada eylemlere katılır. Katıldığı eylemlerde gösterdiği başarıdan dolayı manga komutanlığı görevi verilir. 1993 yılında Mışarê mıntıkasında yapılan bütün eylemlerde O'nun emeği, başarıda O'nun payı vardır.

Bölge için önemli ve çok stratejik bir konumda olan TRT-Blucina taburuna büyük bir saldırı eylemi planlanır. Eylem hazırlıkları yapılır. Herkes görevini alır. Maas yoldaş da saldırı grubunda yer alır. Eylemden bir gün önce bu taburun keşifine bir grup arkadaşla birlikte gider. Diğer arkadaşlar istiraz ederken, O da taburun keşfini tepeden yapar. 4 saat boyunca yalnız nöbette kalır. Bir arkadaş O'na "niye böyle yaptın" dediğinde, O "arkadaşlar eyleme gidecek, uykusuz kalmalarını istemediğimden onları uyandırmadım" şeklinde cevap verir. Her zamanki gibi arkadaşlarını düşünmüştür.

Son hazırlıklar yapılıp herkes yerini alır. Maas yoldaş da heyecanla beklemektedir. Saldırı vakti gelir ve tüm gruplar harekete geçer. Maas yoldaş, yine en önde koşmaktadır. Aklına birkaç yıl önce çarşıda rastladığı halk serhildanı gelir. Halkının o anki coşkusunu tetiğe basan parmaklarında hisseder.

Talimat gelir, herkes geri çekilmiştir. Ama Maas yoldaş yoktur. Herkes birbirine sorar. Bir arkadaş, "Maas yoldaşı saldırıda görmedim, O gelmemişti" der. Ama grubun komutanı Maas yoldaşı tanıdığından, "Geride kalan sizdiniz, benim tanıdığım Maas yoldaş en önde olmazsa kabullenemez, O'nun için önde giderken şehit düşmüş, siz farkedememişsiniz" der.

Maas yoldaş geri dönmemişti, 9 yoldaşıyla beraber şehitler kervanında yerini almıştı. Yüreklerimizdeki umuda doğru yol almıştı.

Gabar'dan silah arkadaşları

Düşmana tüm benliğiyle öfke dolu bir yoldaştı

Adı soyadı: **Hüseyin ALAK**
Kod adı: **Hayri**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin-Merdare, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet yeri ve tarihi: **Savur-Elekan köyü, 15 Nisan 1994**

Sömürgeciler işgal ettikleri ülkeleri ellerinde tutarak daha çok kendilerine bağımlı kılmak için her türlü yöntemi kullanırlar. Asimilasyon, gerçeği inkar, baskı, katliam ve pasifikasyon vb. bu yöntemlerden bazılarıdır. Tüm bu uygulamalar egemen gücün çıkarına hizmet temelindedir. Sömürgeciler bu uygulamaları gerçekleştirirlerken bazı durumlarda, faşist karakterlerinin bir gereği olarak orduları ve kontra örgütlenmeleri ile direkt devreye girerlerken, bazı durumlarda, ise sosyal, kültürel, siyasal ve ekonomik gelişmenin olanaklarını daraltarak toplum içinde bunalımı had safhaya ulaştırırlar. Bütün bu uygulamaların özünde yatan ise egemenliği altında bulunan toplumu ruhen, beynen ve fiziki olarak vatansızlaştırmak ve doğru adına ne varsa örtbas etmektir.

Faşist Türk sömürgeciliğinin de ülkemiz Kürdistan'da Kürt insanını ülkesinden kopartmak için yaşamı tümüyle kendisine göre biçimlendirdiği açıktır. Kürt toplumunu denetim altına almada TC her açıdan Kürdistan'ı yaşanmaz hale getirmiş, mecburi iskan, göç ve sürgün politikalarını geliştirerek, kurtuluş umudunun nasıl olması gerektiğini saptırmıştır. Böylece Kürt gerçeği eritilmek istenmiştir.

Bu uygulamaların sonucu olarak birçok Kürdistanlı aile, Kürdistan'dan Avrupa ve Türkiye metropollerine göç etmiştir. Buralara göç eden Kürdistanlılar emperyalistler tarafından ucuz işgücü olarak kullanılmıştır. TC'nin uygulamalarına destek amacıyla emperyalist kültür içerisinde Kürdistan'da vurulan kölelik zinciri daha bir sıkıca insanlarımızı sarmıştır. Bu zincirlerin acısını hissedenlerden biridir **Hayri** yoldaş.

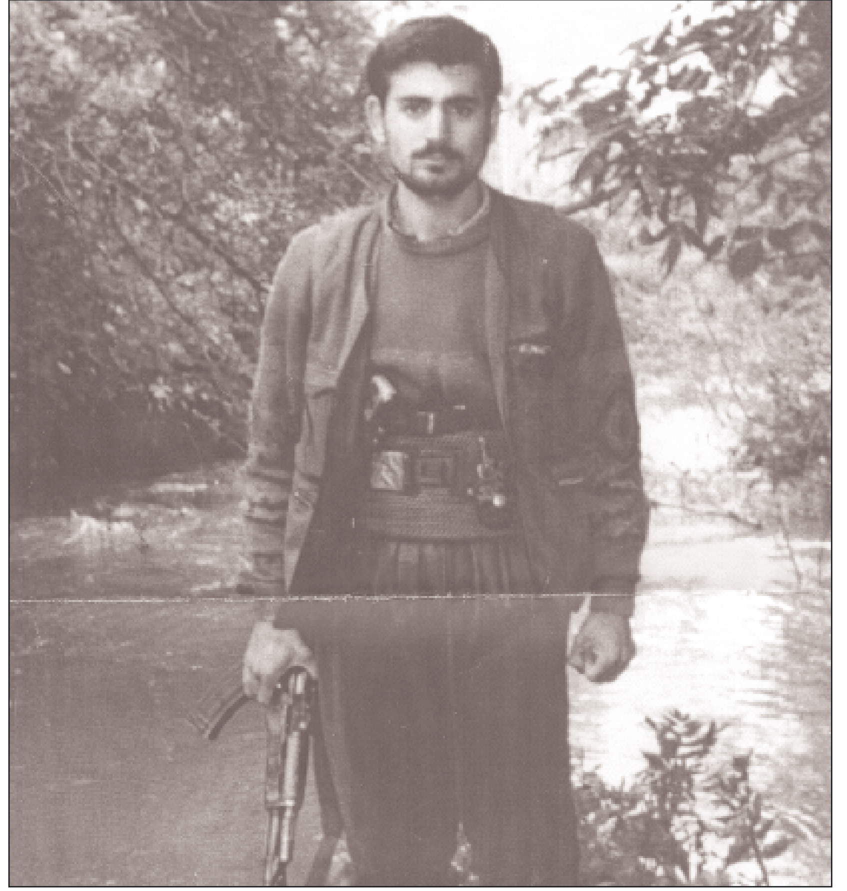
Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Mendere köyünde 1973 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan Hayri yoldaş ilkokulu doğduğu köyde okur. Daha sonra ortaokulu ise Akarsu nahiyesinde bitirir. Maddi açıdan fakir olan ailesi bir hayli zorlanmakta, sıkıntı çekmektedir. Bunun için babasının kararıyla Antalya'ya göç ederler. Hayri yoldaş her ne kadar doğup büyüdüğü topraklardan fiziki olarak ayrılmışsa da, o yüreğinde ve beyninde doğup büyüdüğü toprakların sevgisini ve özlemini taşır.

Hayri yoldaş, kendi ailesi gibi Antalya'ya yerleşen Kürdistanlı ailelerle ilişkiye geçmede gecikmez. Burada içine girdiği ilişkiler sonucunda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile tanışır. İçinde duyduğu yüksek sorumluluk ve vatana olan bağlılığının bir gereği olarak örgütlenme faaliyetlerine katılır. Kısa sürede kitleler içinde birliği yaratmada aktifleşir. Sempatik ve güleryüzlülüğü kadar olgun bir kişiliğe sahip oluşu kitleler içindeki saygınlığını atırmaktadır.

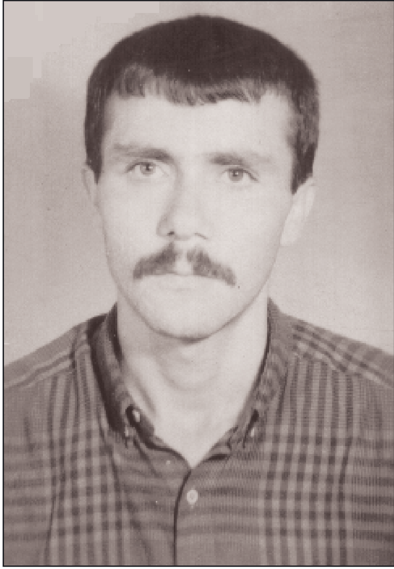
O'nun da faaliyetlere katıldığı alandaki birlik ve örgütlenmenin gelişimi düşmanın dikkatini çeker ve düşman yönelir. Bu yönelim sonucunda Hayri yoldaş tutuklanır. 5 ay Buca Cezaevi'nde tutuklu kalan Hayri yoldaş sorgulamada her türlü tehdit ve baskı altında kalsa da yenik düşmeyerek tavrını mücadeleden yana alır ve bir süre sonra cezaevinden çıkar.

Cezaevinden çıkan Hayri yoldaş mücadeledeki kararlılığının coşkusu ile doğup büyüdüğü köyüne döner. Köyde daha önce partiye katılan amcasının oğullarından **Menal** ve **Battal** yoldaşların şahadetini öğrenir. Tüm benliğini düşmana duyduğu öfke sarar. Hayri yoldaş mücadeleye katılma kararını verir. O artık özgürlüğe yürümenin coşkusunu yüreğinde hissetmekte ve bu bilinçle savaşmaktadır. Düşmanla girilen bir çatışma sonucunda yaralanan Hayri yoldaş, tedavi için parti kararıyla belli bir süre sıcak savaş sahasından alıkonulur.

Uzun bir bekleyiş sonrasında dağlara, savaşa dönmek onun için yeniden doğuştur. En son olarak bir grup yoldaşı ile Savur bölgesinde savaşan Hayri yoldaş iki yoldaşı ile birlikte Savur'un Elfan köyü yakınlarında konumlandıkları sırada bir ihanetçinin ihbarı sonucunda düşmanla çatışmaya girerler. Ancak sayıca güçlü olan düşmana darbe vurma imkanı yoktur. Bu yüzden Hayri yoldaş ve yoldaşları düşmanı sevindirmemek için silahlarını kırarak çektikleri el bombasının piminde sonsuzluğa doğru yola çıkarlar.

Kürdistan'a sevdalanarak şahadete ulaştı

Adı, soyadı: **Abdullah BALİÇ**
Kod adı: **Musa**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-Deşta Lola köyü, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1986**
Şahadet yeri ve tarihi : **...**

Musa yoldaş, 1969 yılında Şırnak'ın Deşta Lola köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Musa yoldaşın kendisinden hariç 8 kardeşi daha vardır. Aile içinde bir tek çalışan babası olduğundan ailenin geçiminde bir hayli zorluklar yaşanır. Musa yoldaşın abileri okula gitmektedir. Ailenin maddi durumu ve nüfusun kalabalık oluşu Musa yoldaşın okumasına imkan tanımaz. Bu sebeple küçük yaşlarda çobanlık yapmaya başlar. Okula gitmediği için bildiği tek dil Kürtçe'dir.

Küçük yaşta çalışmak zorunda kalan Musa yoldaş emeğe dayanarak yaşamayı öğrenir. Sakin ve olgun bir kişiliğe sahiptir ve gerek aile içinde, gerekse yaşadığı çevre içerisinde fedakarlığı ile taktir edilen bir kişiliğe sahiptir. Bir yandan çobanlık yapan Musa yoldaş, bir yandan da tarlalarda çalışır.

Bu arada ailesi reformist bir Kürt örgütü ile tanışır. Ailenin bu yönlü eğilimi doğal olarak beraberinde O' nu da etkiler. Daha sonra Musa yoldaş Denizli, İzmir ve Cizre'de çeşitli işlerde çalışır. Belli bir süre çalışır ve tekrar Şırnak'a döner. Ancak Şırnak'ta, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ile birçok şeyin değiştiğini görmekte gecikmez. Gelişmelere karşı duyarlı bir kişiliğe sahip olan Musa yoldaş parti ile tanışır.

Partiyle ilişkilerini sıklaştırarak partiyi, halkı tanımada ve kişiliğini geliştirmede yoğun bir çaba sergiler. Güven verici olan kişiliği birçok görevin başarılmasında önemli roller oynar. Nitekim örgütsel açıdan birçok görevi üstlenir. Bu çalışmaları düşmanın dikkatini çeker. Her geçen gün deşifre olmasından dolayı belli bir süre sonra düşman tarafından tutuklanır.

Düşman, kendisinin geçmiş yaşamını iyi bildiğinden maddi açıdan vaatlerde bulunarak ajanlık teklif eder. Ancak Musa yoldaş geliştirilen tüm vaat ve tehditlere rağmen halkını ve kişiliğini satmayacağını cezaevindeki direnişiyle kanıtlar. Düşman Musa yoldaştan istediği sonucu alamamız. O ise cezaevinde kaldığı süreç içerisinde düşmanı tanımaya çalışır, her geçen gün düşmana karşı olan nefreti daha da büyür. Musa yoldaş cezaevinden çıkar ve zaman kaybetmeden gerilla saflarına katılır. Daha sonra parti tarafından parti okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitime tabi tutulur. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitim sürecinde güçlü bir yoğunlaşmayı yaşar. Okuma yazmayı yoldaşlarının desteği ile öğrenen Musa yoldaş Parti Önderliği'nin çözümlemeleri üzerinde derinleşerek kişiliğini ve yoldaşlarını eğitmenin çabası içinde olur.

O'nun saf ve temiz duyguları çevresinde saygı uyandırmaktadır. Musa yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitim sonrası gücüne göre partinin vereceği her türlü göreve hazır olduğunu belirtir. Partinin, O'nun için uygun gördüğü görev ise ülkede gerilla saflarında savaşmaktır. Bu kararı duyan Musa yoldaş yüreğinin derinliklerinde büyük bir mutluluğu yaşar ve tüm gücünü savaşa seferber edeceğine dair söz vererek ülkeye yönelir. Her koşul altında fedakarlığı ile yoldaşlarına karşı saygıda kusur etmez. Ve O tüm benliğini bu kavga uğruna toprağa sevdalanarak kutsal davaya sunar ve şahadete ulaşır.

Anısı mücadelemizde önderdir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldafl de¤erlendiriyor:

YAŞA
VE SAVAŞTA

Baştarafı 1. sayfada

Sosyal gerçekliğimiz biraz özlü kavranılmak istenirse görülecektir ki, aslında oldukça tıkanmış, bundan da öteye çözülmüş, kendisi olmaktan çıkmıştır. Bu, hem çok geri ve hem de özümsenmiş bir düzeyi ifade ediyor. Çok geri bir durumda olan Türk ulusal, sosyal, siyasal ve kültürel yapısı içine alınma durumu çok ağır gelişiyor. Bu ağırlık çok geri bırakılmaya yol açıyor. Büyük çözümsüzlük, sosyal bunalım bu temelde derinleşiyor. En çok aile, yine ailenin ezilen tarafı olan kadın en geri bir konuma mahkum ediliyor. Böylece aile yaşamı adeta bir genel zindan yaşamı haline geliyor. Onda hiç sağlıklı bir birey yetiştirilemiyor, ilişki üretilemiyor. Bir anlamda sömürgeci katliam aile içi bir ilişki tahribatı ve katliamına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak ailede bir teslimiyet, oldukça bozulmuş bunalımlı tipler ve onların her türlü geri ilişkileri söz konusu oluyor. Tabii bu da ağır bir durumu teşkil ediyor.

Biz PKK'yi başlatırken, bunun daha çok böylesi geri bir sosyal yapıya ve aile yapısına isyanımızla bağlantısı olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymaya çalıştık. Çok geri ve kabul edilemez aile içi ilişkiler, ailenin kendini çok zor yaşatabilmesi, bizi çok erkenden ve çok derinden düşündürdü. Bundan çıkış yapmak için bir yandan devletin sunduğu bir küçük memur olma, diğer yandan ırgat veya hamal gibi bir ücretli işçiliğe yönelme yol gibi geliyordu. Tabii bu konularda iş bulmak ve memur olmak da aslında aslanın ağzında olan şanstı. İşte bütün bu ağır durumlar bizi devrimci çözüme itiyordu. Bilindiği üzere biz PKK hareketine yönelişi böylesine eşine ender rastlanan bir çelişkiler yumağı içinde ele almaya, başımızın çaresini bulmaya, giderek gerçekleri daha iyi, çok yönlü ve ulusal düzeyde gördükçe bunu derinleştirmeye ve çözüm gücü olarak sosyalizmi teorik kılavuz olarak bellemeye ağırlık verdik. Bu bizi basit gruplaşmadan günümüze kadar bir hareketin gelişimine kadar götürdü.

Amacı unutup araçlara fanatikçe tapmak felakettir

Bir parti hareketi aslında sosyal çözüm hareketidir. Verilmekte olan bütün bu savaş çok geri, imha ve özümsenmenin ileri düzeyini yaşayan, bu anlamda insanı en kötürüm ve yaşanmaz duruma getiren gidişata bir son vermek ve mümkünse özgür sosyal gelişme yoluna sokmak içindir. Dikkat edilirse siyaset de, askerlik de bunun için oluyor. Yani kabul edilemez bir sosyal yaşama, kölelikten de öteye bir tüketme ve yutmayla karşı karşıya olan bir sosyal yaşama kurtuluş şansını vermek için bu kadar ideolojik, siyasal ve eylemsel faaliyet geliştiriyoruz. Bu tanıma bakıldığında ve bunu kendinize uyarladığınızda, kiminiz ideoloji ve politikayı, kiminiz pratiği fetiş haline getiriyorsunuz. Yani aslında bunların birer araç olduğunu unutuyorsunuz. Bir fanatik gibi, bir memur gibi özü ve amacı unutup araçlara tapınagelen biri gibi sözümona salt askerlikten anlayan, salt siyasetten ve partiden anlayan, çoğunlukla sosyal yaşamla ilişkisini kuramayan bir fanatik gibi işin içine atılıyorsunuz. Dediğim gibi bütün bunlar hem eylemin ve hem de partileşmenin aslında daha özgür bir sosyal yaşama kanal açmak için olduğunu, bunların araç olduğunu göremez duruma getiriyor. Bu durumda örgüt çok bürokratik bir kalıba, yine ordu militarist bir kalıba dökülür, sosyal yapı üzerinde bir cendere olur; sosyal yaşam bir de kendi öncü güçleri tarafından baskı altına alınır, bildiğimiz şu reel sosyalizmin bunalımı ve çözülüşüne benzer bir durumu ortaya çıkarır.

Gerçekten burada yapılan hataların nasıl büyük olumsuzluklara yol açtığını reel sosyalizmin deneyi çok iyi öğretiyor. Fakat sizinki bu da değildir. Bizim PKK'de gözlemlediğimiz durum biraz daha farklıdır. Siz öyle reel sosyalizmi uygulayacak bir güce de ulaşmamışsınız. Daha doğrusu gerçekleşen anlamıyla bazı örnekleri bile uygulama gücünden yoksunsunuz. Veya böyle bir durumunuz fazla gelişmiş değildir. Sizinki belirttiğimiz gibi çok geri ve özümsenmiş bir sosyal yaşamla, oldukça yarım yamalak ve aslında niçin olduğuna pek anlam veremeniş bir siyasal ve örgütsel yaşamın karmaşıklığı ve kargaşasından ibarettir; sizin yaşamınız böyledir. Ayrışma yoktur; niçin siyaset, niçin örgüt, hatta niçin askerlik sorularına verebileceğiniz net cevaplarınız yoktur. Nasıl bir sosyal yaşam, yaşanan sosyal yaşam nedir? Sizde bu konularda da bir netlik yoktur. Adam ne yaşanılanı biliyor, ne de yaşanılması gerekeni netleştiriyor. Yaşadığınız gerçekten bir karmaşa durumu oluyor. Halbuki devrimcilik nasıl sosyal yaşanıldığını kavramak kadar, bunda çıkışı da çok iyi kararlaştıran ve buna azmettiren, aynı zamanda yine bunu hangi örgüt aracıyla ve eylemiyle gerçekleştireceğini belirleyen ve yürüten eylemin adıdır, faaliyetin bütünlüğüdür.

Aile içi olsun, aile dışı olsun, kadın-erkek ilişkisi olsun, erkek-erkek ilişkisi olsun, kadın-kadın ilişkisi olsun, bilmem büyük-küçük, ana-baba-çocuk ilişkisi olsun, ihtiyar-genç ilişkisi olsun, her türlü küme ve topluluk ilişkilerinin, sosyal ilişkilerin hemen hemen her düzeyi, onun alt ve üstyapısıyla ilişkileri anlamında olsun sosyal ilişkilerinizin oldukça sağlam bir tanımdan uzak kaldığı, bu konuda bir devrimcinin yakalaması gerekenin çok gerisinde olduğu, dolayısıyla sorunlara yerinde karşılık veremediği açıktır. Niçin örgüt, niçin eylem sorularına karşılık verilemediği gibi, nasıl bir sosyal yaşam sorusuna da cevap verilemiyor. Böylece fazla başarılı adımlar da atılamıyor. Daha da ötesi biz biraz kanıtladık ki, düşmanın uygulamaları sadece mevcut sosyal yapı üzerinde sömürgeciliği geliştirmek değildir. Türk sömürgeciliğinin bazı karakteristik özellikleri vardır. Kendisinin çok geri ve barbar düzeyi yüzünden, egemenlik altına aldı mı, ya hayvanlaştırmaya kadar götürür, ya da imhanın sınırlarına getirip dayandırır. Söylemesi ayıp değil, çoğunuzun ilişkileri bu özellikleri yansıtıyor.

Benim Kürdistan için gerek teorik ve gerekse pratik olarak geliştirmek istediğim eylemin temel felsefesi ve özelliği şudur: Siz büyük oranda düşmanın istediği biçimde özümsenmiş ve biraz da insanlıktan çıkmışsınız. Bu itham ağırdır, ama gerçekçidir. Biz bundan çıkışın somutunu yaşatmak istiyoruz. Eğer bu tanım doğruysa, o zaman devrim şu oluyor: **Bu iki kabul edilemez; hiçbir gerekçeyle savunulamaz özümsenme düzeyiyle, onunla atbaşı giden hayvanlaşma ve ilkelleşme düzeyinden çıkış savaşı.** Şimdi ya buna inanacaksınız, ya da yutulup gideceksiniz. Bunun orta yolu yoktur. Özellikle PKK'de olsun, onun her alanına yansımasına ilişkin olsun, sizin yaptığınız iş bütünüyle karıştırma oluyor. Şu anda Kürdistan genelinde her şey düşmanın istediği gibi olmasa da, partinin öncü, önderlik düzeyinin de istediği gibi değildir. En tehlikelisi de budur.

Biz bunu fazla sorun yapmayalım. Yine de bize doğru tanım gerekir. Bizim devrimciliğimizin temelinde gerçekten bu vardır, benimkinde bu vardır. Zaten benim bütün eylem gücümü ve çalışma tarzımı belirleyen budur. Ben boşuna aile çözümlemesi yapmadım. Aslında sizleri şimdi tek tek sorgulamak gerekir: Siz yapılan bunca çözümlemeyi kendi yaramaz kişiliklerinize ne kadar uygulayabildiniz ve buna ne kadar güç yetirebildiniz? Siz buradan kaybediyorsunuz. Öncü güç olarak, öncü militan olarak bilinç düzeyinde bir şeyler bilseniz bile, bunu pratik yaşamla bütünleştiremediğiniz için, neden iyi örgütçü çıkmıyor, neden iyi eylemci çıkmıyor, neden iyi komutan olunamıyor soruları da kendiliğinden cevaplanıyor.

> ***"Niçin siyaset, niçin örgüt, hatta niçin askerlik sorularına verebileceğiniz net cevaplarınız yoktur. Nasıl bir sosyal yaşam, yaşanan sosyal yaşam nedir? Sizde bu konularda da bir netlik yoktur. Adam ne yaşanılanı biliyor, ne de yaşanılması gerekeni netleştiriyor."***

Hareketimiz sosyal devrim anlayışıdır

Yıllardan beri bizim de bir tarzımız var; bunu çok yönlü anlattık. Hem anlayış düzeyinde ve hem de onu hayata geçirmede muazzam yüklenimlerimiz var. Beni ilerleten, bu anlayış doğrultusundaki eylemdir. Hem anlayışın doğruluğuna inanıyorum, hem de eylemimi amansız kılıyorum ve böylece inanılmaz olan gerçekleştirilebiliyor. Peki, bu niye sizde gerçekleşmiyor? Ben sadece siyasal, örgütsel ve askersel anlamda söylemiyorum, sosyal yaşamın geliştirilmesi açısından da soruyorum. Nasıl bir sosyal yaşam ve ilişki düzeni içinde bulunuyorum? Aslında bunun çok büyük bir eylemliliğini de yürütüyorum. Ben bu yaşa kadar neden kendimi bu halde tutuyorum? Bu en büyük eylemlerden birisidir. Sosyal ilişkiler düzlemi açısından kendimi böyle netleştirmem, kesinleştirmem, toparlayıcı ve çekici kılmamın altında büyük bir sosyal devrim anlayışı yatıyor. Veya esas devrim zaten sosyaldir. Yani parti çalışması, askeri çalışma bir araçtır. Amaç da, yaşanılır düzeye gelmek için böyle sosyal bir yaşama canlılık kazandırmaktır.

Neden böyle net konuşuyorum? Çünkü bizim insanlarımızın dili paramparça ve kekemedir, kavrayışı yoktur. Neden kendimi böyle direkt çekici, her gidilen yerde ciddiye alınacak biri gibi dönüştürüyorum? Tarihte ve günümüzde hiçbir çağdaş ulusun saygı duyamayacağı günümüzün en baş belası bir resmi yapıya, ulusal ve siyasal bünyeye teslim olmayı kabul etmediğimiz ve direndiğimiz için, sosyal yönden kabul düzeyini biraz yakalıyoruz; kendi halkımızın ve dostların arasında ilgi buluyoruz; düşmana bile saygı telkin ediyoruz. Daha somut konuşursak, ben yıllarca kendimi bir köylüye dinletemezdim. İstemim ve arzum ne olursa olsun, ne anama, ne babama, ne köylüye, ne okul ve çocukluk arkadaşlarıma kendimi dinletebildiğimi size anlattım. Orada çok ilginç bir mücadele sürecinden geçtim. Yine sosyal yaşam açısından bazı temel hususları netleştireyim: Böyle bir köy ortamında aile ilişkilerinin nasıl engel olduğunu ve çok yapay bir çelişkiyle ailelerin birbirine nasıl düşman edildiğini, bunu nasıl tehlike olarak gördüğümü size anlattım. Bu ne demektir? Biraz sosyal gelişme istemek demektir. Sosyal gelişmenin önünde meşhur Kürt çelişkisi var; kan davası, kapı komşu kavgası, it kavgası, eşek kavgası, bir karış tarla kavgası... İşte bunun tehlikesini görmek demektir. Bu da çok geri ve ilkel bir sosyal düzeye tepki durumudur. Bundan rahatsız oluyorum. Daha erkenden buna bulduğum cevap **zıddına ulaşmak** oluyor. Zıddına ulaşmak nedir? Yerleşmiş köy sosyal yapısı da demeye-

AMAK İÇİN SAVAŞMALI
YAŞAMI ORTAYA ÇIKARMALIYIZ

ceğiz, sosyalleşmeye oldukça kapalı bir yapıya karşı biraz sosyallik yaratmaktır. Daha o dönemlerde kendi yaşıtlarımızla gerekirse gizli ilişkiler kurmaktan geri durmadık. Yaşımız yedisekiz, bilemedin on'du, köy ortamında ilk gizli ilişkilerimizi böyle kurduk. Çok iyi hatırlıyorum, aile büyüklerimizden gizli düşman denilen ailelerin çocuklarıyla ilişkiler kurduk. Gizli bir örgütlenme... Onların düşman olarak bellediklerini ben arkadaş olarak karşılamaya çalıştım. Yani yerleşik amaca ters bir amaç. Bizim mücadelemiz onların düşmanlık kavramını kabul etmemekle başladı.

"Siz büyük oranda düşmanın istediği biçimde özümsenmiş ve biraz da insanlıktan çıkmışsınız. Bu itham ağırdır, ama gerçekçidir. Biz bundan çıkışın somutunu yaşatmak istiyoruz. Eğer bu tanım doğruysa, o zaman devrim şu oluyor: Bu iki kabul edilemez; hiçbir gerekçeyle savunulamaz özümsenme düzeyiyle, onunla atbaşı giden hayvanlaşma ve ilkelleşme düzeyinden çıkış savaşı."

Dikkat edilirse, bu, sosyal bir çelişkiyi böyle tersyüz edip çözüm arama ihtiyacını ifade ediyor; hem de daha o çocuk halimle.

Aile içi bir çelişkiden söz ettik. Aile en temel sosyal birimdir. Ailenin üzerimizdeki baskısı çok somuttu. Zaten kendi içinde bir çözümsüzlüğü yaşıyordu. Ebeveynler üstte zaten tamamen kilitlenmiş, en yoğun bunalımı yaşayan bir gerçeği ifade ediyordu. Bu bize yansıyordu ve bu da tabii Kürdistan genelinde yaşanan bir durumdu. Buna biraz da kapitalizmin damgası vurulunca, 1950'lerde filan diyelim, eski klasik düzen dağıldı. Yeni düzene karşı da hiçbir savunma silahı ve tedbiri yoktu. Tabii bu da ailedeki çocuklar üzerinde en ters sonuçları verir. Bunlar nelerdir? O dönemde bazıları "çocuklarımıza dini öğretelim", bazıları "ilkokula gönderelim", bazıları "tarlaya gönderelim, iyi çift sürsün", yine bazıları "gitsin Çukurova'da çalışsın, ya da başka bir şehirde inşaat işçisi olsun" diyorlardı. On-onbeş yaşına gelen bir çocuğu ailesi mutlaka böyle bir çözümün içine atmak ister, o da bir tanesine sarılmak zorundadır. Tarlaya davransan ahmak bir köylü olup çıkarsın; o koşullarda din bilgisi almak istersen bir softa olup çıkarsın. Türk okulunda küçük bir memur olursan en silik ve inkarcı biri olup çıkarsın. Bir inşaat işçisi veya bir ırgat olursan, kan ter içinde boğulup gidersin veya hiçbir işe yaramazsan, o zaman da bir lümpen-serseri olarak dolanıp durursun. Yani başka bir seçenek yoktur.

Tabii biz bunların hepsini yavaş yavaş hissediyoruz. Bunlar adeta üzerimize gelen ve bizi boğmak isteyen kabarık deniz dalgaları oluyor. Bunun aile içindeki etkisi nasıl oldu? Aile bizi böyle kabarığa çekmek istediğinde, biz biraz itiraz ettik. Bu da bir sosyal kavga oluyor. Giderek ya eski geleneksel kanallara, ya yenisömürgecilik kanallarına ailenin bizi katmak istemesine tepkiler ve isyanlar gelişiyor. Burada önemli olan, özellikle benim kendi deneyimimde dayatılanı kabul etme yerine, biraz kendimizi deneyip sınama, hemen her işe bir adım atma, ama hiçbirini benimseme, ailenin ilk çocuğu olmayı reddetme, bu anlamda kendini "hayırsız çocuk" olma konumuna düşürmektir. Bu ne anlama gelir? Bu bir çelişkiye bulaşmak anlamına gelir; yani aile çelişkisine düşmektir. Aile çelişkisine düştün mü, bu da mücadeleyi gerektirir. Tabii mücadele de güç ister. Güç olman için de sağa sola yükleneceksin, kendini yoklayacaksın. Yoksa bir serseri olup çıkarsın. Biz de aileden kaçmaya çalıştık. Bunun hikayesini anlattım. Kişisel bağımsızlık için akrabalara sığınma, birkaç hafta işe gitme, doğada bulunan bir şeyleri toplama, (fazla eğilim duymadıysak da) zenginlerin bahçelerinde bir şeyler toplama veya biraz hırsızlığa yönelme... Bunlar kendini bağımsızlaştırmak isteyen insanın aklına ilk gelebilecek işlerdir. Burada önemli olan yutulma tehlikesiyle karşı karşıya getiren çok geri bir sosyal ve ailesel yapıya karşı itirazcı yaklaşmaktı. Bunun sonuçları biliniyor.

Bundan çıkarılacak en önemli sonuç şudur: Eğer siz böyle bir sosyal-ailesel yaşamı itirazsız karşılamışsanız, büyük ihtimalle özümsenmeyle birlikte geleneklerin, özellikle aile geleneğinin etkisi altına girmişsiniz demektir. Bu da kişiliğinizi önemli oranda çarpıtmıştır. Verilmeyen bir mücadele sizi biraz bu konuma getiriyor. Yani mücadele etmek de başlı başına bir yetenek ister. Bu yeteneği de gösteremediniz mi, lümpen-serseri takımına düşersiniz. Kendi gerçekliğinizi bu anlatım içinde bulabilirsiniz. Ya düzene ait özelliklerin oldukça benimsenmesi biçiminde tatmin olmuşsunuz, ya ailenin gelenekleriyle büyümüşsünüz, ya da ağırlıklı olarak lümpen-serseri olmuş, işsiz güçsüz ve düşüncesiz kalmışsınız. Bu sizin gerçekliğinizi önemli oranda açıklıyor. Ama bunlar doğru bir insan yaklaşımı veya makul bir insani çözüm değildir. Devrimci çözüm işte tam da bu noktada devreye girer, hem de amansız bir biçimde girer.

Aile kurumu, sosyal ilişki nasıl olmalı?

İsterseniz bu noktada kafanızı oldukça karıştıran ailede ana-baba çelişkisinin, aileden kurtulduktan sonra evlilik (veya ailenin üretilmesi diyelim) konularına yöneliminizin nasıl olduğunu aydınlığa kavuşturmaya çalışalım. Aile tanımı aslında çocukların da nasıl bir aile içine yuvarlanacaklarını gösterir. Önceden kararlaştırılmış, her şeyiyle belirlenmiş bir sosyal kurum; anarşi ve bunalım içine düşmüş, ama yine de geleneklerle ağır bir biçimde yürütülen bir kurum... Taş çatlasa sizin geliştireceğiniz de bunun bir milim ötesine ancak geçebilen benzer bir kurum olacaktır. İşte sosyal ilişkiye giriş, çoğunuzun denediği moda deyimiyle kadın-erkek ilişkisi.

Şimdi bu konuyu biraz bağlantılandırmak gerekir; sosyal ilişkideki sömürgeciliği, bunun aile üzerindeki yansımasını görmek gerekir.

Bunlar aslında daha önceki anlatımlarda epeyce var, tekrarlamayacağız. İlave edilmesi gereken; senin özüne göre, kültürüne göre, bazı kimlik gerçeklerine göre bir sosyal yaşam olanağını sömürgecilik zaten vermiyor. Onun ne dilini, ne kültürünü fazla dikkate alacaksın, hatta ondan uzaklaşacaksın. Şimdi kendi egemen ulus diline ve kültürüne yöneldin mi, onu yaşamak için bile çok gelişmiş olman gerekir. En azından bir orta burjuva düzeyine gelmen gerekir. Orta burjuva olmak ise belki bin kişiden birkaçına nasip olabilir. Burada yine tam bir darboğazla karşı karşıya bulunulmaktadır. Sosyal yaşamın, dilin, kültürün aslında imha sürecindedir; düşman seni ondan uzaklaştırıyor. Onunkine de ulaşamıyorsun. Çünkü seni özümseyecek öyle bir burjuvazi de yok veya bu binde-onbinde bir kişiye nasip olabilir. O zaman geriye kalan kesim sömürgecilik kıskacındaki bir sosyal gerçekliği yaşayacak veya hep onun hayaliyle avunacak. Buna bir de sinema, tiyatro ve televizyonun etkilerini ekleyelim. Bunların pohpohladığı böyle bir yaşam veya çarpıklık var. Her gün onun bombardımanı altında yaşanıyor. Bunun varacağı uç noktada bizim insanımız ayağa kalkamaz; **"Yaşar ne yaşar ne yaşamaz"** durumuna gelir.

Eğer bütün bunlar doğruysa, mevcut yaşamın bir sahtekarlıktan ibaret olduğu ortaya çıkar. İşte tam da bu noktada bireycilik kendini gösterir. Sosyalleşme, sosyal yapı ve toplum düzeni bu kadar yaşanılmaz duruma getirildikten sonra, birey müthiş bir biçimde kendini yaşamaya sevdalandırılır. Yani kişi "toplum beni fazla yaşatmıyor, toplumsal tükeniş ve çözülüş bu kadar gelişmiş, o halde bireyciliğe yükleneyim" der. "Gemisini kurtaran kaptan", "köşeyi dönme" anlayışına sarılır. Küçük bir memur oldu mu, "ne mutlu bana" der. Bir iş buldu mu, **"benden daha iyisi yok"** diye düşünür. Aslında bir emekçidir, ama anlayışı budur. Gözükaraca bir bireyciliğine, bir ekmeğe, bir aile ilişkisine, ahbap-çavuşluk ve hemşehriciliğe yapışır. Çünkü ancak onlarla tutunabilir. Gelişkin bir toplum olma şansı yoktur.

Hemen burada örgüt içine gelelim. Böyle biri ufak bir yetkiyi ele geçirdi mi, ona gözükaraca yapışıyor. Tabii bu tip, partinin, örgütün ne amaçla var olduğunu unutuyor. Onun için önemli olan burada böyle bir şeyi tutmasıdır. Toplumsallık düzeyi olmadığı ve ulusallık savaşımını vermediği için, dediğim gibi **parti içinde neyi ele geçirirse "benimdir"** diyor. Bireycilik, yetki bireyciliği, komuta bireyciliği, velhasıl gözünü neye kestirdiyse onun için bireycilik. Etkisini nereden alıyor? Dağıtılmış ve her türlü tehlikeye maruz bırakılmış sosyal kişilikler... Dikkat edin, bunlar neredeyse partiyi yaşanamaz duruma getirecekler. Böyle bir maddi temeli var.

Ayrıca şunu da aydınlatmak gerekiyor: Açlık güdüsünün genelde insanı gözükara yaptığı bilinir. Bir toplum çok yoksul ve aç bırakıldı mı, aslında fazla düşünemez, siyaset yapma gereğini duymaz, bütün benliği ile bu güdüsünü tatmin etmeye, maddi yaşamı kurtarmaya çalışır. Bizim toplumumuzun ezici bir biçimde bu konumda yaşadığını zaten biliyoruz. Şimdi ekmek kavgası gereklidir diyelim, bunu küçümsemiyoruz, ama ekmek bulma koşulları çok ağırlaşmışsa ve sömürgecilik bu kavgayı gerçekten çok anlamsız hale getirmişse, normal ekonomik ve sosyal faaliyet veya böyle bir ekonomik ve sosyal düzen yoksa, sen neyin kavgasını vereceksin? Daha doğrusu ekmek kavgasının devrimle bağını kuramıyor. Kuramadığı için sözümona arı gibi korkunç çalışıyor. Ancak bir ekmeği kurtaramıyor. Burada ne çelişkisi var? Eskiden köleler çalışırdı, efendiler köleyi doyururdu. Eskiden efendi birdi veya köleyle efendi yüzyüzeydi ve efendi kölesinin ekmek ihtiyacını, emniyet ihtiyacını vb.'ni kesin karşılardı. Ama şimdi kölelik öyle genelleşmiş ki, bizimkilerin efendisi bir devlet mi, dünya mı belli değil. Sömürgecilik, emperyalist sistem ve milyonlarca köle... Yani bir devletin veya bir sistemin köleleri diyelim. Sayıları da uçsuz bucaksız, belli değil. Bu aynı zamanda bir efendinin kölesine bakmasından daha kötü bir durumun doğmasına yol açıyor. Yani ilkçağ köleliğine katlanılamaz. Çünkü bu kölelik karın doyurmuyor. Bakın, ilkçağ köleliğinde kölelerin karnı doyurulur. Ama şimdi herkes bir ücret karşılığında kendini satılığa çıkarıyor, alan yoktur. Zaten kapitalizmin en büyük tahripkarlığı da buradadır. İnsanları doyuracak bir sistem değildir kapitalizm. Şu anda nüfusun yarısını işsiz durumda bırakıyor böyle bir sistem... Dolayısıyla ekmek kavgasının kapitalizm tarafından anlamsızlaştırılması ve yerine getirilecek bir seçeneğin de olmaması söz konusudur. Ama devrimci seçenek de bulunamadığı için, kapitalist sistem içinde kör bir ekmek kavgası var. Bizim gibi toplumların delirtilmesi durumu var. İnsanlar kendi ülkesinin bütün üretim olanaklarından kopuyorlar, kapitalizmin kapılarına koşuyorlar. Neymiş de ekmek bulacaklarmış! Aslında ne kadar ekmek bulacakları belli değil; bulsalar bile onun anlamının ne olduğunu kestiremezler.

Şu halde bizde çok yanlış bir ekmek kavgası veya ekmek kavgasını başaramama durumu var. Bu sosyal bir mücadele değil, belki ekonomik bir mücadeledir. Onun bile başarı şansı, doğru yolu yoktur. Diğer bir deyişle aileyi belirleyen gerçekliklerden biri budur. Yani ekmek kavgası şu anda ailelerin en temel sorunudur, diğeri de neslin sürdürülmesi, cinslerin karşılıklı ilişkileridir. Bu da çok geri bir düzeydedir. Gerçekten insan toplulukları ilk kurulduklarında belki bu mevcut düzeyden daha doğal ve anlamlı bir düzeydeydi. Burada tahlilini geliştirmemiz gereken husus şudur: Dünyada çok gelişmiş sosyal, siyasal ve kültürel yapılar veya ilişki düzeyi bir yerde ilkel insanın ilişkilerinden daha anlamsızdır. Zira bu gerçekten delirtici bir çelişkidir. Çok kaba bir cinsellik oldu mu, cinsin sürdürülmesi, ilkel klanların ilişki düzeyi biçiminde de olsa (ki bizde zaman zaman buna yaklaşılıyor) mümkün ve anlamlıdır. Çünkü ilkel klan döneminde klanı avcılıkla geçindirirsin. Dünya zaten bomboştur; istediğin kadar avcılık yap, istediğin kadar toprağa yerleş, sınır yoktur. Bu nedenle klan çerçevesinde aile-kadın-erkek ilişkisi fazla problem değildir. Günümüz dünyasına doğru geldiğimizde, emperyalist-kapitalist düzenin topluma egemen kıldığı bir sistem var. Belli bir konformizmi, tüketim kalıpları, kültürel yapısı, hatta bilinen aile yapısı, yine bir kadın, bir erkek ve birkaç çocuklu aile yapısı var. Bu sistem onu bile zor sürdüren bir sistemdir. Bizim buna ulaşma olanağımız yoktur. Hatta ortalama küçük-burjuva yaşamına bile ulaşma olanağımız yoktur. Aslında klan koşullarında bir sosyal durum var. Fakat onu bile sürdürmek için boş topraklara, avcılığa, yani toplayıcılığa gereksinim var. Ama bizde o da yoktur. Ve bu aslında cinsler arasındaki bunalımın en temel nedenidir. Bir yandan sisteme öykünüyor, ama diğer yandan kendisi klan düzeyindedir. Ne klan düzeyindeki elverişli koşullarda yaşama şansı var, ne sistem koşullarında yaşama şansı var. İşte delirme!..

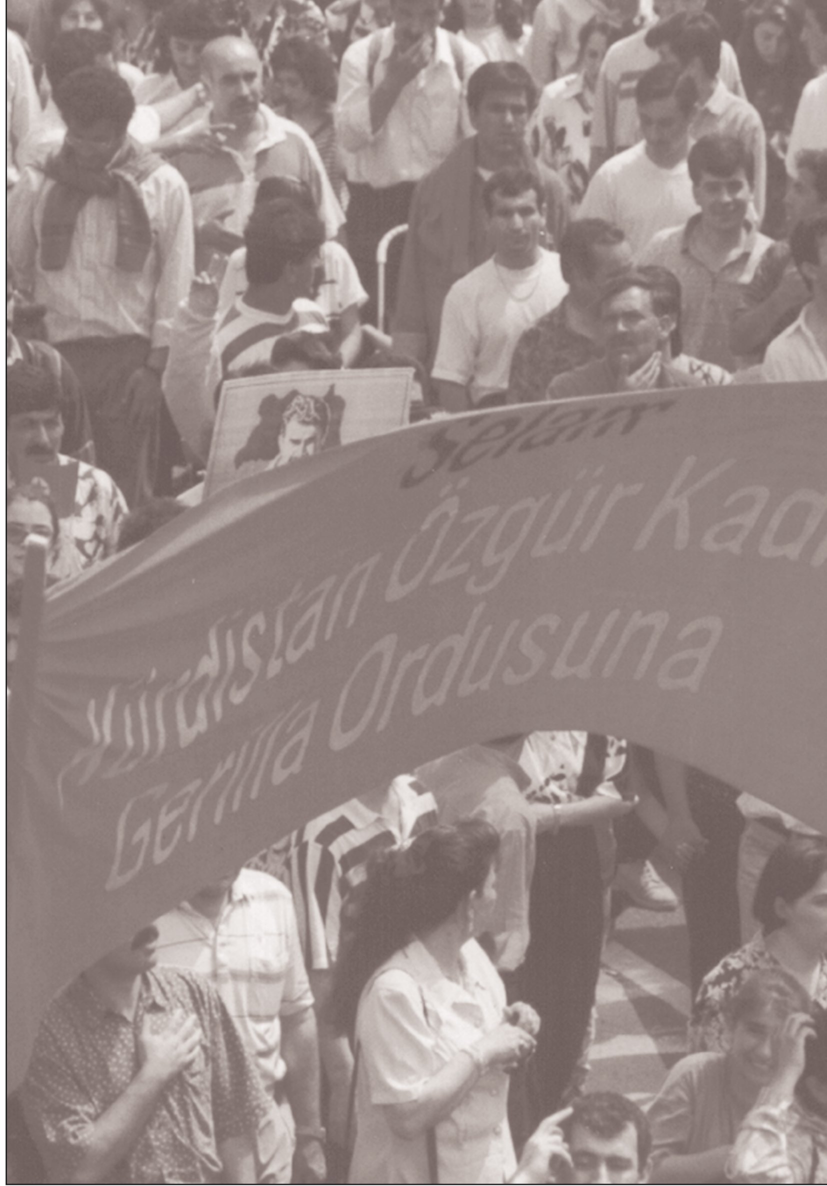
"Devrime zorlayan, bunalımın düzeyidir. Sosyal bunalım, hatta imkansızlık. Aileyi yürütemiyorsun, üretemiyorsun. Bu yalan mı? Açık. Kırk takla da atsan, kendini sömürgeciye, emperyaliste, haine de satsan, almıyorlar seni. Burada devrim gündeme girer."

Hikayemizi doğru bilmek zorundayız

Bazı olguları artık anlamanız, bazı şeyleri kavramanız gerekir. Bu konuda neden devrime büyük ihtiyaç var? Aslında ben oraya geliyorum. Bu nedenle size bazı doğruların amansızlığını göstermek istiyorum. Saptırmayalım. Bizim insan soyundan olduğumuzun inkar edilemeyeceğini sanıyorum. Eğer öyleyse, insan soyundan geliyorsak, hikayemizi doğru bilmek zorundayız. Bu da insan olmanın bir gereğidir. Çarpıtmaya ve saptırmaya hiç gerek

yoktur. Gerçekliğimizi doğru kavramak zorundayız. Bu açıdan öyle sırf macera olsun diye devrimci seçeneğe başvurulmuyor. Yaşam olanağı olmadığı için, eylem ve askerliğe aslında devrimci seçeneğin zorunlu bir aracı olduğu için başvuruluyor. Bu ekmek ve su kadar gereklidir. Eğer bunlar bir zaruret ise devrimci yaşamla oynamayı bir yana bırakın, o zaman siz kendinizi yarım dakika bile soluksuz bırakabilir misiniz? Üç-dört gün susuz bırakabilir misiniz? O zaman devrimsiz de, devrimci faaliyetsiz de bırakamazsınız.

Demin söylediğim biçimde insanlar delirmiş olmaktan zora düştüler

mi, başlarına geleni anlamakla mükellef olurlar. Gerçekten burada sizi biraz daha özlü olmaya yönelten ve gereklerini mutlaka yerine getirmeye çalıştıran sorunlar söz konusu sanıyorum. Devrime zorlayan, bunalımın düzeyidir. Sosyal bunalım, hatta imkansızlık. Aileyi yürütemiyorsun, üretemiyorsun. Bu yalan mı? Açık. Kırk takla da atsan, kendini sömürgeciye, emperyaliste, haine de satsan, almıyorlar seni. Burada **devrim** gündeme girer. Bu doğruysa ve sen "ben devrimci eylemi geliştiremedim, örgütlenmeyi bilmiyorum" dersen, bir alçaksın, bir hırsızsın, bir şerefsizsin, devrimci değerlerin bir çapulcususun, onlarla oynuyorsun. Delirmiş biri değilsen, bu sözleri söyleyemezsin.

> ***"Soyun sürdürülmesi için kadın erkek ilişkisi ekmek ve su gibi, açlık güdüsü gibi doğal bir ihtiyaçtır. Ama eğer düşman seni insan soyu, insan soyunun kimlikli bir öğesi olarak görmüyorsa, seni kendi yapısı içinde eritmek istiyorsa, burada her şey değişir."***

Ne yaşamak, ne de yaşamamak hayatı durdurur

Şimdi bu terimi biraz daha açmak gerekir. Nereye gelip dayandık? Açlık sorununa, cinsin sürdürülmesi veya insan soyunun sürdürülmesi sorununa gelip dayandık. Evet, insan soyundanız. Bir ekmek kavgasının doğru halledilmesi gerekir. Bir de cinsin veya soyun doğru sürdürülmesi gerekir. Yol kapalı, kapatılmış. Ne klanlar gibi kalıyoruz (ben bir klan gibi bir dağ başında yaşamak istiyorum, ama her taraf tutulmuş, kimse bırakmıyor beni), ne ilkçağa ve ne de ortaçağa yönelmek mümkün. Yeni çağı yaşamak istiyorum. Avrupa'ya, dünyanın dörtbir yanına kaçtınız; oralar da kapatılmış. Tam bu noktada devrimci tarz gündeme geliyor. Şimdi daha da somut konuşursak, bazıları (biz onlara iyi aile çocukları diyelim) ana babayı bir maaşla, bir işçilikle kurtarmak isterler. Birisi kurtarır, ikisi kurtarır, ama ezici bir çoğunluk kurtaramaz. Çünkü maddi olarak ailenin kurtuluşu şu anda mevcut sömürgecilik ve emperyalizm koşullarında bu teslimiyetle mümkün değildir. Adam neredeyse Türkiye'nin yarısını işsizleştiriyor. Günde onbinlerce kişi işsizler ordusuna katılıyor. Nasıl sana iş verecek? Emperyalist sistemin kendisinde de işsizlik en önemli sorundur. Maddeten bu mümkün değildir.

İnsan bilimsel olursa, böylesi gerçeklerin sınırlarını görerek kendini eğitir. Ekmek kavgası yürütemiyorsun, ama öte yandan maşallah soyun sürdürülmesi açısından emperyalistten ve sömürgecilerden çok daha hızlı bir üreme söz konusu. Şimdi bu çözüm müdür? Bunun çözüm olmadığını iyi anlamak gerekir. Birey olarak bile ekmeğini kurtaramıyorsan, daha yirmi-otuz yaşına gelmeden on çocuklu bir aileyi nasıl yaşatacaksın? Burada yaşam durur.

Bizim insanımızın böyle aileleri kurtarmak için düşmediği, kabul etmediği bir statü yok. Ama yine de bulamıyor. Neredeyse cinsi cibiliyeti, yine aile, çocuklar başına bela olmuş. Kadın erkeğin, erkek kadının başına bela. Biliyorsunuz, şu anda aileler hırgür ocağıdır. Kendim de devrimciliğe yönelirken, böylesi bir aileden kaçmak için devrimciliği tercih ettim. Çok somuttur benim durumum. O aileyi gördükçe, devrime günde on adım atıyordum. Başka bir şey bu durumu kurtaramaz diyordum ve bu doğrudur.

Şimdi daha somut olarak kadın-erkek ilişkisine gelelim. Tamam, ayıp değil; dedim ya, soyunsürdürülmesi için kadın-erkek ilişkisi ekmek ve su gibi, açlık güdüsü gibi doğal bir ihtiyaçtır. Ama eğer düşman seni insan soyu, insan soyunun kimlikli bir öğesi olarak görmüyorsa, seni kendi yapısı içinde eritmek istiyorsa, burada her şey değişir. Düşman seni eritmeyi de beceremiyor, çünkü sistem eritemiyor. Eskiden bir aşiret diğerini yok ederek işini hallederdi. Şimdi dünya çapında katliamla da halledemiyor. Tam bir fiziksel imha bu koşullarda mümkün değil. Aslında o da bir çözüm; eskiden bu tür çözümler vardı. Dediğim gibi kendi özgür ekonomik ve sosyal yaşamı için de hiçbir seçenek kalmamış. Bundan çıkan sonuç tekrar delirme oluyor. Yani maddi koşullar sizi delirtiyor, zıvanadan çıkarıyor, sosyal yaşamdan koparıyor. Soyun sürdürülmesi için ilişkiyi kurun bakalım! Sürdürün bakalım, nasıl sürdüreceksiniz! Ölümü mü kabul edelim, teslimiyeti mi? Teslimiyetin içinde de bir kurtuluş şansı yok ki! Dediğim gibi sömürgecilik mevcut durumuyla onu da idare edemiyor. Ölmek: Bazıları intihar ediyorlar. Bu yönüyle intihara yönelimi çok iyi anlamak gerekir. Bizde birçok arkadaşın durumu intiharlıktır. Aslında çok geri bir sosyal yaşam düzeyinde seyretmek intihardır. Bunlar çok yoğunca yaşanılıyor. Aslında kendimize **ayaktaki ölüler topluluğu** da diyebiliriz. İşte **"Yaşar ne yaşar ne yaşamaz** teorisi! Tam buna göre bir ayakta duruş! Evet, ne yaşadığı belli, ne yaşamadığı.

Burada devrim yine bir seçenek olarak kendini nasıl hissettiriyor? Bu statüyü kabul etmedim, ben özgür yaşamak istiyorum. Bunun için ne gerekiyor? Bunun için toplum, parti, güç ve savaş gerekiyor. Bunları neden size hatırlatıyorum? İnsan kendine esef etmekten, kendisiyle alay etmekten kendini alıkoyamıyor. Çünkü **nasıl yaşamalı** sorusunu çıkarmak benim için o kadar somut ki, sizin hala bunun için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlamamanız tuhaf. Bunun için bu durum ancak çılgınlık teorisiyle veya ilkel klan dürüstlüğünün, o hayvanlaşma düzeyinin de çok ötesinde bir aşağılık konumla izah edilebilir. Düşman bile karşı cepheden vururken aslında çok nettir ve öyle fazla şaşılacak bir durumu yoktur. Bizdeki kadar kendi başına bile bela olma durumu yoktur; gerçekten benim en çok uğraştığım durum budur. Velhasıl bazı köylüleri gördüm; fukara, feryat figan ediyor. Zaten onlardan kaçmak için de devrime yüklendim. Dokunsan ağlıyor, dokunsan patlıyor. Bunun normal bir durum olmadığını, aslında bundan kurtulmak için devrim aracına yüklendiğimizi biliyorum. Çok açık bunlar.

Peki, ya saflarımızda halen karıştırıcı olma, delileri oynama, alçakları ve aptalları oynama hangi aklın gereğidir? Şimdiye kadar kendimizi eğitememenin veya bir yere gidip de bir çalışmaya anlam verememenin neyle bağlantısı var? Ekmek kavgasından tutalım asgari insan soyunu sürdürme bilgisine kadar gerçekçi olmak zorundasın. PKK olayında bu gerçekliği yakalayamayan kimse, dediğim gibi ya alçağın, ya da aptalın tekidir. Veya hırsızdır, oportünisttir, kontradır, karşı-saldırı konumdadır, düşmandandır. Dikkat edilirse konuyu daha da böyle genellemeler düzeyinde tutuyoruz. Neden böyle yapıyoruz? Siz bazı temel kavramları bile gözardı ederek yaşamak istiyorsunuz. Halen ikide bir bunu dayatmak istiyorsunuz. Hala ciddi bir kişilik gelişmesine bir türlü yönelmek istemiyorsunuz.

> ***"Ekmek kavgası yürütemiyorsun, ama öte yandan maşallah soyun sürdürülmesi açısından emperyalistten ve sömürgecilerden çok daha hızlı bir üreme söz konusu. Şimdi bu çözüm müdür? Bunun çözüm olmadığını iyi anlamak gerekir. Birey olarak bile ekmeğini kurtaramıyorsan, daha yirmi-otuz yaşına gelmeden on çocuklu bir aileyi nasıl yaşatacaksın? Burada yaşam durur."***

Ben söyledim, ilkel klan topluluğunu, aşireti çok iyi taşıyabilirdik, ama sizi bu halinizle taşımak çok zordur. Neden çok iyi ve ciddi bir devrimci olmanız gerektiğini şimdi biraz daha iyi anlıyorsunuz sanıyorum. Dünya sana o kadar kapatılmış ki, yaşam o kadar ölümün sınırına kadar getirilip dayatılmış ki, o kadar çılgınlaştırıcı kılınmış ki, bu durum devrim için her olanağı ve her eylemi mükemmel ele almanı çok iyi hissettiriyor. Neden anlamayacaksın ki? Gerçekler bu kadar yakıcıysa, kurtuluşun seçeneği de bu kadar biricikse, o zaman her türlü işe sağlam girersin ve hakkını verirsin.

Ucuz yaşayanlara, bilmem "sağa savrulduk, kendimizi zahmete sokmadık, ucuz ilişki peşinde koştuk" diyenlere soruyorum: Var mı ucuz ilişkinin temeli? Bilmem "kendimi fazla vermedim" deniliyor. Var mı yaşamın şansı? Birbirinizle ilişki kurabilir misiniz? "Biz incelterek, çok kurnaz yöntemlerle yine yaşarız" diyenler olabilir. Hırsızlığı, ikiyüzlülüğü ve lafazanlığı bırak, gerçekçi ol, gerçeklerinle bağdaşır hale gel, bunu biraz ciddiye al! Gerçekten şunu inkar edemezsiniz: Ciddi bir öncü grup veya kendi içinde bütün bu **çelişkilere çözüm arayan bir grup** bu gerçeklerle orantılı yaşamasını bilmek zorundadır. Ben nedenlerini daha da açabilirim. Ölümün eşiğine getirilmiş, imha sürecine sokulmuş, yine klan toplumunun ötesine götürülmüş bir yaşamı ben ne yapayım? Bu temelde, bir, düşman bana bir iş sunsa, bilirim beni nereye götürür. İki, kendimi kandırsam, bilirim sosyal yaşamda beni nereye götürür. Siz şimdiye kadar bunu nasıl hissetmediniz? Genelde başarı yok, rahat uyku uyursunuz, rahat yemek yersiniz. Serbest bıraksak kimbilir birbirinize neler yaparsınız?

Ama burada da ne yaşıyoruz, ne yaşamıyoruz. Bu yalansa söyleyin; "durumlar salt söylediğim gibi değil, başka almaşıklar ve seçenekler de var" deyin; tartışma özgürlüğü var, söyleyebilirsiniz. Yine önemli olan kendi öncülük düzeyimizin aydınlatılmasıdır, onun ilişki düzenine bir anlam verilmesidir. Halk gerçeği böyle, toplumun içinde bulunduğu dayanılmaz yaşam gerçeği böyledir. Bunlar bizim devrim gerçeğine müthiş sarılmamızın gerçekçesidir. PKK, tamamen bu ne yaşıyor ne yaşamıyor, ne ölü ne diri, can çekişen insanlık trajedisine karşı bir yaşam seçeneğidir. Çok trajik, çok rezil, gülünesi, alay edilesi, lanetlenesi durumdan kurtulmak için örgüte, örgütsel ilişkiye yükleniyor, bilmem siyaset yapıyor, eylem yapıyor. Tüm bunlar araç oluyor.

Bizim için kabul edilebilir bir vatan, bir toprak parçası gerekiyor. İnsanlar belli bir toprak parçasına dayanarak yaşarlar. Havada yaşayan topluluklar yoktur; ayda da henüz yer açılmamış ki gidip yerleşelim. Eskiden beri atalarının nerede yaşamışlarsa, orada kaderini zorlayacaksın. Yine kimlik gerekir. İnsanlar çeşitli ulusal topluluklar biçiminde yaşıyorlar. Senin de bir ulusal topluluğunun belirginleşmesi gerekir. Sosyal kimlik, kültürel kimlik gerekiyor. Bunları biraz yaşayıp bulacaksın. Biz bütün bunlardan yoksunuz. Bunlardan yoksun oldun mu insan olmaktan uzaklaşırsın. Yine yaşamak istiyorsan yol budur; dediğim gibi yaşamın diğer yolları **ne yaşar ne yaşamaz yolu**dur. Bu bilimsel tespit, devrimci irade veya üstyapı filan değil, bir objektif gerçeklik durumudur. Gerçeğin, maddi alanda yaşamın neden ağır bir bunalım içine itildiğinin izahıdır. Diğer üstyapı ilişkileri veya sosyal ilişkiler, manevi ilişkiler bu maddi yapıdan etkilenir. Maddi temel bu kadar uygun değilse, üstyapı ilişkileri, moral ilişkileri, duygu ilişkileri gelişemez. Gelişebilmesi için tek bir şart var: Devrimci ilişki. Anladınız mı? Devrimci ilişki şartı!

Devrimci ilişki ve tarzı dışında başaracağını düşünen ahmaktır

Ben bu tecrübeye dayanarak söylüyorum. Siz benden ne etkilisiniz, ne güçlüsünüz, ne de akıllısınız. Ben halen eski tanıdıklarımla (yaşlı başlı insanlar, hatta çocuklar bile dahil) ilişkilerin devrimci tarzda seyretmesi için ölümüne bir çaba içindeyim. Niçin? Yani siz akıllısınız, güzel cümbür cemaat kurarsınız da, ben beceriksiz miyim? Bu aslında böyle değil, benim tutumum derin bir endişeden kaynaklanıyor. İlişkinin devrimci tarzına o kadar ihtiyaç var ki, bu o kadar zorunlu ki, başka bir şey düşünemez durumdasın. Düşünebileceğini, yapabileceğini söyleyen ahmaktır. Böyle biri hem kendisini, hem de partiyi aldatıyor. Şimdi hepinizi az çok sorgulamaya çekelim. Sizi ailenizin yanına, çocuklarınızın yanına, hemşehrilerinizin yanına bırakalım; bir kadını bir erkeğin, bir erkeği bir kadının yanına bırakalım diyelim; her an devrimci bilinç ve duygu düzeyi aşılır ve hatta yitirilir. Zaten hemşehricilik çok güçlü; mahallicilik ve ahbap-çavuşluk zaten yaşamınızda çok etkilidir. Kendinizi onlardan uzaklaştıramıyorsunuz. Ama bana bakın, benim durumum biraz farklıdır. Tek de kalsam, çok sıkı bir konumu sürdürüyorum. Neden? Çünkü sizin o devrimci tarzı gözardı etme durumunuz, o demin söylediğimiz çözümsüzlüğe, hem de parti adı altında prim vermektir.

Yani benim bu kadar disiplinli yaşamam, her günümü tamamen devrimin amaçları doğrultusunda geçirmem ve koşturmam neden çok gereklidir? İşte yaşanılan bu zeminden biraz daha partiyi uzak tutmak veya partiyi devrimci bir örgüt olarak geliştirmek, geri toplumsal yapıyı saflara yansıtmamak, parti ilişki düzenini oldukça devrimcileştirmek, devrimcileştirmekle bunalıma bir çözüm bulmak için çok gereklidir. Bu da bir tanımdır, bunu anlamak gerekir.

Bu arada bir noktaya daha açıklık getirelim: Neden kolay duygular yaşanılamaz? O çok tutkun olduğunuz karasevdalarınız neden gerçekleşemez? Ayıp olmasın, benimkiler de vardı, ta

ilkokuldan beri. Burada büyüklük, neden yaşanılmazı kavramak kadar, nasıl yaşanılması gerektiğine de anlam vermektir. Büyüklük işte buradadır. Eğer bu konuda biz de sizin gibi bir hata yapsaydık, temel bir yaşam hatasına düşseydik, PKK ve bu savaş olmazdı, hatta sizin yaşamınız olmazdı. Dikkat edin, benim yaşamım nasıl? Bu, büyük bir ahlakçı (bazılarına göre ahlaksız), büyük bir siyasetçi, büyük bir evliya, büyük bir nefis savaşçısı, büyük bir asker gibi çok çeşitli adlar altında dile getirilebilir. Bunun için böyle olmak durumundadır. Demin söyledim; aleyhinde o kadar koşullar var ki, sen yaşamı böyle düzenlemek zorundasın. Hepinizin ilişki hataları, büyük yaşam hataları var. Doğru düzenlerseniz, bu hataların içine düşmezsiniz.

Ben kendi kendimi mi önder ilan ettim? Hayır! Bu kavramdan en çok çekinen benim. İnsanların karşısına bile çıkmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bir birey olarak kendimi böyle düşürmemenin savaşımını verdikçe, yenilmemenin savaşımını verdikçe, herkes beni şu anda bir önder konumunda değerlendiriyor. Bana ne kadar zor gelse de, ne kadar sıkılsam da mecburum. Bu böyle örgütlenmiş bir kişilik. Zaten kendimi önder ilan edip etmemem de önemli değil, reddediyorum dersem de önemli değil. Çünkü bu bir olgu haline gelmiş ve yaşamın doğal bir sonucu. Kim beni seçti? Benim için parmaklar hiçbir zaman kaldırılmadı. Aslında ortaya çıkan bir oluşumdu. Veya çözümlenme, dönüşüm, örgütleşme ve eylemleşme sonuçta önderlik denilen böyle bir olayı ortaya çıkardı. Benim kişiliğim, çocukluğum nerede kaldı dersem, bireyciliğim nerede diye kendime sorsam kestiremem. Kendimi böyle bir konuma getirmişim.

Bu temelde büyük bir kurum ortaya çıktı. İçinde sosyal, siyasal ve askeri her türlü yaşamın özetlendiği veya büyük dönüşüme uğradığı bir olay, bir kişilik, bir kurum söz konusu. Tutarlı olmanın başka çaresi, başka yolu yok. Yani böyle olacaksın. Dedim ya, toplumsal düzey değerlendirmelerin, dost-düşman tanımlamaların ve bu konuda kendinle tutarlı olman gerekir. Sonuçta önder olacaksın.

Aslında sizin de böylesi görevleriniz var. Önderleşme görevleriniz var. Nasıl ordulaşıyorsunuz? Bu sizin meselenizdir. Özüne ihanet etmemek, özgürlük emellerine ters düşmemek için bizim nasıl yaşadığımıza bakmalısınız. Bu eğer kolay olsaydı, herhalde sizden daha kurnaz olurduk, kestirmeden daha iyi yaşardık.

Şimdi yine size gelelim: Acaba sizi tutan ne var? Aslında hepsine aydınlık getirdik. Aile içi geleneklerin etkisi veya düşmanın doğrudan ya da dolaylı dayatmalarının etkisi altında yaşayamayacağınız, neden partileşmeniz gerektiği açıklığa kavuştu. Fakat şimdi yine de kalıntıların etkileri var. Burada hala ahbap-çavuşluktan söz ediyorsunuz; siyasi ve askeri ilişkilerin ve yaşamın gelişmeyişinden söz ediyorsunuz. Hatta bazıları saptırmacılık yapıyor, devrimci yaşamın kanunlarıyla oynuyor. Hala oynayanlar var. Bunu büyük sorun yapacaksınız. Aksi halde bu yaşam çekilmez. Bu, yaşam değildir. Devrimci yaşamın kesin kanunları var. Bu kanunların gereklerine göre oldu mu yaşarsın. Kendinizi neden müthiş eğitmeniz gerektiği, neden devrimin kanunları ve kurallarına uygun hale gelmeniz gerektiği çok açıktır. Bu, yaşamanız içindir. Başka yolu yoktur.

Yine ilişkiler sorununa gelelim. Şu anda benim durumuma dikkat edin. Benim durumum aslında bir ulusal ve siyasal ilişki durumu, bir askeri ilişki durumu, hatta kültürel ve sosyal ilişki durumu, yine ekonomik ilişki durumudur. Tabii kendi şahsımda çözümlediğim bir ulus, insanlık oluyor aslında. Ama uygulama sahası kendi ilgi alanımız olarak düşündüğümüz insan toplulukları için diyelim. Bunu gözardı edemezsin. Çünkü önderlik kuramı ve kavramı gereğince bu böyle değerlendirilmek zorunda. Peki, sizinki nasıl? Tamam, benim bu konuda kendimi açıklığa kavuşturmam biraz ilerlemiştir. Bunun ışığında kendinize bakarsanız, sizinki ağırlıklı olarak ya kendini bulamamak, ya kendini eski kalıntıların ağası yapmak, uyanık küçük-burjuvası yapmak ya da eskiyi üretmektir.

> ***"Ordulaşacaksın, ordulaşmayı bileceksin, siyasileşeceksin. Böyle oldun mu, büyük ihtimalle sosyal yaşamı ve ilişkiyi kavrayabilirsin. Bu bir yasadır; Kürdistan devrimi veya PKK devriminin yasası."***

Eskiyi üretme objektif ajanlık olur ve ısrar edersen ihanete kadar gider. Her türlü saplantılı durum sizin kalıntılar meselesini ısrarla sürdürmenizden ileri geliyor.

Tekrar önderlik çözümlemelerine dikkat edin: Önderlik yedi yaşından günümüze kadar kendini nasıl ele almış? Bir çocuk nasıl büyümeli, bir ana-baba nasıl olmalı, bir kadın nasıl olmalı, bir erkek nasıl olmalı, bir kurum nasıl gelişmeli, bir devrim örgütüne giriş nasıl olmalı? Bu çözümlemelerde bu sorulara muazzam cevaplar verilir. Yine "bizi fazla ilgilendirmez, biz bildiğimizi okuruz" derseniz, o zaman kesinlikle eşek teorisine göre yaşıyorsunuz demektir. Bilirsiniz, her gelen eşeğe biner, vurur sırtına yükü ve sürer. Eşeğin elinden başka bir şey gelir mi? Eşek budur, eşeğin işlevi budur. Ya da köpek teorisine göre yaşanır. Aslında iyi köpekler var, yaramaz köpekler var. Karşılıklı dalaşarak birbirine girmek, örgüt içinde anlaşmamak, örgüt içinde düzene girmemek bu teoriye göre yaşamayı dayatmaktır. Zaten düşman da bunun adını koymuş: İti ite kırdırtma kanunu. Bu durumda ona göre yaşıyorsun demektir. Hiç kimsenin buna hakkı yoktur. Biz bunlarla savaşmak için partileşiyoruz.

Yaşam hakkı savaş hakkıdır

Bütün bunları kavramamak tuhaftır. Yine belirtiyorum, bazıları hiç anlamak bile istemiyor. Anlamazlarsa bütün bunlar hem söylenir, hem de gerekleri yaptırılır. Biz kendimize kesinlikle saygısızlık ettirmeyeceğiz. Dikkat edin: Ben halen nasıl yaşıyorum, sosyal yaşamın neresindeyim? Bir yerde ben de bir militanım. Militan sosyal yaşamın neresinde, sosyal yaşamın hangi sorunlarıyla uğraşıyor, hangi düzeyinde seyrediyor? Bu halimle bile kendimi kolay kolay beğenmiyorum. Sanırım bazı yeteneklerim açığa çıkmıştır. Toplum içinde, halkın huzurunda, sizin gibi kişilikler, her soydan ve boydan insanlar karşısında bunlara verilen bir kıymet var. Ama ben bundan adeta emin değilim, kendimi adeta çok yetersiz bir konumda görüyorum. Habire bunun üzerinde düşünüyorum. Daha iyisini nasıl ortaya çıkarabilirim diyorum. Neden? Bunun üzerinde düşünmek gerekir. Madem bu kadar dinleniyoruz, madem bu kadar dikkate alınıyoruz ve buna rağmen gerçekliğimiz hala böyleyse, bundan çıkaracağınız bazı sonuçlar olacak. İşler o kadar kolay değil, yaşam o kadar kolay değil. Özgür ve kabul edilebilir bir yaşamı anlayacaksınız.

Siz niçin devrimci oldunuz? PKK türü bir devrimin kabul edilebilmesi için, yaşamın nasıl katledildiğinin mutlak anlaşılması kadar, yaşam sürdürülmek isteniyorsa, özgürlük sınırları dahilinde hem bilinci ve planı, hem de çabasıyla nasıl götürülmesi gerektiğine emin olmanız gerekir ki, bu parti içinde yaşayasınız. Yoksa yaşam büyük işkence olur; çok soysuz, sorumsuz, serserice ve kendini yük yapma anlamında yaşanır ki, bu hiç kabul edilmez. Parti çözümlemesi, ordu çözümlemesi, bir bütün olarak mücadele çözümlemesi demek, aslında PKK'de bizim bu yaşamımızı anlamak demektir. Siz benden daha akıllı olamazsınız, yaşama benden daha fazla hakkınız olamaz. Zaten ortaya çıkan da biraz budur. Yaşama hakkı nerede? Yaşam hakkı savaş hakkıdır, eylem hakkıdır. Eylem hakkı örgüt hakkıdır; örgüt hakkı da eğitim hakkıdır, kendini yetiştirme hakkı ve görevidir. Bu aslında **görevden ziyade bir hak**tır.

Ben bunu açıklığa kavuşturayım: Siz partileşmeyi zorunlu bir görev, yine eylemi de bir görev olarak almayın. Bunlara birer kutsal hak gözüyle bakmalısınız. **Hak** nedir? Hak bir insanın çok istediği bir edimidir, var oluş **tarzı**dır. Yani örgüt olma hakkınız var; eylem yapma hakkınız var, göreviniz değil. Görev biraz zorunluluğu ve yaptırımı içerir. Sizin için aslında henüz bu duruma da gelinmemiştir veya bundan önce bir hak olarak kavramanız gerekir. "Ne mutlu, bana bir örgütlenme, partileşme ve eylem hakkı verildi" diyeceksiniz. Zaten dikkat ederseniz, beni ele alın, bizdeki bazı savaşçılar "silahlanma, örgütlenme hakkı büyük bir haktır" diyorlar. Tabii bazıları da hakkı gasp ediyorlar, böyle çapulculuk yapıyorlar. Bu ayrıdır. Demek ki partileşmeyi, PKK temelinde büyümeyi bir hak olarak kavramak ve hakkın tanınmasını da bu çerçeve içinde ele almak gerekiyor. Daha sonra bunu görev olarak bellemek ikinci bir adımdır. Herkesin görevidir; eylem, onun örgütlenmesi ve yürütülmesi haktan sonra gelir.

Dikkat edilirse, bütün bunlar tam bir amansız yaşamın gereği olarak ortaya konuldu, bir zorunluluk değildir. Mecbur olmaktan da öteye, (ki bu da var) büyük gönüllülük ve arzu söz konusu. Başka bir yolumuz yok. Bütün bunların hepsi biraz da PKK'nin özü oluyor. PKK'lileşmenin esası oluyor. Bunu sağlayamayan, PKK'lileşmeyi böyle kavrayamayan, diğer hususlarda ne kadar ilerlediğini söylese de, aslında boştur. Böyle biri PKK'li olamaz veya ergeç bela olur, oportünist olur, provokatör olup çıkar.

Şimdi bazı şeyleri anlamaya başlıyoruz sanırım. Bu sosyal gerçeklik açısından daha aydınlatılması gereken şeyler var diyorsunuz. Herhalde parti saflarımızdaki ilişki düzeyleri ile sosyal yaşamı karıştırıyorsunuz. Ona açıklık getirmek için bunları da belirttik. Bizim yaşamımız hedefler açısından, nasıl bir düzen açısından sosyaldir. Bir sosyal amacı var. Ama şu anda tamamen yoğunlaşmış bir siyasal ve hatta askeri yaşamdır. Yani yaşamımızda sosyal amaç var, hatta en özgür sosyal amaç için varız. Ama ona ulaşmak için de şu anda siyasiyiz, daha da ötesi şu anda tam askeriyiz. Neden? Çünkü müthiş bir biçimde siyasileşemez ve askerileşemezsek, özgür sosyal yaşam amacına ulaşamayız. Bu kavramları daha fazla aydınlatıp geliştirmeye gerek var mı? Anlamanız zor olmasa gerek. Çünkü özgür sosyal yaşama ulaşmak için kesinlikle yüksek boyutlu askeri yaşamı yaşamak gerekiyor.

Özgür sosyal yaşam istiyorsan Kürdistan kanununu uygulayacaksın

Askerlik nedir? Askerlik, en örgütlü zor demektir. Zor nedir? Zor, yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesidir, onun doğurtucu aracıdır. Denilebilir ki, bu bizim için belki de en çok gerekli olan araçtır. Zor aracı da ordu aracıdır. Ordu, savaş örgütüdür. Bütün engelleri tepelemek kadar, yeni bir toplumu oluşturmanın öncü modelidir. Öncelikle ordulaşacaksın, ordulaşmayı bileceksin, siyasileşeceksin. Böyle oldun mu, büyük ihtimalle sosyal yaşamı ve ilişkiyi kavrayabilirsin. **Bu bir yasadır;** Kürdistan devrimi veya PKK devriminin yasası. Başkaları buna hiç gerek duymaz. Örneğin bir yığın başka parti de vardı, bunlar hiç askerileşme kararı vermemişlerdir. Bunlar savaşmaya daha zaman bulamamışlardır. Biz bunlara **reformist** diyoruz. Reformist demeye de gerek yok. Bunlar aslında sömürgeciliğin çarkları altında varlıkları ile yoklukları bir olan, adı var olan kendisi olmayan şeylerdir. Kürdistan'da kabul edilebilir, biraz özgür, öz kimlikli ve öz iradeli bir yaşama gitmek istiyorsan, asker olmak zorundasın. Onun her türlü savaşım imkanlarını, öncü gücünü, partisini, eğitimini, her türlü hazırlıklarını ve giderek savaşımını gerçekleştirdin mi, o adı kendine takabilirsin; yani sosyal yaşama giriş yapabilirsin. Sosyal yaşamın bazı ilişkilerini geliştirebilirsin.

Şimdi bu iş çok zor diyeceksiniz; fakat bu bir Kürdistan kanunudur, yani yaşam kanunu. Eğer özgürlük istiyorsan bu böyle. Yok, karıştırıcılık istiyorsan, oportünistlik istiyorsan o ayrı bir şey. Biliyorsunuz, tam da bu noktada saflarımızda bazı uçlar ortaya çıktı. Bizi sosyal yönden gerilikle itham edip de kendilerinin sosyal gelişmenin başını çektiklerini söyleyenler görüldü. Bunların bir diğer iddiası da kaskatı ve yaşamayı bilmeyenler olduğumuz şeklindeydi. Ki, başka örgütler bunu daha da somut bir biçimde bize yakıştırdılar. Şimdi ben yapımızda nasıl bir sosyal yaşam geriliği olduğunu biliyorum. Diğer örgütlerin kendilerinin nasıl yaşadığını onlara bırakalım. Fakat bizim içimizdekilerin, bize yaşamayı bilmediğimizi söylerken, kendilerinin nasıl yaşadıklarına biraz anlam verelim.

Biliyorsunuz, bazı provokatif, yani PKK'yi tasfiye edici tipler ortaya çıktı. Bunların en temel bir iddiası parti içinde bireyleri tatmin edebilecek bir yaşamın olmadığı, yaşamın çok soyut ve hatta robot gibi olduğu, sosyal yaşamı biraz geliştirmek gerektiği biçimindeydi. Burada bir de özellikle kadın-erkek ilişkileri söz konusu olduğunda, kendilerini iyi bir sosyal yaşam uzmanı gibi sundular. Aslında bu müthiş bir sivilleşmedir; biz buna sivilleşme dedik.

Sizin ne kadar askerileştiğiniz de tartışmalı. Daha doğru dürüst bir gerillalaşmayı, ordulaşmayı sağlayamamışız, o daha askerileşmenin içine ilk adımı atmamış, bu konuda en ufak bir sorumluluk üstlenmemiş, bundan kaçmıştır. Bize nasıl bir sosyal yaşam dayatıyor. Büyük bir olasılıkla örtülü olarak çoğunuzun bazı eski sosyal yaşam anlayışlarınıza hitap ediyor. Aslında bazılarının değil, yaygınca yaşanan bir durumu hortlatmak istiyor. Doğrudur, çünkü çok yoğun bir siyasal ve askeri yaşam içine almışız, bu anlamda sosyal yaşamı oldukça tasfiye etmişiz. Demin söylediğim gibi, çok ilkel ve özümsenmiş sosyal yaşamı reddediyoruz. Ama özgür sosyal yaşamı da henüz oluşturamamışız. Yani bunun ortamı yok. Ne kazanılmış bir toprak sahibiyiz, ne de kazanılmış özgür halk düzeyinde bir gelişmesi var. Ne olacak peki? Yoğun bir siyasal ve askeri düzeyde seyredecek. Bu işin kuralı gereği böyle olacak. Örneğin birçok devrimde bu böyledir. Bakın tarihte birçok devlet kurulmuştur. Hatta Osmanlıların Yeniçeri ordusuna bakın. İmparatorluğun kuruluş ve büyütülüş yıllarında Yeniçerilerin sosyal ilişkisi, aile ilişkisi yoktur. Yoğun bir askeri güçtürler, hem de o dönemin en amansız gücüdürler. Aile ilişkileri yoktur. Hiç kimse anasını, babasını bilmez. Hepsi devşirme çocuklarıdır. Evlilikleri yoktur. Sanırım onbeş yıla kadar böyle devam eder.

Biz de bunu esas alalım demiyorum. Tarihte birçok orduda böyle bir durum söz konusudur. Neden? Çünkü o dönemin büyük askeri görevleri vardır, önce orduya ihtiyaç gösterir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Şimdi bizim için işler daha amansızdır. Ancak biraz askerileşirsek bir şeyler kurtarabiliriz. Askerileşmekten, onun siyaseti olmaktan çıktın mı kölesin. Elinde hiçbir şey kalmaz. Neyin bizi askerileşmeye ittiğini çok iyi biliyoruz. Askeri yaşamı kendi gönlümüzle seçmedik. İmhadan kurtulmak için seçtik. Gerçekten insan olmaktan çıkarılma durumundan kurtulmak için baktık ki kendimiz eylemci olmuşuz. Ben bir karıncayı bile ezemezdim, bundan çekinirdim. Şimdi "en çok kan döken örgüt"ün sorumlusuyum veya bu işleri sıfırdan başlatarak biraz geliştirdim. Neden? Çünkü beni yaşam mecburiyetleri buraya çekti. Yoksa herkes silah patlatırdı da, ben patlatamazdım. Belki herkes iyi bir kavgacı olurdu da, ben olmazdım. Ruhsal bir eğilim olarak bu böyleydi. Ama şu anda Kürdistan'da Türk zoru söz konusu olduğunda, tarihte de ona karşı en büyük direnmeyi ben yürütüyorum. Nasıl oluyor bu? Mecburiyetten, başka yaşam yolu bulunmadığı için. Düşman böyle. Yaşam istiyorsan, zor da olsa böyle yükleneceksin. Biraz akıllı olduğum ve kendimi gerçeklerle alay ettirmek istemediğim için askeri ve siyasal sorunlara yüklendim. Akıllıysan ve yaşamak istiyorsan bu böyledir. Sahtekar olursan, kaçak olursan aldatırsın, aldanırsın, kaçarsın. Kazanır mısın hiç? Tutarlıysan, o zaman müthiş bir asker olacaksın.

Ben bu konuda hala size şaşıyorum. Benden daha fazla asker olmak zorundasınız diyorum. Çünkü ben biraz ideolojiyle, biraz sosyal ve siyasal yaşamla uğraşıyorum. Ama sizin gibiler tamamen askerlikle uğraşırlar. Askeri alanla uğraşıldığı için, benden daha fazla asker olunabilir; ordulaşma ve gerilla savaşının her türlü biçimi konusunda uzman olunur. Bu sizin asıl mesleğinizdir.

> ***" PKK, tamamen bu ne yaşıyor ne yaşamıyor, ne ölü ne diri can çekişen insanlık trajedisine karşı bir yaşam seçeneğidir. Çok trajik, çok rezil, gülünesi, alay edilesi, lanetlenesi durumdan kurtulmak için örgüte, örgütsel ilişkiye yükleniyor, bilmem siyaset yapıyor, eylem yapıyor."***

Şimdi ben buradan bakıyorum; as-

PKK 3. ULUSAL KONFERANS KARARLARI –3

II-ORDU ÖRGÜTLENMESİ VE ÇALIŞMA DÜZENİ

A- MERKEZİLEŞME:

Sağlıklı bir savaş, merkezileşmiş bir savaşla mümkündür. Savaş güçlerinin dağınık ve kendi başına kavgası, bütünleşmemiş bir gücün beyhude kör kavgasına dönüşür. Özellikle bu kavgada düşmanın alabildiğine yüksek teknik olanakları üzerine oturan merkezileşmesi dikkate alındığında, durumun vehameti çok daha iyi anlaşılır olacaktır. Savaş alanı oldukça geniş ama savaş gücü oldukça küçük alanların elinde hiçbir teknik olanak olmadığından merkezileşme olayını yoğun olarak yaşamaları mümkün değildir. Güç büyüdükçe, büyüyen güç oranında savaş alanı daraldı mı aynı oranda merkezileşme de artacaktır. Gelinen aşamada savaş güçlerimizin merkezileşmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Savaşımın Kürdistan'da gelişim biçimi göz önünde bulundurulduğunda merkezileşmenin ancak cephe kurmaylıkları biçiminde örgütlendirilebileceği açıktır. Cephe kurmaylıkları da genelkurmaylığı oluşturur.

Genelkurmaylık, yönlendiren, yürüten merkezi sinir sistemidir. Bu merkezden yoksun bir insanın bırakalım yürümesini, yaşaması bile söz konusu olamaz. Savaş ve ordu sorunlarının çözüm gücü olan merkez durumundaki genelkurmaylığın da böylesi bir işlevi mevcuttur. Savaşımızın ve ordulaşmamızın istenilen düzeye ulaşmaması, sonuçta yeterince başarılı olunmaması kesinlikle kurmaylıktan nasibini alamamaktan kaynaklanmaktadır.

Bugün gelinen aşamada düşman genelkurmayı günlük toplantı halinde çalışmaktadır. Düşman cephesi özel savaşı alabildiğine merkezileştirerek sürdürmektedir. Tam bir savaş düzeni içinde çalışan düşmanın genelkurmaylığı aylık, haftalık, hatta günlük değişikliklere giderek savaşın ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmaktadır. Savaşı dengeli, koordineli ve adım adım yürütmekte, stratejik ve taktik planlamalar dahilinde harekatlar, operasyonlar düzenlemektedir. Haksız bir savaşı yürüten düşman bu kadar devlet olanaklarına, milyonluk orduya sahip olmasına rağmen, savaşa böyle ciddi bir tarzda yaklaşırken, hiçbir gelişkin olanağı olmayan, bizim gibi dünyadan tecrit edilmeye çalışılan bir halkın savaşmaktan ve ordulaşmaktan başka hiçbir yaşama şansının olmayacağı açıktır. Buna rağmen biz bu ciddiyetle savaşın gerekli kıldığı yasalar doğrultusunda hareket etmemekteyiz. Tam tersine alabildiğine bir keyfiyetçiliği, dar sorumluluk, sorumsuzluk biçiminde hareket edilmektedir. Savaş merkezileşmeyi dayatırken, pratik sahada görülen bir dağınıklık, koordinesizlik, benmerkezciliktir. Tabii herkesin bir baş olduğu, aşırı derecede bireyciliğin hakim olduğu bir ordu ve savaş düzeniyle bırakalım büyük zafer kazanmayı, bu, yenilgiye açık bir yapı arzetmektedir. Böylesi bir durumun, savaşın periyodik biçimde tıkanmalarla, fiziki ve manevi tasfiyelerle yozlaşarak kontra pratiklerine kadar gittiği, ya da savaş imkanları üzerinde düşkünce bir yaşamı örgütlediği anlaşılmaktadır. Parti Önderliğimiz bu konuda; *"Ordu içindeki kontr-parti, ordu içindeki kontr kişilik, ordu içinde yetersiz kişilik, dikkat edin orduyu sabote ediyor. Parti içinde partiyi sabote ediyor, ordu içinde orduyu sabote ediyor. Kontr kişilik aşılmadan, ortayetersiz sınıf kişiliği aşılmadan devrimci militan, gerçek militan kişiliğe ulaşılamaz. Ulaşılmadığında da ordu kurulamaz, kurulan ordu sürdürülemez, savaşa çekilemez ve savaşa çekilmezse de çürür. Savaşa da girse bu yetersizlikler sonucu imha olur"* diyor.

Böylesi bir niceliğe ulaşan orduyla savaşı daha da geliştirmek, zafere daha kısa sürede ve sancısız ulaşabilmek için merkezileşmek bir zorunluluk olarak kendisini dayatmaktadır. Bu da kendisini genelkurmaylıkta ifade etmektedir. Gelinen süreçte düşman askeri, siyasi, ekonomik, diplomatik, moral vb. alanlarda bir çözülüşü yaşarken ve yenilginin koşulları alabildiğine olgunlaşırken buna paralel olarak da bizim için zaferi kazanmanın, iktidarı kurmanın bütün imkan ve fırsatları ortaya çıkmış ve bu gelip kendini savaş kurmaylığında düğümlemiştir. Stratejik önderlik, muazzam zenginlikte savaş tecrübeleri, halkın desteği, adeta savaş için yaratılmış bir coğrafya, çok yönlü dış bağlantılar vb.'ni kazandığımız, çok sayıda cephe gerilerine sahip olduğumuz ve çığ gibi büyüyen ordu olanaklarını tarihte ilk kez yakaladığımız bu süreçte artık zafer, iktidar, yenilik, insanlık, her şey gelip kurmaylığa dayanmıştır. **Kurmaylaşılırsa ordulaşılır, ordulaşılırsa savaşılır, savaşılırsa zafere ulaşılır.**

Geçmiş savaş pratiğinde, bütün savaş ve ordu sorunlarını hemen hemen her boyutu ve ayrıntılarıyla Parti Önderliği'nde merkezileştirmemiz ve bunları önderliğe çözdürmemiz söz konusuydu. Bu yaklaşım hem kurmaylığın gelişip kurumlaşmamasını beraberinde getirmiş, hem de Parti Önderliği'ni kendi öz işlevinden alıkoyarak geri çekici, yıpratıcı bir durum yaratmıştır. Bu tarz, savaşın geri bir düzeyde seyrettiği, düşmanın topyekün saldırı pozisyonunda olmadığı, halkın savaşa tam anlamıyla katılmadığı bir süreçte bazı kayıplarla, yetersizliklerle, zorluklarla, sonuçta, içinde riskleri taşısa da savaşı bu döneme kadar getirebilmiştir. Ancak savaş bugüne kadar bu tarzda gelmişse de, önümüzdeki dönemde de aynı tarzla gelişebileceğini değil düşünmek aklımızın ucundan bile geçirmek demek, büyük bir gafleti yaşayarak yenilgi için savaşmak anlamına gelecektir. Bu tarzdaki bir ordu düzeni, sadece başındakileri değil, bunların mensup olduğu orduyu, partiyi, kendi yaşam kaynağı olan halkımızı kendi ellerimizle halklar mezarlığına gömmek anlamına gelecektir.

Parti Önderliği'nin savaştaki temsilciliği, onun kurumlaşmasını, somutlaşmasını, süreklileşmesini, orduya ve halka taşırılmasını sağlayan en temel askeri bir kanal işlevini oynayacaktır. Bu anlamda genelkurmaylık, Parti Önderliği'nin ülkeye taşırılmasıdır. Bu, manevi olarak böyleyken aynı zamanda Parti Önderliği'nin yıllardır özlemini duyduğu ülke topraklarına fiili olarak atacak adımın en önemli basamağıdır. Ülkemizin ve savaşımızın özgün durumu dikkate alındığında genelkurmaylık saha komutanlıklarından oluşur.

B- SAHA KOMUTANLIKLARI:

Genelkurmaylık, ülke sahasındaki bütün alanlara, ordu ve savaş sorunlarına çözüm olabilmesi için kendi içinde bir iş bölümüne gitmelidir. Bu, saha komutanlıklarına bölünmesi biçiminde gerçekleşir. Genelkurmaylık her cephede kendi temsilini yaratır. Genelkurmayın süreç içinde oluşması için bu zorunludur. Nasıl ki bir bölüğü oluşturabilmek için öncelikle takım oluşturmak gerekiyorsa, genelkurmaylığı oluşturmak için de saha komutanlıklarının oluşması savaşımızın gelişim biçiminin dayattığı bir zorunluluktur.

Daha önceki salt eyaletlere dayalı bir sevk ve idarenin savaşı istenilen düzeyde geliştirmediği, eyaletçiliği ve bireyselliği geliştirdiği açıktır. Birbirleriyle çok ilişkili olarak hemen hemen aynı sorunu yaşayan komşu eyaletler birbirleriyle koordinesiz, birbirlerine karşı sorumsuz olduğundan, savaş geliştirilebileceği kadar geliştirilemedi. Ordu büyütülüp oturtulabileceği kadar oturtulmadı. Bu açıdan ülkemizin savaş coğrafyasını üç temel savaş sahası biçiminde bölerek, eyaletler üstü bir örgütlenmeye gitmek bir zorunluluktur. Buna göre;

a- Kuzey Saha Komutanlığı: Serhat, Dersim ve Orta Eyaletlerden oluşur.

b- Orta Saha Komutanlığı: Amed, Garzan ve Devrimci GAP Eyaletlerinden oluşur.

c- Güney Saha Komutanlığı: Botan, Behdinan, Mardin ve Güney Kürdistan Eyaletlerinden oluşur.

d- Özgül durumundan dolayı Güneybatı (Tolhildan) Eyaleti bu düzenleme dışında kalıp, Çukurova Eyaleti ile birleşerek eskiden var olan eyalet sistemine göre faaliyetlerine devam edecektir. Mevcut durumda yedek bir saha komutanlığıdır. Hedef, saha komutanlığına ulaşmasıdır.

Yukarıdan aşağıya ordu örgütlenmesi

a- Genelkurmaylık, saha komutanlıklarından oluşur.

b- Saha komutanlıkları, kapsamında bulunan eyaletlerin koordinatörlerinden oluşur.

c- Saha komutanlıkları, kendi arasında bölgelere ayrılır. Bölgeler, oluşturulacak bölge komutanlıkları tarafından koordine edilir. Buna göre, eski eyalet sisteminin yerini bölge sistemi alır.

d- Bölgeler kendi içinde mıntıkalara ayrılır. Mıntıkalar, mıntıka komutanlığı tarafından koordine edilir.

e- Temel örgütlenme biçimi mangadır. Mangalar en az 7, en çok 11 kişiden oluşturulur.

f- Örgütlenme tarzında 3-3'lük sitem esastır.

g- Alanın uygunluğuna göre gücün örgütlendirilmesi mangadan başlayarak tümene kadar örgütlendirilebilir.

C- GÖREV VE YETKİLER:

a- Partinin, savaş cephesinin içindeki en üst örgütü cephe kurmaylığı, yani saha komutanlığıdır. Her komutanlığın başında parti merkez yürütme üyelerinden biri bulunur.

b- Savaş saha komutanlığı, savaş cephesinin en üst kademelerinden en alt kademlerine kadar partinin ideolojik-politik çizgisini önder kılmakla, parti öncülüğünün saha üzerindeki hakimiyetini kurmak ve derinleştirmekle yükümlüdür.

c- Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu, savaş cephesinde en temel kuruculuğunu hem nicelik, hem de nitelik olarak büyütmekle ve en üstten en alta doğru kurumlaştırmakla, yani saha komutanlığını oturtmakla sorumludur. Saha komutanlıkları kendilerini aşağıdaki kurumlar biçiminde yukarıdan aşağıya doğru örgütlendirerek uzmanlaşmayı ve merkezileştirmeyi esas almalıdır:

– Planlama ve harekat (Sevk ve idare)
– Lojistik
– Eğitim
– Arşiv, sicil bürosu
– Basın-yayın, haberleşme
– Maliye
– İstihbarat
– Sağlık
– Muhabere
– Disiplin ve denetleme (Müfettiş, özel komisyonlarla denetler. Bu komisyonlar üst düzey kadrolardan oluşmalıdır.)
– Mahkemeler.

Saha komutanlıkları sürekli taktik üretmek, zengin taktiklere ulaşmak ve taktikte aşamayı belirlemekle birlikte bu taktiğin gereklerine göre gücü de örgütler, eğitir, mevziler ve savaştırır.

d- Saha komutanlığı, en temel sorunların çözüm bulduğu merkezdir:

1- Savaş cephesinde stratejik ve dönemsel taktik planlama ve hedefleri belirler.

2- Büyüyen bir ordunun en çok muhtaç olduğu komuta kademesinin yaratılması, büyütülmesi, yedeğinin yetiştirilmesi, korunması ve kurumlaştırılmasıyla yükümlüdür.

e- Düşmanın genel durumunu izleyerek, yürürlükte olan ve yapabileceği stratejik, taktik yönelimlerini çözümleyerek sonuçlara ulaşmalı, düşmanın bu çalışmalarını boşa çıkaracak alternatif düzenleme, örgütlenme ve yönelimlere öncülük etmelidir.

f- Saha komutanlığı, bölge komutanlığını, Parti Önderliği'nin onayıyla atar.

g- Saha komutanlığı Parti Önderliği'nden aldığı talimat ve perspektifleri alt kurumlara kavratma, özümsetme, yaşama geçirtme ve denetlemeyle sorumlu ve yükümlüdür.

h- Saha komutanlığı, savaş ve ordu sorunlarına anında çözüm bulabilmesi için önderlik sahasıyla günlük ilişki ve irtibat halinde olmalıdır.

ı- Saha komutanlıkları, bölge komutanlıklarıyla günlük koordine halinde olmak zorundadır.

i- Saha komutanlığının bünyesinde ona bağlı hareketli birlik bulunur. Bu birliğin temel görevi, dönemin taktiğini yetkince uygulama gücünü göstermektir. Ayrıca tıkanan bölgeleri açmak, taktiği pratikte uygulayarak ön açıcı olmakla yükümlüdür.

j- Saha komutanlığına bağlı bölgeler düzeyinde de hareketli birliklerin oluşturulması gereklidir. Bu hareketli birlikler pratik denetim ve askeri taktiği oturtmak ve düzeltmekle sorumludurlar.

k- Savaş bölgelerinde kendini kurumlaştıracak olan cephe karargahı da saha komutanlığına bağlıdır.

l- Saha komutanlığı alanın öncü kadro boşluğunu doldurmak için Parti Önderliği'nin sahasına üst düzeyde kadrolaşabilecek arkadaşları göndermelidir.

D- BÖLGE KARARGAHLARI:

İçine girdiğimiz süreçte eskiden eyalet karargahlarının oynadığı rolü artık bölge karargahı oynar. Bölge komutanlıklarının önünü açmak kadar üst düzeyde bir komutanlaşmayı sağlamak, yük-

sek bir kolektivizme hayat vermek, orduyu daha iyi mevzilendirmek ve savaşı daha yaygın oturtmak için bölge karargahlarına ihtiyaç vardır. Buna göre;

1- Bölge karargah komutanı, saha komutanlığının üyesidir.

2- Bölge karargahı, mıntıka (yerel) komutanlıklarından oluşur.

3- Bölge karargahı, alanın en stratejik yerinde üslenmelidir. Bunun yanında yedek üslenme alanları da olmalıdır.

4- Saha komutanlığının bünyesinde oluşturulan kurumlar, bölge karargahında da, giderek mıntıkalarda da alt kurumlaşmasını sağlamalıdır.

5- Bölge komutanlığı, ekip halinde kolektif savaşmayı ve yarı-hareketli tarzı esas almalı, mıntıkaları denetlemeli, en önemlisi de güvenliğini dikkate alarak hareket etmelidir.

6- Bölge karargahlarında Mahsum Korkmaz Akademisi alt şubeleri oluşturulmalı, savaşçı adaylarının eğitimini üstlenmeli, tıkanan ve gelişmeye açık savaşçıları kadrolaştırmak için saha komutanlığına göndermelidir.

E-ÇALIŞMA DÜZENİ:

Ordumuzun çalışmalarının ve savaşın sağlıklı gelişiminin güvenceye alınması için güçlü ve yeterli bir koordinenin olması gerekir. Güçlerimizin geçmişte bir anlamda hareket halinde olması ve diğer bazı olumsuz durumlar yaşansa da koşullar ne olursa olsun koordinasyonun koşulları zorlanmalı ve gerekleri yerine mutlaka getirilmelidir. Buna göre;

1- Genelkurmaylık, koşullara göre yılda bir toplanır.

2- Cephe kurmaylığı (Saha komutanlığı), koşullara göre altı ayda bir toplanır.

3- Bölge toplantıları üç ayda bir yapılır.

4- Mıntıka (yerel) toplantıları 45 günde bir yapılır.

5- Askeri birimlerin komuta kademesi günlük toplantı içinde olmalı, 15 günde bir resmi toplantısını yapmalıdır.

6- Toplantılar, en az üyelerin üçte ikisiyle gerçekleştirilir. Bu mümkün olmazsa, yarıdan bir fazlasıyla da toplantı yapılabilir.

7- Her üye toplantıya katılmak zorundadır. Olağanüstü koşullar dışında hiçbir mazaret toplantıya katılmama için kabul edilemez.

8- Toplantıya katılmayan üye, toplantıya, faaliyet raporunu ve katılmama nedenlerini iletir.

Savaş kurmaylığının yaşam tarzı

Savaş kurmaylığının savaşımızın beyin merkezi durumuna geldiğini düşünürsek, yaşam tarzına çok dikkat edilmesi gerektiği ortaya çıkacaktır. Güncel sorunlardan tutalım, genel ve uzun süreli sorunlara kadar bir bütün olarak tüm sorunları sağlıklı çözebilmesi için uygun koşullar yaratılmalıdır. Buna göre;

1- Cephe kurmaylığı bulunduğu alandaki en stratejik arazide üslenir.

2- Kendi alanında bulunan ordu güçlerini hem kendisinin güvenliğini sağlayacak temelde, hem de dönemin taktiğine denk düşecek bir örgütlenmeyi ve mevzilenmeyi esas almalıdır.

3- Sade, doğal çalışmasını sürdürebilecek uygun koşullar yaratılmalıdır. Önderliği savaşta temsil etmekle yükümlü olduğundan önderlik yaşam tarzını esas almalıdır.

4- Kurmay, savaş ve ordu sorunlarını yaşamalı ve onların gereklerine göre hareket etmelidir. Bunun dışında beynini, düşüncesini, ruhunu ve kişiliğini başka bir şey üzerine yoğunlaştırmamak zorundadır.

5- Savaş kurmaylığının eğitim, talimat, toplantı vb. bütün çalışmaları değişik biçimde belgelendirilmelidir.

6- Planlı, programlı, düzenli, üstün performans, üstün bir moral gücüyle faaliyetlere yüklenmelidir.

7- Tam bir askeri düzen yaşamına hakim olmalıdır.

Ek karar

ARGK yönetmeliği burada belirtilen esaslar temelinde yeniden düzenlenmelidir. Bu yönetmelik esas alınarak, saha, bölge ve birlik yönetmelikleri hazırlanmalıdır. Bu temelde en üstten en alta kadar her birliğin kendine ait yönetmeliği olmalı ve günlük çalışma, yaşam bu yönetmeliklere bağlı olarak düzenlenmelidir.

III- HAREKET VE VURUŞ TARZINA İLİŞKİN

Savaşımızın geldiği aşamayı göz önüne getirdiğimizde, şöyle bir tabloyla karşılaşmaktayız:

Ülkenin önemli stratejik alanlarına gerilla ulaştırılmış, oturtulmuş, hemen hemen bütün eyaletlerimizde büyük çaplı kızıl üslerin oluşturulma olanakları yakalanmış, birçok eyaletimizde de buna ulaşılmıştır. Bunun yanında savaşı her bakımdan geliştirebileceğimiz maddi, teknik halk desteği, nicel ve nitel güç birikimine, ordulaşma olanaklarına, en önemlisi de gerillalaşan bir parti öncülüğüne ulaşılmıştır. Bunun karşısında düşmanın askeri cephesiyse yaygınlaşan gerilla karşısında maddi ve manevi olarak çökmüş, özellikle ülkemizin kırsal alanda hiçbir otoritesi ve hareket olanağı kalmamış, güçlerini daha çok şehir ve ovalarda yoğunlaştırmış, son dönemlerdeyse bütün varlığını özel savaşa yatırmış ve yeni oluşturduğu özel ordu, kontrgerillayla, en modern teknik araç-gereçler de dahil her şeyini ortaya koymuş, ancak buna rağmen ülkemizdeki varlığı bir iddiadan öteye geçmemiştir. Bunu tarihi bir gurur meselesi yapan, dolayısıyla bunun varlık ve yokluk savaşını veren bir düşmanla karşı karşıyayız.

Böylesi bir dönemde geçmiş pratiklerdeki hareket ve vuruş tarzlarını aşan hem günümüze, hem de önümüzdeki sürece ilişkin hedeflerimize bizi ulaştıracak nitelik ve kapsamda bir hareket ve vuruş tarzına ulaşmak zorunludur. Bu açıdan önümüzdeki dönemde birçok savaş tarzının iç içe yürütüleceği açıktır.

Gerilla hareket ve vuruş tarzı esas olmakla birlikte, önümüzdeki dönemde bunu aşan, daha çok büyük güçlerle kapsamlı hedef saldırılarını gerçekleştireceğimiz için hareketli savaş, saldırı, kuşatma savaşlarının yanısıra, zaman zaman hareketli olmak koşuluyla mevzi ve alan savunma savaşlarına geçmek ve buna uygun bir hareket ve vuruş tarzı tutturmak kaçınılmazdır.

Bu açıdan ele aldığımızda savaşımızın esasını oluşturan gerilla tarzında onun kurallarına bağlı, daha çok gizliliğe, hareketli olmaya, nereden geleceği, nerede ne zaman, nasıl vuracağı düşman tarafından kestirilemeyen, daha çok düşmanı keskin ve mutlak anlamda sonuç alıcı vuruşlarla yıpratmaya ve darbelemeye yönelik olan bir hareket ve vuruş tarzı vazgeçilmezdir. Bunun üst aşamaları olan diğer savaş biçimlerinde de bu hareket tarzını yadsımayan, ama koşullar daha da olgunlaştığında, savaşımızın üst boyutlara tırmandırılmasının yarattığı imkan ve olanaklar daha da arttığında, gerillayı aşan büyük güçlerle, bu güçleri tedbirlerini alarak gereksiz hareketliliklerle yıpratmadan ve yine tamamen denetimimizde olan düşmanın kolay kolay ulaşamadığı geniş, kızıl üslerde konumlandırarak sağlıklı bir keşif, istihbarat, güç düzenlemesi, hazırlık ve planlamaya dayalı olarak geliştirilen, içinde birçok eylem biçimini barındıran, düşmanı alanlardan söküp boşaltmaya, güçlerini kuşatarak yok etmeye yönelik hareket ve vuruş tarzına ulaşmak hem mümkün, hem de zorunludur.

Geçmiş dönem pratiklerine baktığımızda gerilla yaşam, hareket ve vuruş tarzından uzak, köye dayalı, keyfi, kendiliğindenci, kuralsız, dolayısıyla ya sağ tasfiyeci, ya da sol sekter anlayışlar temelinde kendisini dayatan yaklaşımların güçlerimize ağır kayıplar verdirdiği, önemli oranda geçici, atıl bıraktığı ve düşmana bitirici darbeler vurabilecekken bu imkanları heba ettiği görülecektir.

Savaşımızın ulaştığı düzeyde, geçmiş deneyimler de göz önünde bulundurularak hangi koşullarda, hangi savaş tarzının uygulanması gerektiği doğru tespit edilmelidir. Bu tarzın ilkelerine bağlı olarak yaratıcı bir biçimde uygulanması, parti öncülüğünün hakim kılınması, zaferin garantisi olacaktır.

Buna göre doğru hareket ve vuruş tarzına ulaşmak için;

1- Düşmanın durumu

2- Kitlenin durumu

3- Bizim durumumuz

4- Coğrafya ve iklimin durumu.

Bu dört öğenin olumlu ve olumsuz yönlerinin ele alınması, sunduğu avantaj ve dezavantajların doğru değerlendirilmesi bir zorunluluktur. Bundan hareketle;

a- Güçlerin düzenlenmesi ve konumlanmasını yaparken alanların ve arazinin özgül konumlarını dikkate alarak nerede, ne kadar ve hangi nitelikle bileşimlerin nasıl konumlandırılması gerektiğini doğru tespit etmek gerekir.

b- Alanların özgül konumlarını göz önünde bulundurarak, buna uygun eylem ve savaş kapasitesini belirlemek, nerede, hangi türde, hangi kapsamda, ne zaman ve nasıl bir hareket ve vuruş tarzının olması gerektiğini objektif bir biçimde değerlendirmek gerekir.

c- Alanların özgül konumlarını göz önünde bulundurarak, buna uygun hareket esaslarını belirlemek gerekir.

Bu durumda alanları;

1- Kızıl Alanlar (Stratejik dağlık alanlar)

2- Sarı Bölgeler (Ara bölgeler)

3- Beyaz Bölgeler (Şehir ve ovalık alanlar) olmak üzere üç ana esasta ele alabiliriz.

1- Kızıl Alanlar: Bu alanlar ülkemizin önemli stratejik-dağlık alanları olup, tamamen gerilla ordu güçlerimizin denetiminde olan, düşmanın kolay kolay giremediği, yine düşmanın tüm teknik olanaklarını harekete geçirmesine imkan vermediği ve bu konumuyla düşmanın hareketini önemli oranda sınırlandırdığı, bunun karşısında ordu güçlerimizin üslenme, manevra, inisiyatifini derinlemesine ve genişliğine hakim kıldığı, savaş karargahlarımızın üslendirildiği, geniş kapsamlı savaş harekatlarının düzenlendiği, gerilla ordulaşmasının yaratılıp oturtulacağı, ordu kurumlaşmalarının geliştirileceği kurtarılmış ve kurtarılmaya aday esas üs alanlarıdır. Bundan hareketle;

a- Bu tür alanlarda düşmanı söküp atacak nitelik ve nicelikte büyük birlik örgütlenmelerine gitmek, esası tabur olmakla birlikte, zaman zaman daha kapsamlı alan düşürme gibi saldırılar için daha büyük güçlerin hareketine olanak verecek bir tarzda toplanma, dağılma ilkesini uygulamak.

b- Coğrafya ve birlik bileşimlerinin vermiş olduğu avantajlardan hareketle düşmanı kuşatmaya alıp ezmek, yaygın pusular, giderek kapsamlı ve zengin eylem biçimleriyle parça parça imhayı gerçekleştirmek, alanı düşmandan temizlemeye gitmek.

c- Bu tür alanlarda tedbirlerini alarak, güçleri bu alanların tümünü veya stratejik noktalarını denetleyebilecek, birbirlerini savunabilecek koordineli bir tarzda üslendirmek.

d- Bu tür alanlar sarı ve beyaz bölgelerin bir geri üssü olma rolünü oynarken, halk kitlelerini de korumak, savunmak, zor durumlarda onları barındırmak gibi bir konuma sahiptirler.

2- Sarı Bölgeler(Ara Bölgeler): Dağlık alanlarla ovalık alanlar arasında kalan, dağlık alanlara oranla coğrafik bakımdan daha yumuşak bir araziye sahip olan, düşman için daha kolay ve daha erken ulaşılabilen, tekniğe önemli oranda işlerlik kazandıran, gerillanın uzun süreli ve büyük güçlerle üslenmesine fazla el vermeyen, düşmanla etkinlik oranımız için bir denge biçiminde olan alanlardır. Dolayısıyla bu alanların hareket ve vuruş tarzının ana bölgelere göre daha farklı ele alınması gerekir.

a- Bu alanların özgün konumları göz önüne alınarak birlik bileşimleri ve nitelikleri buna göre düzenlenmelidir. Daha çok manevra kabiliyeti güçlü, düşmanı hızla vurup kaybolabilecek nitelik ve bileşimde askeri birlik örgütlenmeleri geçerlidir. Bu örgütlenmelerde takım ve bölük sistemi esastır.

b- Bu alanların özgül konumları göz önüne alınarak eylemlerde biçimlendirmeye giderek anında darbeleyip sonuçlarını alarak çekilmeyi sağlayacak tarz ve içerik esastır.

c- Alan konumu itibariyle düşmanın erken müdahalesi uygun olduğundan eylemde zamanlama iyi ayarlanmalı, savunma tedbirleri zamanında alınmalıdır.

d- Bu alanlarda gerillanın temel ilkelerine uygun hareket ve vuruş tarzı esastır.

3- Beyaz Bölgeler (Ova ve Şehir Alanları): Bu tür alanlar daha çok düşmanın denetim ve otoritesinin geçerli olduğu, düşmanın yaygınca örgütlendiği, teknik olanaklarını en üst düzeyde harekete geçirebildiği, yoğun bir güç birikiminin olduğu, dolayısıyla güçlerimizin üslenmesine el vermediği düzlük ve ovalık alanlardır. Bundan hareketle bu alanlarda;

a- Birimleri dar ve korunmasını daha çok uyanıklık, gizlilik, hareketlilik vb. gerilla kurallarının yaratıcı uygulamasıyla sağlayan nitelikli bileşimlerden oluşturmak bir zorunluluktur.

b- Bu alanlarda düşmanın yoğun bir güç birikimi olduğundan bu hedeflere yönelmek önemli ve kaçınılmazdır. Ancak alanın dezavantajları dikkate alındığında buralarda yapılacak eylem kapasitelerini iyi hesaplamak, daha çok küçük çaplı birimlerle sonuç alıcı eylemliliklere gitmek esastır. Bu alanlarda suikast, sabotaj, küçük çaplı darbeleme ve pusular, baskınları hızla gerçekleştirip en kısa sürede ortadan kaybolmak zorunludur.

c- Bu alanlarda uzun süre kalmamak ve tedbirlerini alarak zaman zaman büyük güçlerle sağlam bir keşif, istihbarata dayalı ve sonuç alıcı eylemler gerçekleştirilecektir.

d- Bu alanlarda hiçbir gerekçeyle keyfi, kuralsız, köye dayalı bir çalışma ve hareket tarzına gidilmeyecektir.

e- Bu tür alanlarda milis örgütlenmesi geliştiriliecek ve eylemsel çalışmalarda işletilecektir.

f- Bu tür alanlara kızıl ve sarı bölgelerden gönderilen birimler önlerine konulan hedef planlarını belirlenen en kısa süre içerisinde gerçekleştirerek hızla üslerine dönmek zorundadırlar.

KONUMLANMA TARZI:

Konumlanma savaş güçlerinin nitelik ve niceliğine göre belli bir amaç ve hedef doğrultusunda araziye üslendirilmesidir. Konaklama, eğitim, keşif, istihbarat, planlama, toplantı, lojistik temini, enerji toplama, güçleri dinlendirme, güçleri hazırlayarak belli bir plan çerçevesinde uygun hareket anını kollama amacıyla gerçekleştirilir. Uygun bir konumlanma için:

a- Uygun bir konumlanma gerçekleştirmek için, konumlanılan araziyi detaylı tanımak zorunludur.

b- Uygun bir konumlanma için seçilecek arazi saldırıya, savunmaya ve manevraya elverişli olacak.

c- Konumlanılacak nokta alana hakim olacak ve gerek karadan, gerekse havadan gelebilecek düşman saldırılarına karşı güçleri koruyabilecek güvenlik tedbirleri alınacak.

d- Geniş bir alanı denetleyebilecek bir nöbet sistemi ve yeraltı sisteminin (sığınak, tünel, mevzi vb.) geliştirilmesi zorunludur.

e- Konumlanma noktalarında gizlilik, kamuflaj vb. kurallar esastır.

f- Konumlanma noktaları deşifre olduğunda, düşmanın olası yönelimlerine karşı gerekli tedbirler alınacak (nokta değiştirme, çatışma pozisyonu alma, pusu grupları çıkarma vb.).

g- Birliklerin çap ve bileşimlerine uygun nokta tespitinde bulunulacak.

h- Konumlanma noktalarında birlikler birbirlerini savunabilecek tarzda üslendirilmelidir.

ı- Konumlanılacak alanlarda güçlerin uzun süreli ihtiyaçlarını karşılayabilecek tarzda ve değişik noktalara serpiştirilecek biçimde lojistik ve altyapı hazırlıkları olacak.

i- Sürekli bir ya da birkaç deşifre noktada kalmaktan ziyade yeni noktalar keşfedilip üslenilecektir.

YÜRÜYÜŞ DÜZENİ:

Yürüyüş, bir gerilla birliğinin bir yerden diğer bir yere, belli bir amaç ve hedef doğrultusunda hareket etmesini ifade eder. Bu hareketin bir yürüyüş düzeni ve disiplini olmalıdır. Yürüyüş öncesi gerekli hazırlıklar (keşif, istihbarat, düzenleme vb.) yapılmalı, gerekli örgütlülük sağlanmalıdır. Unutulmamalıdır ki plansız, örgütsüz, duyarlılıktan uzak, kendiliğindenci bir yürüyüş tarzı bozguna ve dağılmaya mahkumdur. Bu nedenle bir yürüyüşe geçerken;

a- Amacı yeterince belirlenmemiş bir yürüyüşün boşa enerji tüketmek anlamında avare tarza düşmeye açık olduğu gibi darbe yemekten kurtulamayacağı açıktır. Dolayısıyla bir yürüyüşe başlarken gerekli amacı belirleyip planlaması yapılarak kurallar çerçevesinde (öncü, artçı, keşif, istihbarat, yürüyüş komutanı, yürüyüş güvenliği, geçici dinlenme noktaları, parola vb.) yürüyüşü gerçekleştirmek esastır.

b- Yürüyüş planlaması yapılırken yürüyüşte alınacak mesafe, iklim ve arazinin durumu, gücün nitel ve nicelik durumu, düşmanın muhtemel yönelimleri, herhangi bir yerde ortaya çıkabilecek olası eksiklikler vb. hususlar dikkate alınmalıdır. Bunun için belirlenen zamandan fazla yedek zaman ayrılması, hedeflenen noktaya ulaşılmaması durumunda yedek konumlanma noktası belirlenecek, kopma, çatışma vb. durumlarda buluşulacak nokta vb. pratik tedbir ve planlar önceden hesaplanacak.

c- Kalınacak güzergah hakkında tüm bilgiler (keşif, istihbarata dayanarak) toplanır. Tüm savaş malzemeleri, lojistik vb. maddeler temin edilecek.

d- Yürüyüşte büyük birlikler parça parça kollar halinde veya değişik zaman aralıklarıyla aynı güzergahta hareket etmelidirler.

e- Deşifre olan hatlar kullanılmamalı, mutlaka bunun dışında değişik hatların tespit edilmesi şarttır.

f- Yürüyüşe katılanların tümünün hazırlıkları önceden gözden geçirilecektir.

KÖY VE ŞEHİR GİRİŞLERİ:

Köy ve şehir girişlerinin amacı ve planı belirlenmiş, belli kurallara bağlanmış bir biçimde gerçekleştirilmesi gerekir. Bunun dışında amaçsız, rastgele, tedbirsiz, düşmanı hesaba katmadan, hele hele basit, keyfi ihtiyaçları karşılamak için asla köy ve şehirlere girilmemelidir. Böylesi olumsuz ve keyfi girişlerin savaş tarihimiz boyunca hiç de hak etmediğimiz halde yüzlerce değerli yoldaşımızın şahadetine neden olduğunu unutmamak gerekir. Bunun için;

a- Şehir ve köy girişlerinin hedefi basit, keyfi, sıradan ihtiyaçlar olamaz. Girişler ancak ve ancak askeri, siyasi bir hedefi içerecektir.

b- Köy ve şehirlere girişler sağlam bir keşif, istihbarat ve ön bilgilere dayandırılacaktır.

c- Köy ve şehir girişleri belli bir plan dahilinde ele alınmalıdır. Köye ve şehire giriş yeri, kalma süresi, güvenlik sistemi vb. önceden belirlenecektir.

d- Köy ve şehire girildiğinde büyük bir gizlilik, disiplin, duyarlılık temelinde hedeflenen görev en kısa zamanda yapılıp hızla geri çekilinmelidir. Bu konuda hiçbir biçimde ertelemecilik, hantallık, rastgele zaman kaybetme gibi tutumlara girilmeyecektir.

e- Köy ve şehir girişlerinde –hele eylem amacıyla– stratejik noktalarda savunma tedbirleri alınacaktır.

VURUŞ TARZI

"Vuruş tarzında esas olan tutum, parti ruhu ve bunun da kaynaklandığı parti çizgisinin işlerliğidir. Son tahlilde belirleyici olan şudur: Sen öyle bir ülkede öyle bir halk için savaşıyorsun ki, her şeyin acımasız bir terörle elinden alınmıştır. İnsan olma hakkın bile elinden alınmıştır. Bu bağlamda senin vatana ve özgürlüğe ekmek su kadar ihtiyacın vardır, senin şeref ve onura ihtiyacın vardır. Tüm bunlar senin için düşman tarafından yok edilmiştir. Sen bunları kazanmak için partiye adım attın ve sen onun için o kadar öfkelisin ki, bunları ele geçirmek için silaha sarılıyorsun. Eğer bu konuda bir yanılgın yoksa, kararın kesinse vuruş tarzın belirlenmiştir. Hedefe ulaştığın zaman aslan gibi vuracaksın; zavallıca, çok yorulmuş, yıpranmış biçimde değil, kesin sonuç alacaksın. İşte yılan nasıl ısırır, akrep nasıl sokar, aslan nasıl parçalar, şahin nasıl dalar ve nasıl sonuç alır deyip onları andıracak tarzda vurup almak esastır. Vuruş tarzı ve temposu, düşmanı son yenilgiye götürecek gerilla inisiyatifidir." (Parti Önderliği)

a- Vuruş tarzındaki sağ, sol ve geri yaklaşımları dayatan anlayışlara karşı doğru militan tarzı esas almak vazgeçilmez bir zafer ilkesidir.

b- Vuruş tarzı salt silahla ele alınmayacak; bilinçle, sözle, yürekle, örgütle vurmak elbette ki, bütün silahların hakkını vermek biçiminde ele alınacaktır.

c- Doğru bir vuruş tarzı için sağlam bir vuruş pozisyonunu almak (konumlanma, güçleri düzenleme, harekete geçiş) gerekir. Keskin bir saldırı, koparıp alma, imha etme stili esas alınmalıdır. Bunun kapsamı dar ve tek yanlı olmayacaktır.

d- Doğru bir vuruş tarzı için sağlam bir yaşam dinamizmi, ataklığı, morali zafere inanç esprisinde olacak, edilgen, pasif, kendiliğindencilik reddedilecektir.

e- Doğru bir vuruşta halkın güvenliğine azami derecede önem verilecektir.

f- Sağlam bir vuruş tarzı için güçlerin ideolojik, politik ve askeri eğitimleri ihmal edilmeyecektir.

g- Doğru bir vuruş tarzı, dostu, çoğaltan, düşmanı azaltan tarzdır.

h- Doğru bir vuruş tarzı, rastgele değil, planlı, programlı olacaktır.

ı- Zorunlu kaldıkça değil, inisiyatif dahilinde parça parça vurmak, zafere ulaşmak için vurmak iyi bir sonuç için zorunludur.

i- Sağlam bir vuruş tarzını yakalamak için düşmanın kontrolü dışında olmak zorunludur.

j- Durgunluk ve hareketsizlik ölümdür. Atılganlık ve hareketlilik, zafer için esastır.

k- Vuruş; kapsamına göre düşmanı darbeleyip, daraltıp, imha edip somut sonuçlar alınıyorsa bu, doğru bir vuruş tarzıdır.

l- Vuruş; büyümeye, yayılmaya, açılmaya, örgütlemeye, otoriteye temel teşkil ediyorsa, doğrudur.

m- Her fırsat, vurmanın bir zemini olmalıdır. Bir kayıp, on kazanım; bir geri adım, on ileri adımın sebebi olmalıdır.

n- Sağlam bir keşif, istihbarata dayanmayan, düşmanı hesaba katmayan ve hazırlıksız güçlerle yapılan bir vuruş, kazanıma değil, kayba yol açacaktır.

o- Doğru bir vuruş tarzı için hedefin kapsamına göre güçler yoğunlaştırılmalıdır.

ö- Doğru bir vuruş tarzı için düşmanın görülen güçlü yönlerine değil, zayıf yönlerine yönelinecektir.

YAYILMA ESASLARI

Gerilla savaşının en önemli ilkelerinden biri de yayılmadır. Ani olarak güçlerin bir noktada yoğunlaştırılması değil, adım adım geniş alanlara doğru bir açılımını sağlayarak savaşın yaygınlaştırılmasıdır. Yayılmayan, ülkenin derinlemesine ve genişlemesine bütün alanlarına açılmayan bir savaş boğdurularak yenilgiye götürülebilir. Bunun için;

a- Düşmanın askeri stratejisini boşa çıkarmak için savaşı yaymak, onu çeşitli cephelerde zorlamak, üstün sayı, güç ve tekniğini boşa çıkarmak için temel bir taktiktir.

b- Güçleri belli alanlarda yoğunlaştırmamak, ülke geneli açısından kademeli olarak takviyelerle savaşı bütün sahalara yayarak bölgeleri birleştirmek, bölgeler özgülünde ise savaşa açılmamış ya da güçlerimizin tam oturmadığı mıntıka ve alanlara savaşı yayarak bunları birleştirmek esastır.

c- Bir alanda belli güç birikimine ulaşıp, alanda derinlemesine oturduktan sonra sayısal büyümesi de dikkate alınarak yeni alanlara açılım sağlanacaktır.

d- Yoğunlaşan güçlerle dar alanlarda darbe yememek ve yeni alanlara açılmak için savaşı yoğunlaştırmak zorunludur.

e- Sırtını sağlama almayan yayılmanın sağlam esaslara dayanması sağlanamaz. Bunun için ilerleme, geriyi sağlama alarak olacaktır.

f- Büyüme ve yayılma salt niceliksel değil, niteliksel olarak da denk bir büyümeyi zorunlu kılar.

g- Yayılmanın kendisi iyi bir keşif ve istihbaratı, temel bir ilişki ağını yakalamak, bazı temel hedeflerin kaldırılması veya zorlanması için asgari bir altyapının örgütlenmesi gibi bir ön safhayı yaşamak zorundadır.

h- Yayılmada temel amaç, kurumlaşma ve savaşı süreklileştirmektir. Bunu hedeflemeyen yayılma sonuç vermeyecektir.

ı- Düşmanla gücümüzü aşan, inisiyatifimiz dışında olan çatışmalara girmemek, olanak ve imkanlarımızı tüketmemek, yeni kaynakları yakalamak, gereksiz sayısal çoğalmanın yaratacağı ağır sorunları ve sıkışklıkları yaşamamak için her yayılma fırsatı muazzam değerlendirilecektir.

i- Yayılmaktan ürken yaklaşımlar imkan ve olanaklar üzerinde kurulmuş rahat ve sorumsuz yaklaşımlara karşı çıkılacak ve bu tür yaklaşımlar kabul edilmeyecektir.

j- Uzun süre yoğunlaşılan alanlarda düşmanın toparlandığı, daha fazla güç biriktirdiği, önemli oranda tedbirlerini gerçekleştirdiği dikkate alındığında, hem yayılarak düşmanın hareket sahasını daraltmak, hem de yeni ve zengin eylem biçimleriyle daha hazırlıklı, düşmana sonuç alıcı bir tarzda vurmak için yayılma yapılacaktır.

ÇARPIŞMALARA İLİŞKİN

İçinde bulunduğumuz dönem, güçlerimizin nitelik ve nicelik olarak önemli bir düzey kazandığı, araziye belli bir yayılma gerçekleştirdiği, güçlerimizin birbirleriyle bağlantılı, birbirini savunup koruyacak bir tarzda araziye üslendiği, alanların önemli oranda denetimimizde bulunduğu ve en önemlisi de savaşta bir aşama yapabilmemizin olanaklarının ortaya çıktığı bir dönem olduğu göz önüne getirildiğinde, böylesi bir dönemde çarpışmaları tamamen yadsımak doğru olmayacaktır. Geliştireceğimiz yeni savaş tarzı, çatışmaları da bir eyleme dönüştürme olanaklarını ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle çatışmaları yadsımamakla birlikte, düşmanın inisiyatifinde gelişen çatışmalara girmemek de esastır. Bunun için;

a- Bir kural olarak düşman inisiyatifinde gelişen çatışmalara girmemek ve giriş kaçınılmaz bir hal kazandığında da güçleri uygun bir biçimde mevzilendirip, düşmanı darbeleyip uygun bir çekilme anını kollamak ve hızla geri çekilmek esastır.

b- Yeni savaş biçimlerinin bir parçası olarak zaman zaman planlı (önceden hazırlıkları, düzenlemesi yapılmış, amaç ve hedefleri belirlenmiş uygun biçimde güçler araziye konumlandırılarak) çatışmalar geliştirilip, düşmanı araziye çekerek bir eylem tarzında kuşatmak, vurup imha etmek olanaklar dahilindedir.

c- Çarpışmalarda güçlerimizin durumunu (nitel, nicel ve hazırlık düzeyi), düşmanın durumunu ve olası takviyelerini, arazinin durumunu, iklim koşullarını objektif bir biçimde değerlendirerek çatışmanın biçim ve süresini belirlemek gerekir. Genel olarak küçük güçlerle uzun süreli çatışmalara girmemek esastır.

d- Bir çatışmada başarı onun doğru planlamasına, dikkatli ve ustaca örgütlemesine, doğru bir koordine sistemine, komuta esaslarına ve kurala göre savaşılmasına bağlıdır. Bunun için duyarsız, kendiliğindenci, bireyci, koordinesiz yaklaşımlar reddedilmeli, gerektiğinde yönetmelik işlenmelidir.

e- İnisiyatif dışındaki çatışmalara girmemek için düşman kontrolüne zemin oluşturabilecek çalışma ve hareket tarzı mahkum edilmeli, hareketlilik esas alınmalıdır.

f- Çatışmalarda gereksiz malzeme israfı engellenmeli, etkili atış esas alınmalıdır.

g- Çatışmalar uzak döğüş biçiminde değil, hem düşmanı darbelemek, hem de tekniğini boşa çıkarmak için iç içe geliştirilmelidir.

h- Çatışmalara bütün güçleri aynı zamanda sokmak, gücü yıpratacağından, güçleri kademeli bir biçimde çatıştırmak ve çatışmadan çıkan güçleri uygun arazilerde dinlendirmek en doğrusudur.

SİLAHLI EYLEME İLİŞKİN

Gerilla savaşının en önemli yanı, hedefi yoğun belirlemek, bir hedefte kaç türlü savaşılır, nerede savaşılır, ne zaman savaşılır, pusuyla mı, baskınla mı, sabotaj-suikastle mi, bunlar için ne gerekli hususlarının netleştirilmesi gerekir. Hedefe vurma araçlarını yoğun belirlemek ve bunun keşif, istihbaratını yoğun yapmak, amansız takip etmek ve en elverişli fırsat yakalandığında vurup imha etmek, bunun için de gecegündüz takipte bulunmak önemlidir. Bundan hareketle;

a- Her askeri birlik için nicel ve nitel bileşimlerine uygun bir silahlı eylemlilik konumu tutturulmalıdır.

b- Hem zengin bir hedefler programına, hem de zengin yönelim biçimlerine sahip olunmalıdır. Hangi hedefe, hangi biçimde ne kadar güçle, ne kadar sürede yönelineceği doğru tespit edilmelidir.

c- Hedeflere göre güç yoğunlaştırmak, gücümüzü aşan hedeflere, sonuç almayacak biçimlerde yönelmemek gerekir.

d- Hedeflere yönelimde hedeflerin öncelik sırasını tespit etmek ve buna göre hangi hedefe ne zaman yönelebileceğimizi doğru bir tarzda değerlendirmek gerekir.

e- Eylemlerde sadece planlanan hedefler üzerinde değil, çıkan fırsatları da en ustaca bir biçimde inisiyatif dahilinde değerlendirmek gerekir.

f- Yönelinen eylemlerde sonuç almayan eylem tarzını eylem olarak kabul etmemek, eylemin başarı derecesinin, eylem sonucu harcanan malzemelerle ölçülmemesi gerekir. Eylemin somut sonuçlarına göre, gerekirse yönetmelikler işletilmelidir.

g- Her eylem düşmanın çeşitli politikalarını boşa çıkarmaya, devrimci politika ve örgütlenmenin etkinlik kurmasına hizmet etmek zorundadır. Bu, amaca uygun hedefin seçilmesini ifade eden karardır.

Karar; eyleme yönelmeden önce hedefe yönelinmesi durumunda eylemin siyasi ve askeri yönden getirip götüreceklerinin doğru tespitine dayandırılmalıdır. Bu, rastegele, gelişigüzel hedeflere yönelmenin reddidir.

h- Her eylem belli bir program çerçevesinde belli bir hazırlığa dayandırılmak zorundadır.

ı- Hazırlık (bu aşamada sağlıklı bir keşif, istihbarat faaliyetleri, lojistik temini, eğitim, moral, planlama, prova vb.) yapılmalıdır.

i- Planlama doğrultusunda hedefin üzerine gidilmeli ve olası gelişmelere göre eylemde inisiyatif geliştirilmelidir.

j- Eylem sonrasında hızla düşman kontrolünden çıkmayı sağlayacak bir biçimde geri çekilmek ve uygun bir konumlama noktasına ulaşmak için güçlü bir koordinenin (telsiz, kurye vb.) sağlanması şarttır.

– Eylemlerde tekdüze eylem tarzını aşmalı, (aynı yerde, aynı hedefe, aynı biçimlerde yönelmemek) zengin bir eylem tarzı ve hedefler programına gidilmelidir.

– Eylemlerde nitelikli güçleri seçip eyleme katmak yerine güçler askeri düzenlenişe göre (manga, takım vb.) savaşa katılmalıdır.

– Eylem ve savaşta uzak döğüş kabul edilemez. İç içe, yakın savaş esas alınacaktır. Taciz eylemler, genelde yasaktır. Yapılacak taciz eylemleri düşmanı yanıltmak amacıyla yapılabilir.

– Eylemlerde teknikle değil, taktikle sonuç almak esastır.

– Eylemlerde herkes silah değiştirmeden elindeki silahla eyleme gitmelidir.

DAĞILMA, TOPLANMA İLKESİ ÜZERİNE

Bu ilke koşul ve kurallarına göre işletildiğinde savaş birliklerimizi gerek düşmana saldırmada, gerekse düşman saldırılarını boşa çıkarmada sürekli üstün bir pozisyona getirebilecek bir özelliğe sahiptir. Bu ilkenin işletilmesi savaş birliklerimizi en verimli bir çalışma içerisinde tutarak güçlerin atıl kalmalarını engellediği gibi güçlerimizin daha geniş alanlara hükümetmesini ve bu geniş alanlarda sürekli bir biçimde düşmanı parça parça hedefleyerek yıpratıp darbelenmesini, büyük bir psikolojik baskı altına girmesini, hareket serbestisinin sınırlandırılmasını ve otoritesinin kırılmasını sağlayacaktır. Bunun yanında dağınık güçlerimizin belli bir hazırlık, plan, program çerçevesinde zaman zaman toplanması düşmana bitirici ve sonuç alıcı bir darbeyi vurmayı beraberinde getirecektir. İçinde bulunduğumuz savaş dönemi bu ilkenin yaratıcı bir biçimde uygulanmasını zorunlu kılmaktadır. Bundan hareketle;

Dağılma:

1- Güçlerini toparlayarak savunmaya çekilen düşman güçlerine irili ufaklı birliklerle sonuç alıcı darbeler vurmak, böylece düşmanın düzenini bozmak ve onu harekete zorlamak.

2- Geniş bir alan üzerinde düşman otoritesini kırmak, halk kitleleri içerisinde devrimci otoriteyi geliştirmek.

3- Düşmanın güçlerini yoğunlaştırarak yürütmek isteyeceği geniş kapsamlı operasyonlarını boşa çıkarmak.

4- Gerçekleştirilen eylemlerin yarattığı ortamın siyasal ürünlerini toplamak.

5- Yeni alanlara nüfuz etmek için dağılma ilkesini uygulamak zorunludur.

6- Dağılmalar belli bir plan ve amaç doğrultusunda en az takım düzeyinde olmalıdır.

7- Belli bir plan dahilinde dağılma yapılmalı ve üstten koordine edilmelidir. Güçler her an toplanmayı gerçekleştirmeye uygun tarzda tutulmalı ve bağlantıları kopan birlikler derhal geri çekilmelidir.

8- Aşırı yayılmalar ile güçler arasındaki koordineyi zayıflatacak veya kontrolü kaybedecek tehlikeli konumlara düşmemeye azami önem verilmelidir.

Toplanma:

1- Dağılan güçlerin belli bir plan, program ve hedef doğrultusunda bir araya getirilerek, gerilla darbeleriyle yıpratılmış düşmana nihai, sonuç alıcı darbeler vurmak için gerçekleştirilmelidir.

2- Yeni alanları açma ve otoritemizi hissettirmek için toplanılmalıdır.

3- Güçlerin bir araya toplanmasında düşmanın haberdar olmaması için azami tedbirler geliştirilmelidir.

4- Güçler toplanmadan önce mutlaka ön hazırlıklarının (lojistik, keşif, istihbarat, konaklama vb. ihtiyaçlar) yapılması gerekir.

5- Toplanacak güçleri kaldırabilecek uygun arazide konumlandırmak gerekir.

6- Güçleri gereğinden fazla bir arada tutarak düşmana hedef yapmamak, ağırlaştırıp hantallaştırmamak için hedef-plan gerçekleştirildikten sonra hızla dağılma ilkesi uygulanmalıdır.

Kuzey Kore halkı

"Kendi sandalyesi"nde oturan önderini kaybetti

Baştarafı 1. sayfada

Kuzey Kore İşçi Partisi Genel Sekreteri ve Kuzey Kore Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı **Kim İl Sung** 8 Temmuz 1994 günü 82 yaşında öldü.

Kim İl Sung, Kore Devrimi'nin gerçekleştiği 1948 yılından bu yana Kuzey Kore Devlet Başkanlığı görevini yürütüyordu.

1912 yılında Pyongyang şehrinin Makyungdae köyünde bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Kim İl Sung, daha genç yaşlarda anti-emperyalist ve anti-sömürgeci mücadeleyle tanıştı. 1931 yılında Kore İşçi Partisi'ne üye oldu. 18 yaşındayken işgalci Japon ordusuna karşı yürütülen savaşta yer alan Kim İl Sung, direnişçi ve kararlı kişiliğiyle dikkatleri üzerinde topladı. Başarılı çalışmaları sonucu önemli görevlere yükseldi. Japonların kapsamlı saldırılarında çok sayıda savaş arkadaşını kaybetti.

Kim İl Sung, daha sonra İkinci Dünya Savaşı'nın şiddetli bir şekilde hüküm sürdüğü 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne geçti. Hitler Almanyası'nın saldırılarına karşı Sovyetlerin saflarında yer alarak savaşmaya başladı. Burada da önemli görevler üstlenerek başarılı oldu. Diğer yandan ise Kore halkının kurtuluş mücadelesinin örgütlendirilmesi yönünde yoğunlaştı ve çalışmalar yürüttü. Sovyet halklarına karşı enternasyonalist görev ve dayanışmasını yerine getirirken, ülkesi Kore ile ilişkilerini de sürdürerek burada devrimin başarıya ulaşması yolunda hazırlıklarını geliştirdi.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona erdiği 1945 yılında Kore'ye döndü. Kısa sürede, Genel Sekreterliğine seçildiği Kore İşçi Partisi önderliğinde yürütülen örgütleme çalışmaları ve güçlü mücadeleyle önemli başarılar sağlandı. Yine aynı sürede Sovyetlerin de desteğiyle ordulaşma yolunda ileri adımlar atıldı. O dönemin elverişli koşullarını, dünya dengesinin bozulması sonucunda ortaya çıkan boşlukları iyi değerlendiren Kore İşçi Partisi, 1948 yılında devrimi gerçekleştirerek Kore Halk Cumhuriyeti'ni ilan etti.

Kore Devrimi, daha İkinci Dünya Savaşı'nın yorgunluğunu ve ağır sorunlarını yaşayan emperyalizm için ciddi bir tehlike teşkil ediyordu. Özellikle emperyalizmin liderliğine oynamaya başlayan ABD önderliğinde, Türk ordu birliklerinin de içinde yer aldığı Birleşmiş Milletler şemsiyesi altındaki güçler Kore Halk Cumhuriyet'ine karşı kapsamlı saldırıya geçtiler. Kore halkı kahramanca savaştı ve emperyalist güçlerin amaçlarına tam ulaşmasını önlediler. Bu büyük savaşta Kore ikiye bölündü. Güney Kore parçasında kukla bir yönetim kuran emperyalizm tüm gücüyle ekonomik ve askeri yardımlarla Kuzey Kore'ye karşı bir model yaratmaya çalıştı. Bu model temelinde Kuzey Kore üzerinde baskılarını yoğunlaştırdı ve onu dış dünyadan tecrit etmeye çalıştı.

Kuzey Kore tüm karşı-devrim çabalarına karşın teslim olmadı, direndi ve başardı. Halk, ülkesinin iç kalkınmasında ve dış savunmasında aktif olarak yer aldı. Hiç şüphesiz bu direnişin örgütlendirilmesinde, geliştirilmesinde ve başarıya ulaştırılmasında Kim İl Sung büyük rol oynadı. Halka güven veren, cesaret aşılayan, yol gösteren önderliğiyle kendini kabul ettirdi. Bu konumuyla halkın sevgisini-saygısını, bağlılığını kazandı.

46 yıldan (öncesi de vardır) bu yana Kore halkına önderlik eden ve kaydedilen gelişmelerde önemli oranda öncü pay sahibi olan Kim İl Sung'un ölümü, halkı için bir kayıptır. Kore halkı önderinin ölümünü kabullenmekte zorlandı ve gözyaşları arasında uğurladı. Kore halkının önderine bu denli bağlılığı ve sevgi gösterisi medya kuruluşlarından izleyen her kesimde şaşkınlık yarattı. Bu çeşitli biçimlerde yorumlandı, emperyalist medya kuruluşları ve Kuzey Kore karşıtı çevrelerce çarpıtıldı.

"Kim İl Sung önderliğinde Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizmin en belirgin özelliği kendine özgün ve önemli oranda halkın özgücüne dayalı olarak gelişmiş olmasıdır. Gerek reel sosyalist sistem ve emperyalist sistem arasında, gerekse de SSCB ve Çin arasında ortaya çıkan kamplaşmada Kuzey Kore sosyalizmi, özgünlüğünü ve bağımsızlığını korudu."

Kuşkusuz bir önder yaptıklarıyla, arkasında bıraktığı eserle anılır. Döneminde yaptıkları ve yapmadıklarıyla tarihteki yerini alır. Burada bir yerde şu veya bu çevrenin söylediği ölçü değildir. Bir önder, yarattığı eserin doğru değerlendirilmesi temelinde ulaşılacak sonuçlarla anlaşılabilir.

Kim İl Sung önderliğinde Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizmin en belirgin özelliği kendine özgün ve önemli oranda halkın özgücüne dayalı olarak gelişmiş olmasıdır. Gerek reel sosyalist sistem ve emperyalist sistem arasında, gerekse de SSCB ve Çin arasında ortaya çıkan kamplaşmada Kuzey Kore sosyalizmi, özgünlüğünü ve bağımsızlığını korudu. Öte yandan bütün emperyalist devletlerin desteğiyle örnek model olarak sunulan Güney Kore'ye karşı sanayi, ekonomik ve diğer alanlarda gelişme sağlayarak alternatif konuma yükselmesi emperyalizmin tasfiyeci çabalarını ve saldırılarını sonuçsuz bıraktı. Kuzey Kore'nin bu özelliği, onu diğer reel sosyalist ülkelerden ayıran yön oldu.

Hatırlanacağı gibi 1980'li yılların ortalarında Gorbaçov önderliğiyle SSCB'de başlayan ve 1990'lı yılların başında tam bir çözülmeyle sonuçlanan süreç, dünya dengelerinde yeni gelişmeler ortaya çıkarıyordu. Emperyalizm ile reel sosyalizm bu sağ savrulma sonucu eskisinden farklı politikalarla bir buluşmayı gerçekleştiriyordu. Eskiden etki sahasına göre hükmedilen dünyaya bu kez ortak müdahale edilmesi ve bu temelde sorunların "çözüme kavuşturulması" kararlaştırılıyordu. Emperyalizm, özellikle ekonomik ve diğer alanlarda reel sosyalizmin yaşadığı iç sorunları fırsat bilerek çok çeşitli tasfiye çabalarına girdi. Bu çabaların sonucunda reel sosyalist ülkelerin içine uzandı. Hem oralarda ve hem de dışarıda yaşayan sosyalizm düşmanlarını örgütledi ve onları tasfiye çabalarının başarılması yolunda harekete geçirdi.

SSCB'de ortaya çıkan sağ önderlik ne emperyalizmi iyi tahlil edebildi ve ne de iç sorunlarına doğru çözüm getirebildi. Yaşadığı tıkanıklığı yeni bir solukla aşmaya çalışırken emperyalizme taviz verdi. Bunun bir sonucu olarak sağ yaklaşımını, başını çektiği Varşova Paktı'nın diğer ülkelerine de dayattı. "Sinatra Doktrini"ni (Herkes kendi yoluna) benimsedi. O dönem revaçta olan "Glasnost" (Açıklık) ve "Perestroika" (Yeniden yapılanma) politikasıyla, eskiden kapalı olan Doğu Avrupa ülkelerinin açılan kapılarından emperyalizmin demokrasisi girdi. Bir Çavuşesku dışında Doğu Avrupa'daki diğer liderlikler dayatmalar sonucu direnemediler ve teslim oldular. Bu bir yerde doğaldı. Çünkü buralardaki sosyalizmler halkın özgücüne dayandırılarak geliştirilmeyen "sosyalist" modellerdi. SSCB tarafından hazır sunulan reçeteler temelinde benzer "sosyalist model"ler olarak inşa edilmiş ve tamamen bağımlı bir halde beslenmişlerdi. Sovyetler Birliği desteğini çekince Komünist Partiler bir bir dağılmışlardı.

Çavuşesku'nun biraz da olsa SSCB'den bağımsız hareket etme yönünde bir çizgisi vardı. Ancak bu sosyalizmin geliştirilmesi noktasında ayrı bir çizgi niteliğinde değildi. Nitekim onun farklı çizgisi, kısa bir direnmeden sonra onu trajik bir sonla buluşmaktan kurtaramayacaktı. O başında bulunduğu reel sosyalist modeli savunmaya çalışıyordu. Başaramazdı ve bu hem SSCB, hem de ABD tarafından biliniyordu. Halkın katılımıyla, desteğiyle gerçekleşen bir sosyalizm değildi. SSCB merkezli esen sağ savrulma rüzgarı Çavuşesku'nun en yakın çevresini bile ondan uzaklaştırma konusunda zorlanmamıştı. Sonuçta tek kalan Çavuşesku kaçışı bile başaramamıştı.

SSCB'ye tam bağımlı olan Varşova Paktı'na üye Doğu Avrupa ülkeleri bir bir düşerken, bunlar dışında daha çok SSCB'nin desteğine dayanan "sosyalist" ülkeler de bu yeni uluslararası rüzgardan erkenden etkilendiler. Aynı zamanda sosyalist-komünist parti ve örgütler de ya kendilerini feshettiler, ya da karşısında savaştıkları rejimlerle uzlaşma yoluna gittiler. İstisnalar dışında böyle bir gelişmeye tanık olundu. Örneğin Yugoslavya, Arnavutluk, Nikaragua, Yemen, Arfrika'nın bazı ülkeleri Varşova Paktı ülkelerinin durumundan çok farklı bir durumla karşılaşmadılar.

Bugün ayakta olan bir Küba, SSCB'nin desteğini çekmesiyle ve ABD'nin uyguladığı ablukada ısrar etmesiyle altında ezilmekte olduğu zor bir süreci yaşamaktadır. Belirli merkezlere dayanarak sosyalizmi sürdürmeye çalışmanın, bağımlılık ilişkisinin nasıl yıkıcı sonuçlar ortaya çıkardığını yakından yaşamakta ve kimi görüşmelerde bu yaşadıklarını, "Artık başkalarına öneri bile yapmak istemiyoruz, herkes kendi koşullarında sosyalizmi geliştirsin; çünkü bizim durumumuz gözler önündedir" şeklinde yansıtmaktadır.

Kuzey Kore sosyalizmine uluslararası alanda yaşanan bu gerçeklik somutunda anlam ve değer vermek gerekir. Reel sosyalizmin çözülüşünden ve dünyaya yayılan olumsuz sosyalizm imajından fazla etkilenmedi. Aslında Kuzey Kore'nin hizaya getirilmesi yönünde Sovyetler Birliği'nin de az çabası olmadı. Yine bu dönemde Güney Kore daha fazla desteklendi. Bu temelde Kuzey Kore halkı kışkırtılmaya çalışıldı ve daha değişik provokasyonlar dayatıldı. Devrimden vazgeçilmesi yönünde adeta kuşatmaya alındı. Kuzey Kore, karşı-devrimin her türden saldırılarına karşı direndi, yılmadı ve savunmasını güçlü yaptı. Diğer reel sosyalist ülkelerin yeni süreçte içine girdikleri sağ savrulmayı reddetti. Bu konuda Kim İl Sung, gelişen yoğun dayatmalara karşılık "Ben başkalarının değil, kendi sandalyemde oturuyorum" cevabını verdi.

Bu kararlı ve güvenli tavrın arkasında, halkın özgücünü de görmek mümkündür. Belli bir gelişme sonucudur ki, Kuzey Kore halkı değil, emperyalizmin tüm gücüyle çekici kılmaya çalıştığı Güney Kore'nin halkı Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizme ilgi duyuyor ve birleşmek istiyor. Doğu Avrupa ülkelerinde çoğunlukla öğrenciler emperyalizmin kışkırttığı hareketlerin başını çekerken, yine burada bu örnek tersine işliyor ve Kuzey Kore yerine Güney Kore öğrencileri Kuzey'le birleşmek istiyorlar. Bu önemli sayılabilecek bir gelişmedir. Aynı zamanda bu, Kuzey Kore'nin Güney Kore karşısında kendi çerçevesinde alternatif bir model olduğunu gösteriyor. Komünist partisi ile halkın arasında fazla uçurumun yaratılmaması, geliştirilen sosyalizm biçiminin çeşitli düzeylerde halka mal edilmesi, diğer reel sosyalist ülkelerde görüldüğü gibi halkın geleneklerine ve benzer değer yargılarına yasakçı mantıkla yaklaşılmaması bunda rol oynamıştır. En azından Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizm, halkın gerçekliğine rağmen veya bu gerçekliği yadsıyan bir sosyalizm değildir. Kim İl Sung'a, yansıdığı kadarıyla halkın efsanevi lider gözüyle bakması, büyük sevgi ve bağlılık göstermesi, ölürken de adeta görüntüyü izleyenleri şaşkına çeviren topluca ağlaması biraz da böyle bir gelişmenin sonucudur.

Son olarak ABD'nin nükleer tesislerin denetime açılması adı altında başvurduğu şantaja ve buna bağlı olarak Güney Kore ordusunu kendi desteğinde alarma geçirme tehditine karşı Kuzey Kore boyun eğmedi ve o da Halk Ordusu'nu alarma geçirdi. Şüphesiz böyle bir karar alınırken halkın fedakarlığına, direnişçiliğine dayanıldı. Kuzey Kore, ABD şartlarına karşılık kendi şartlarını dayattı. Kim İl Sung ölmeden önce bu konuda anlaşma sağlanarak görüşme kararı alınmıştı. Burada Kuzey Kore'nin bir özelliği olarak emperyalizmi biraz iyi tahlil edip boyun eğmediği sonucu ortaya çıkıyor.

Hiç kuşkusuz Kuzey Kore'de gerçekleşen sosyalizmin eksiklikleri de vardır. Tam uygulanan ya da halklara güçlü bir esin kaynağı olan bir sosyalizm değildir. Her şeyden önce kendi içinde kapalıdır ve milli özellikler etkilir. Bu anlamda enternasyonalist yönü zayıftır. Nitekim sosyalizm gerçekleştiği ülkenin sınırlarına sığmayan bir sistem biçimidir. Bağımsızlığın, devrimi dış saldırılardan korumanın tek yolu, onu kapalı ve dış dünyadan uzak tutmak değildir. Dışa karşı bu şekilde geliştirilen politikalar, bir yönüyle de kendine güvensizlik anlamına gelir. Bu noktada eski reel sosyalist ülkelerin yaşadığı ağır bürokratizme yol açılır ki, bu da sosyalist demokrasinin gelişmemesine, en azından güdük kalmasına yol açar.

Tabii ki Kuzey Kore'nin yıkılan reel sosyalizm örneğini çok iyi incelemesinde ve ciddi sonuçlar çıkarmasında büyük yarar vardır. Kuzey Kore sosyalizmi yıkılan reel sosyalizmle tam benzer olmayabilir, fakat ondan çok uzak olduğunu söylemek de yanılgılı olur. Biliniyor ki günümüzde bilimsel sosyalizm sınıfsal çıkarların da ötesinde bir insanlık sorununa dönüşmüştür. Emperyalizm çok ince yöntemlerle insanlığın tasfiyesine, bireyin hiçleştirilmesine, bu temelde politikalarının sorunsuz uygulanabildiği bir "yeni düzenin" yaratılmasına çalışıyor. Buna karşılık sosyalizmin de bu gidişatın önüne geçmesi, insanlığı yüceltmesi, bireyi özgürleştirmesi gerekiyor. Yani globalleşen emperyalizme karşı sosyalizmin savunucularının da her zamandan daha çok dünya ile ilgili olmaları, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmeleri gibi bir görevleri vardır.

"Kuzey Kore'nin yıkılan reel sosyalizm örneğini çok iyi incelemesinde ve ciddi sonuçlar çıkarmasında büyük yarar vardır. Kuzey Kore sosyalizmi yıkılan reel sosyalizmle tam benzer olmayabilir, fakat ondan çok uzak olduğunu söylemek de yanılgı olur. Biliniyor ki günümüzde bilimsel sosyalizm sınıfsal çıkarların da ötesinde bir insanlık sorununa dönüşmüştür."

Emperyalist medya kuruluşlarının dikkat çektiği ve tartışma konusu yaptığı bir diğer nokta da, Kim İl Sung'un yerine oğlunun geçmesi oldu. Emperyalizmin çizdiği çerçevede bu sorunu ele almak doğru değildir. Reel sosyalizm örneği incelendiğinde, burada önemle çıkarılması gereken bir sonuç da önderlik gerçeği konusundadır. Önderlik gerçeği nedir; nasıl ortaya çıkarılır ve nasıl icra edilir soruları gerçekleşen sosyalizmlerde, Kuzey Kore de da-

ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI – 2

Bir önceki bölümü, "bütün bu olumsuzluklar içinde PKK'yi çıkış yapmaya götüren nedir?" sorusuyla noktalamıştık. Genel olarak şöyle söyleyebiliriz: Birincisi, PKK önderliğinin inanç ve çaba kararlılığı, sezgi gücü, bilime doğru yaklaşımı ve mevcut bütün önderlikleri değerlendirebilecek yoğunlaşma içerisine girmesidir. PKK önderliğinin çıkışında yoğun arayışlar vardır. TC gerçekliğine bakın; bundan Kürdistan halkının yararlanacağı bir şey yoktur. Kesinlikle buna tüm yönüyle eleştirisel yönelme var. Türk solu gerçekliğine bakın; bundan Kürdistan gerçekliğini çıkarmak söz konusu değildir. Buna derin bir yönelme durumu vardır. Diğer yandan Kürt reformistlerine ve milliyetçi gruplara baktığımızda, bunlardan da yararlanılacak veya temel alınacak herhangi bir şey söz konusu değildir. Tersine bunlar geri çekme ve tasfiye hareketleri olarak ortaya çıkmıştır. Yine reel sosyalizme bakın; Parti Önderliği buna bağlanmıyor, çekici bulmuyor. Bilimsel sosyalizme sonuna kadar sahip çıkıyor. Reel sosyalizmin de Kürdistan'a bir rol atfetmediği, yer ayırmadığı biliniyordu. Bu açıdan reel sosyalizme de eleştirisel bir yaklaşım vardır. Emperyalizmin Kürdistan politikası açısından sorun daha da yakıcıdır. Emperyalizme cepheden bir tavır söz konusudur.

PKK önderliği bu anlamda yoğun olarak bilime sarılıyor. Sosyalizme, felsefeye güçlü yöneliyor. Doğru bir bakış açısı ve doğru bir yöntem edinmeye çalışıyor. Parti Önderliği, "Biz, halk gerçekliğimiz, sosyalizm ve Kürdistan tarihi arasından gidip geliyoruz" diyor. Bir üçgen kuruluyor ve bu üçgen içinde çeşitli arayışlara yöneliyor. Bu üçgende bir halka, bir sosyalizme bir Kürdistan tarihine gidilmektedir. Halk, sosyalizm ve Kürdistan gerçekliğinin bilimsel arayışı sonuçlarını verir. Bu arayış, PKK önderliğini, Kürdistan emekçileri, köylüleri ve halkı adına bağımsız bir ideolojiyi yaratmaya, bağımsız bir düşünce sistematiğini oluşturmaya götürüyor.

Şüphesiz bu o kadar kolay gerçekleşen bir olay değil. Bütün önderlikler açısından bunları arayıp bulmak oldukça zor. Ama Kürdistan'da, Parti Önderliği açısından özellikle her şey yok sayıldığı, her şey oldukça tersyüz edildiği, bütün bu alanlarda büyük bir tahribat olduğu için arayıp bulmak büyük bir çaba ve emekle gerçekleşiyor. Bazı konularda çok az şeyler var, onlar da çarpıtılmıştır. PKK önderliği bütün bunları dikkate alarak, felsefe, sosyalizm, toplum tarihleri alanlarında yoğun bir araştırma içine girmiştir. Bu konuda yoğun bir inceleme, araştırma söz konusudur. Başkalarına bel bağlamama durumu var. Bu, aynı zamanda bir önderin, önderlik özelliklerinden biridir. Yani hiçbir umut ışığı olmamasına rağmen ilk çıkışında tek olarak çıkıyor.

PKK önderliğini dikkatle incelersek bunlar daha fazla belirgindir. Ama buna rağmen PKK önderliğinin azmi, kararlılığı, irade veya arayış gücü olmasından dolayı gerçeği arayıp bulması söz konusudur. Bu arayıp bulma çabası başlı başına ciddi bir sorundur.

PKK önderliğinin çıkış hikayesi

Parti Önderliği, arayış ve yoğunlaşma içine girerken, hangi süreçlerden geçti? Bu temelde bu arayışları nasıl yakaladı, gerçekleri nasıl ortaya çıkardı? Bütün bunlara değinmek için Parti Önderliği'nin yaşam hikayesini de kısaca anlatmak gerekiyor. Tabii bu yaşam öyküsü sadece bir çocukluk veya bir geçmiş hikayesi değildir. Parti Önderliği'ni, söylenilen arayışlarda güçlü kılan kişilik özellikleri var. Bu arayışlara yönelmesinin nedenleri oralarda yatmaktadır.

Az önce önderliğin ortaya çıkış tablosu kısaca ortaya konuldu. Tablonun anlaşılması için bunu önderliğin yaşam öyküsüyle birleştirmek gerekiyor. Bu açıdan biraz da önderliğin çocukluk yıllarıyla ilgili bilgiler vereceğiz. Bu şu açıdan önemlidir: Önderliğin kişilik durumu neydi? Bunun biraz anlaşılması gerekir. Doğal olarak önderliksel çıkışta, bunun öncesinin etkileri olacaktır. Bu yönüyle önderliksel çıkış yapılırken, bazı ipuçlarını kısaca bu bölümde özetlemeye çalışacağız. Bu konuda aslında bilgiler var. Önderliğin kendisi de bunu zaman zaman anlatmış ve çözümlemelere yansıtmıştır. Bu bölümü uzun anlatmak yerine daha çok konumuza temel olabilecek bazı noktalara değinmekle yetineceğiz.

Parti Önderliği, 1948 doğumludur. Urfa'ya bağlı Halfeti ilçesinin Ömerli (eski ismi Amara) köyündendir. Baba ismi Ömer ve ana ismi Üveyş'tir. Yedi kardeştirler; dördü kız üçü erkektir. Başkan, üçüncü ve en büyük erkek kardeştir. En büyük erkek kardeş olduğundan (Kürt ailesi dikkate alınırsa) aile içinde bazı avantajları söz konusudur. Başkanın büyüdüğü alan geçmişten beri Türklerin de nüfus olarak yoğun yaşadıkları bir alandır. Hatta bulunduğu alanda daha fazla Türk nüfusu vardır. Çocukluğunda Başkanın dedesinin Türk beyleriyle belli savaşımları da söz konusudur. Türk beylerine karşı savaşımı olduğu kadar, aile içinde kendisinin veya diğer aile fertlerinin Osmanlılarla belli ilişkileri var. Burada Başkanın çocukluğunda ilginç olan şudur: Bu toprakların ve otoritenin önemli bir kesimini Türk beyleri elinde tutmaktadır. Bu anlamda süren bir savaşım söz konusudur. Biraz açık bir Türk-Kürt çatışması olmasa da, bu yan da konunun içinde vardır. Başkanın çocukluğunda bu tür hikayeler veya geçmişte yaşanan bu olaylar kendisine de anlatılmaktadır. Büyürken bu tür olayların da etkisi olmuştur.

Diğer yandan daha çocuk yaşında, ilkokulda okurken, Türk-Kürt gerçekliğini veya Türklerin-Kürtlerin bulunduğunu bilince çıkarması söz konusudur. İlkokula, kendi köyüne yakın bir köy olan Cibin'de başlarken Türkçe bilmiyor. Sadece Kürtçe biliyor. Bu anlamda Türkçe bilmemenin getirdiği sorunlar var. Ancak yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, alanda Türk nüfusunun bulunması ve çelişkilerin bulunması yanında okula başlarken Türkçe konuşma zorlukları söz konusudur. Bunlarla beraber ilkokul döneminde bile, Kürt olayında duyarlı olduğu, bu konuda bazı sorunların çocukluk dünyası içinde şekillendiği görülüyor. İlkokulu okurken çalışkan ve zekidir. Öğretmenlerin takdirini kazanabilecek, okulda ön plana çıkabilecek bir kişiliğe sahiptir.

Bunun yanısıra aile ortamında belli sorunlar yaşanmaktadır. Parti Önderliği bunu sıkça anlatır: Aile içinde baba değil, ana otoritedir. Parti Önderliği ailesinde bu tür bir otoritenin gelişmesinin ve çelişkilerin olmasının kendisi için bir şans olduğunu belirtmektedir. Normal Kürt ailelerinde baba otoritesi oluyor ve anne bunu uydu biçiminde tamamlıyorsa, burada çocuklara empoze edilen aile uyumu, normal düzen içerisindeki uyum söz konusuysa; orada çocuğun fazla çelişkilerle büyümesi beklenemez. Bazı çelişkileri yaşasa bile en azından kafasına takılan, onu zorlayan çelişkiler fazla gündeme gelmez. Çocukluk veya gençlik yıllarında ailenin uyumlu bir bireyi olarak yetiştirilmeye çalışılır. Kürt ailelerinde genellikle yaşanan budur. Fakat Parti Önderliği'nin ailesinde annenin otorite olması, babanın ise olmaması, diğer yandan ailenin iç çelişkileri dikkate alınırsa; bu, aile otoritesinin azalması anlamına geliyor.

Bu arada Parti Önderliği'nin çocukluk döneminde çeşitli savaşımları da var. Anasıyla arasındaki farklı yaklaşımları vardır. Hatta anasının otorite olması, Parti Önderliği'nin çocuk yaşta belli işlere yönelmesinde etkili olmuştur. Şöyle de örnek verebiliriz: Çocukluk arkadaşlarıyla bir kavgası olmuştur. Sonra her çocuğun yaptığı gibi anasına şikayete gitmiştir. Ananın tavrı ise bunu onaylamamak biçiminde gelişir ve "git öcünü kendin al" der. Ananın otorite olması, çocuk yaşta basit kavgacılık anlamında olsa bile Parti Önderliği'ni kendi başına bırakma veya kendi ayakları üzerine oturtma yönünde teşvik edici rol oynamıştır. Diğer yandan aile içindeki bu çelişkilerden dolayı Parti Önderliği'nin serbest yetişmesine veya aile otoritesine bağlanmamasına, bundan sıyrılmasına yol açmıştır. Bu yönüyle konunun üzerinde durabiliriz.

Diğer yandan Kürdistan'da düşmanlık, aşiret veya aile çelişkileri vardır. Düşman olan köylülerin veya düşman olan kesimlerin çocukları ile Parti Önderliği'nin oyun oynaması ve ailenin koyduğu bu otoriteyi tanımaması durumu vardır. Örneğin ilkokuldan sonra aile okutmak istemiyor. Öğretmenlerin teşvikiyle aile okutmaya izin veriyor. Parti Önderliği'nin ortaokulda okurken dine ilgisi de gelişir. Dine ilgisi geliştiği gibi, bu alanda kendi arkadaşlarına öncülük de ediyor. Din olayı da olsa, o dönemdeki ilişki-çelişki biçiminde de olsa bir öncülük etme düzeyi bulunuyor. Okulda başarmak uğruna çaba sarfediyor. O dönemde gelecekte ne olacağını henüz kafasına koymuş durumda değil. Ama yaptıkları bir şeylere ulaşma çabası açısından önemli. Okulda başarılı olmak, dine sarılırken ciddi sarılmak, okula sarılırken yine ciddi sarılmak mevcut koşullar içinde de olsa, yaşama bağlılık değerlerini gösteriyor. Bu konuda el attığı işi yapması yönünde belli bir özellik edinmesi söz konusudur. Hatta ortaokulu bitirirken askeriyeye gitmek istiyor. O dönemde güç askeriyededir ki, bugünkü Türkiye gerçeğinde de öyledir. Bir yakınıyla tartışmasında asker olup güç olmayı ve daha sonra iktidar olmayı hedeflediğini söylüyor. Özleminden kaynaklanıyor.

Başkan yaptığı bir röportajda, başarılı olmak isteğinin yanında sadakatsizliği sevmediğini vurgular. Yani en ufak sadakatsizliğe dahi öfkesi büyüktür. Örneğin; "bizim bir köpeğimiz vardı. Köpek bizim evimizde yemek yemesine rağmen başka bir yeri bekliyordu" diyen Parti Önderliği daha sonra köpeği izliyor, durumu öğrenince de buna büyük bir tepki duyuyor. Parti Önderliği, kendi deyişiyle "onu taşladım" diyor. Güvercinler olayı da yine sadakatsizliğe yöneliktir; kendi besledikleri güvercin başka bir eve gidiyor, yani ilgilenmek istediği bir şeyin kendisine sadakatsizliği oluyor ve Parti Önderliği, güvercin bir daha başka yere uçmasın diye kanatlarını yoluyor.

Bu örnekler, çocukluk veya gençlik yaşlarında belli sorunlar karşısında Parti Önderliği'nin ilişkisi, tavrı, tepkisi konusunda ders çıkarılabilecek sonuçlardır. Diğer yandan feodal ilişki biçimlerini, aile otoritesini tanımamasının yanısıra onlardan kaçması, yeni arayışlara girmesi durumu vardır. Feodal ilişkileri, düşmanlıkları, kan davalarını beğenmeme yaklaşımı vardır. Bunlardan da derin bir kaçışı söz konusudur. Tabii bu, ister istemez içinde çelişkileri barındıran bir kaçıştır. Bu durumlar kendi düşüncesinde, kişiliğinde belli çelişkiler yaratmıştır ve bunları çözmek için bir arayış içine girer. Nitekim okulda başarılı olmak veya okumak açısından da bu arayışını sürdürüyor. Askeri okula gitme isteği gerçekleşmeyince Tapu Kadastro Lisesi sınavlarına giriyor ve sınavı ilk sıralarda kazanıyor. Okula girişi ardından Ankara'da yatılı olarak okumaya başlıyor.

Ankara'daki siyaset daha canlıdır. Türkiye'de çeşitli siyasetlerin yapıldığı bir alandır. Diğer yandan okul döneminde de dine belli bir ilgisi devam etmektedir. Bediüzzaman Said-i Nursi'ye belli bir eğilimi vardır, ama bu konuda bir tutuculuk oluşmuyor. Ona tutucu bir şekilde bağlanması söz konusu değildir. Fakat bir arayış içindedir. Bu şunu da gösteriyor: Parti Önderliği kemalizmin okullarında okurken bile onunla bütünleşme, kaynaşma diye bir durumu yoktur. Bediüzzaman'da bile kemalizmin bazı eleştirileri mevcuttur. Ciddi temellere oturmasa da en azından belli bir mesafe koyma söz konusudur. Okul yıllarında bu konuda okuma çabası olmasına karşın mesafeli davranışları da vardır. Bu da Parti Önderliği'nin kendi çelişkileriyle beraber kişiliğini tümüyle bir noktaya bağlamaması açısından önemli bir etken oluyor. Feodalizme ve aileye bağlanmamış ama kemalizme de bağlanmamıştır. Bütün bunlara rağmen henüz bağlanmak istediği alanı da, arayış içinde olduğu için, tam bulmuş değildir. Bir anlamda çelişkiler yumağı içinde veya çelişkileri çözme süreci içinde yaşamaktadır.

Okul yıllarının sonlarında ise sosyalizmle tanışması söz konusudur. Çevresindeki arkadaşlarıyla çeşitli tartışmaları olur ve "Sosyalizmin Alfabesi" kitabını okuduktan sonra sosyalizme ilgisi gelişir. Bu sefer sosyalizmle ilgili arayışları başlar. Daha önce dine eğilimi varken, bu kez, lise son sınıfta, sosyalizmi kabul etme ve sosyalizm yolunda bir birlik arayışı söz konusudur. Bu temelde okulu bitirdikten sonra görevli olarak Diyarbakır'a gider. Burada Kürdistan'ın ağaları, toprak beyleri vardır. Bunların topraklarını tapulama işlerinde yoğun bir süreç yaşanmaktadır. Yani köylülerin topraklarını kendi üzerlerine tapulama durumları vardır. Parti Önderliği feodalizme karşı olduğu için bu işi yaparken Kürdistan toplumunu, feodalleri, ağaları daha yakından tanımaktadır. Bu tapulama işlerinde yoğun rüşvetlerle çalışılmaktadır. Parti Önderliği başta edindiği kişilik itibariyle rüşvet işlerine karışmıyor. O dönemde toplumda rüşvet almak vermek normaldir ve almayan alay konusu edilir. Bu yanıyla da yakınında olanların bu gerçeğine ulaşması söz konusudur. Parti Önderliği bu konu hakkında daha sonra şunları belirtiyor: "Biz de işin bu yanıyla biraz kirlendik. Hem maaştan, hem bundan belli bir para alındı." Bu durumu şuna benzetebiliriz: Hz. Muhammed'in dinlerle tanışması çeşitli alanları gezmesiyle olur. Hz. Muhammed'in kendi durumunu güçlendirmesi amacıyla kendisinden yaşça büyük olmasına rağmen Hz. Hatice ile evlendiği bilinmektedir. Hz. Hatice ticaret alanında belli bir yer tutmuştur ve malı-mülkü vardır. Fakat Hz. Muhammed bu durumu kullanırken bile en azından bunu kendi çıkışı için bir zemin yapabiliyor. Bu ilişkiyi güçlenmenin zemini durumuna getiriyor. Burada Parti Önderliği para biriktirmesinde aile kurmak veya kendi ailesinden yardım almak gibi bir düşüncesi yoktur. Hatta Dicle Hukuk Fakültesi'nde okuyan öğrencilerin yardımları da olmaktadır. Parti Önderliği'nin bu dönem en büyük isteği okumak ve başarılı olmaktır. Para biriktirmeyi de bunun için temel olarak kullanmaktadır. Nitekim Parti Önderliği'nin para biriktirdiğinde yüksekokul okuması açısından da bir zemin teşkil etti. Yüksekokula gitmesi için lise diplomasını alma zorunluluğu vardır ve bunu da başarır. Yüksekokula girişin ilk sınavını kazanmasıyla birlikte İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girer ve bir yıl burada kalır. Daha sonra 1972 döneminde Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kaydını aldırır. Böylece öğrenimini burada sürdürür.

Bu yıllar aynı zamanda siyasetin Türkiye'de en canlı olduğu yıllardır. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girmesiyle birlikte hemen eylemler içerisinde yer alır. Diğer yandan hukuktan siyasala geçmesi, Parti Önderliği'nin siyasette ilerlemeyi kendi önüne hedef olarak koymasındandır. Bu

yönüyle de siyaset alanında olmak, doğal olarak önderlik özelliklerini kazanmak anlamındadır. Siyaset yapabilmenin, iktidar olayını anlayabilmenin, yine yönetim olayını kavrayabilmenin önderliksel özellikleriyle yakından bağlantısı vardır. Parti Önderliği'nin siyaseti seçmesi de kendi çıkışını yapmasında bir temel olmaktadır. Yine Türkiye'de öğrenci olayları, bazı hareketler söz konusudur ve bunlardan da belli etkilenmeler vardır. Fakat burada görülmesi gereken şudur: Parti Önderliği'nin çocukluk ve gençlik yıllarına baktığımızda bir alana bağlanma gibi bir özelliği yoktur. Çünkü bir alana bağlanan, oraya uyum sağlayan bir kişilikle çıkış yapmak veya ciddi arayışlar içine girmek mümkün değildir.

Bu konuda bazı örnekleri verdik; aileye karşı, bulunduğu alana karşı, feodalizme karşı, diğer yandan kemalizme karşı olan yaklaşımı... Bütün bunlar birleştiğinde bir özgürlük arayışını görmek mümkündür.

Ayrıca Parti Önderliği'nde baştan beri var olan özelliklerden biri de çelişkileri yakalamış olmasıdır. Bazıları çelişkileri görür ve kaçar. Parti Önderliği ise bu çelişkilerin üzerine korkmadan gider. Parti Önderliği yakaladığı çelişkilerle sonuca gitmek istiyor. O çelişkiler üzerinde yoğunlaşma ise onun aradığına ulaşmasını sağlıyor, yardımcı oluyor.

Diğer yandan mevcut olanla yetinmeme, kendini sınırlandırmama, şuraya buraya kendisini bağlamama özelliği vardır. Bu özelliklerin bir sonucu olarak güçlü özgürlük arayışları başlıyor. Daha önce, lise sonda sosyalizmle tanıştıktan sonra bu özgürlük arayışları güçlenir. Bu temelde hem bu dönemde, hem de sonraki dönemde kişi düzeyinde de olsa kendi ayakları üzerinde durmakta, kendi özgücüne dayanmaktadır. Kuşkusuz bu da çok önemli bir özelliktir. Başka yerlere, kişilere bağlanmadan kendi gücüne dayanarak gerçekleştirdiği yürüyüşü söz konusudur. Bu yürüyüş daha sonra Parti Önderliği'nin sosyalizme açılmasında, değişik ulusal kurtuluş mücadelelerini araştırmasında veya bir bakış açısı edinmesinde güçlü bir temel oluyor. Okuldaki öğrenci olaylarını da bu temel içinde sayabiliriz. Yine Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdiği dönemde Mahir Çayan ve arkadaşlarının şehit edilmeleri söz konusudur. Bu olayı kınamak için protesto gösterisi yapılır, bildiri dağıtılır. Böylesi bir eylemde de Parti Önderliği önplana çıkar ve daha sonra tutuklanır. Tutuklanmasıyla birlikte ilk kez devlet gerçeğiyle karşı karşıya gelir. Hatta Parti Önderliği bu olaya ilişkin şunu söyler: "Ben 6 ay orada yattım ama gerekli sonuçları da çıkarmaya çalıştım. TC gerçekliğini biraz daha yakından görmeye çalıştım." Bu süreç içerisinde aynı zamanda 12 Mart faşizmine karşı direnen devrimcilerin yaşamları ve mücadeleleri üzerine daha fazla yoğunlaşma imkanını bulur. Onların mücadelelerine, yapmak istediklerine, yine mevcut Türkiye ortamına bakıyor ve değerlendiriyor. Öte yandan devletin karşı saldırıyla yüklenmesini görüyor. Fakat bununla kendisini sınırlandırmıyor. Türkiye'deki mücadeleyi desteklemekle beraber Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin direnişlerini yeterli görmemektedir. Bu yönüyle de Parti Önderliği'nin düşüncesi, kendini bu mücadeleyle sınırlama biçiminde değildir. Bunları aşmak, Türkiye devrimindeki çelişkileri yakalamak için çaba söz konusudur. Bu da Parti Önderliği'nin devrim için güçlü arayışlarında yine bir temel olur. Biz bir yandan böyle bir tabloyu çizerken, diğer yandan Parti Önderliği'nin çıkış yaptığı ortamda, Mahirlerin direnişlerinden etkilenmesi söz konusudur. Bu çıkışlar yetersiz de olsa en azından devlete karşı bir çıkış veya bir başkaldırıdır. Parti Önderliği daha çok onların direnişçi ruhuna, mücadeledeki kahramanlıklarına, cesaretlerine, bu konudaki azimli çabalarına saygı duymaktadır. Yani Parti Önderliği önderliksel çıkış yaparken bu yönüyle Türkiye devriminden etkilenmektedir.

Diğer yandan Vietnam Devrim gerçeği vardır. Vietnam Devrimi'nin canlılığı bütün dünyayı etkilemektedir. Burada Amerika gibi büyük bir güce karşı ciddi bir savaşım yürütülmektedir. Bu ortam bütün dünyada özellikle de üniversite gençliğini oldukça etkilemektedir. Bu da çeşitli protesto eylemlerine yol açmaktadır. Vietnam Devrimi'ne gençlik içinde büyük sempati de vardır. Diğer ulusal kurtuluş hareketleri açısından da aynı şey söylenebilir. Üniversitede okuyanları veya böyle aydınlanma süreci içinde olanları oldukça etkilemektedir. O zaman reel sosyalizm biçiminde de olsa sosyalizme verilen değere bakarsak, sosyalizmin dünya çapında belli bir prestiji vardır. Bütün yetmezliklerine rağmen dünya çapında ideolojik olarak bir etkinliği söz konusudur. Bugün Türkiye'de herkes rahatça "Amerikancıyım" diyebilir. Oysa Mahir Çayanların çıkışında egemenler bile rahatça "Amerikancıyım" diyemiyorlardı. Büyük çoğunluk sözde de olsa kendisini Amerika'ya karşı olarak göstermek durumunda kalıyordu.

> ***"Parti Önderliği'nin çocukluk ve gençlik yıllarına baktığımızda bir alana bağlanma gibi bir özelliği yoktur. Çünkü bir alana bağlanan, oraya uyum sağlayan bir kişilikle çıkış yapmak veya ciddi arayışlar içine girmek mümkün değildir."***

Tabii böylesi gerçeklikler içinde Parti Önderliği'nin de belli arayışları vardır. Belli bir grup oluşturma, belli bir düşünce sistematiğine ulaşma konularında arayışları bulunmaktadır. Bunun için 1972 yılından itibaren çeşitli adımlar atmaya başlıyor. İdeolojik bir grup oluşturma girişiminde bulunuyor. Bu dönemde de artık Kürdistan'a bakıldığında Türk sol çevreleri içinde "Kürt halkı vardır" deniliyor ama bunun yanında "siyasette Kürtlere yer yoktur" da deniliyor. Kürt varlığı 1972'de kabul edilmekle birlikte Kürtler örgütlenme ve siyasetin dışındadırlar. O zamanki yaklaşımlar "Türkiye'de biz devrimi yaparız, yaptıktan sonra size de bir şeyler veririz. Ondan sonra zaten özgür olursunuz" biçimindeydi. Bir yandan bu tür yaklaşımlar, diğer yandan mevcut DDKO'nun devamı olan Kürt reformistlerinin etkilediği gençlik kesimleri vardır. Bunların yaklaşımları da oldukça gericidir. Hatta bunların eskiden çıkış yaparlarken, 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra Kürdistan'la ilgili bazı talep ve istekleri vardır; "Doğu'nun kalkındırılması, yol yapılması, okul yapılması vb. şeyler. Bunlar devlet propagandalarıdır ve değişik biçimlerde kullanıyorlar. Amaç devletten bir şeyler almaktır. Yani devletin Kürdistan'a yatırım yapması, okul yapması, diğer bazı ilişkiler geliştirmesi gibi şeyleri istiyorlar. Bunlar daha önce 1971-72 döneminde cezaevine girdiklerinde siyasi savunma yapmıyorlar. Bir kesimi savunma yapıyor, ancak onlar da şunu kanıtlamaya çalışıyorlar: "Kürtler vardır, şuradan gelmişlerdir" tarzında oluyor.

Şüphesiz sorun Kürtlerin varlığını söylemek değildir. Parti Önderliği'nin arayışlarında, Kürtlerin nasıl bir ulus gerçeğine sahip oldukları ortaya koymak vardır. Diğer yandan sömürge tezine ulaşmak, Kürdistan toplumunun nasıl bir toplum olduğunu gün ışığına çıkarmak, mevcut sömürgeciliği ortaya koymak ve bundan kurtuluş yollarının nasılını belirlemek vardır.

Parti Önderliği bu dönemde mevcut olanlarla yetinmez, reel sosyalizmle ilgili kitapları araştırır. Bunda amaçlanan, "Nasıl Yaşamalı" şeklindeki sorunun cevabını bulmaktır. Türkiye'de, Türkiye devrimcilerinin ortaya koyduğu bazı tezler vardır. Bunlar iktidar kavramına, demokrasi kavramına ulaşmaktan ve politikanın nasıl yapılacağına yanıt olmaktan henüz çok uzaktırlar. Herhangi bir girişimde TC tarafından ezilmekle karşı karşıyadırlar. Parti Önderliği'nin buradan da çıkardığı büyük sonuçlar vardır. Grup oluşturulurken diğer Türkiye devrimcileriyle de ilişkiler geliştirilir. Bunlarla neler yapılabilir veya yapılamaz noktalarına bakılır. Diğer yandan öbür Kürt gruplarıyla da ilişkiler vardır. Bu temaslar Kürdistan'da neler yapılabilir temelinde yürütülmek istenir.

Fakat bütün bunlar ciddi sonuçlar vermez. Türk devrimcilerinin yaklaşımları Mahir Çayanların çıkışlarından daha geri tutumlar biçimindedir. Bir bakıma bunlar onların yarattığı miras üzerinde kendilerini yaşatmaktadırlar. Bu açıdan Parti Önderliği bunların bir çıkış yapamayacaklarını, bunlarla yürüme imkanının olmayacağını görür. Tabii bununla birlikte bir ideolojinin oluşturulması çabalarına da gidilir. Parti Önderliği ilk sorunları tahlil ederken mevcut materyallerin hiçbiri yeterli değildir. Buna rağmen bu konuda geniş araştırmaları vardır ve yürüttüğü araştırmalarda bakış açısı, izlediği yöntem açısından şematikliğe ve dogmatikliğe düşmeden, bağımsız bir araştırmacı kişiliğe sahiptir. Sorunların üzerine giderken bu özellikten hareketle ideolojiyi oluşturur.

O dönemler Sovyetlerin uygulamalarını izleyenler vardı. Yani oradaki hazır düşüncelerin alınıp Türkiye koşullarına uygulanarak tekrarlanması vardır. Bu durum TKP vb.'lerinde ifadesini buluyordu. O zaman reel sosyalistler arasındaki kamplaşmalarda ÇKP'yi (Çin Komünist Partisi) izleyenler vardı ve ÇKP gerçeğini kalıp olarak Türkiye'ye uygulamaları söz konusuydu. Mahir Çayanların belli çıkışları olsa da ondan sonra gelenler onları kalıplaştırdılar. Hatta kalıplaştırmanın yanında örgüt olayını, bu çıkışın direnişçi ruhunu öldürdüler ve giderek devletle bütünleşme eğilimlerini geliştirdiler. Araştırma ve arayışlar sonucu bütün bunlar tespit edilir ve dersler çıkarılır. Parti Önderliği o zaman da, "Sosyalizm kimsenin tekelinde değil. Biz şu veya bu devletin kafamıza diktiği yanlış sosyalizm anlayışını kabul etmek durumunda değiliz" şeklinde bir yaklaşım içinde olur. Dolayısıyla hareketi başlatırken, sosyalizme yaklaşımında böyle bir çıkış söz konusudur. Gerçekten bilimsel sosyalizmi ve devrimler ruhunu esas alarak sosyalizmi inceleme ve ortaya koyma durumu vardır.

Diğer yandan felsefe açısından da soruna aynı şekilde bir yaklaşım geliştiriliyor. Mevcut olanlar yetmiyor. Derin bir tarih bilinciyle, toplumlar tarihinde olduğu kadar Kürdistan tarihi açısından da sorun ortaya konuluyor.

Şimdi biz bütün toplumlarda sömürgecilik veya sömürgeciliğin gelişimini ortaya koyalım. Emperyalizm, sömürgecilik, en son da Kürdistan'da sömürgecilik biçimi konularında sistematik bir yol izledik. Bütün sorunlar daha önceden bir birikim olmadığı için böyle geniş araştırmalar sonucunda ortaya çıkarıldı. Zaten başka türlü bunları ortaya çıkarmak da zordu. Bu açıdan Parti Önderliği'nin izlediği yöntem diğer yöntemlerin hepsinden ayrıdır. Aynı zamanda bir ideolojik çizgi oluştururken, kendisini herhangi bir güce bağlamaması, düşünce düzeyinde kesin bağımsızlığı yakalaması ve bunlarla da kendisini sınırlandırmaması, yetinmemesi doğal olarak kendisini Kürdistan devriminin ideolojisine götürmüştür. Burada Kürdistan gerçekliği tahlil edilecekse dünya gerçekliğinin anlaşılması gerekiyor. Bu açıdan emperyalizmin ve sosyalizmin ilişki ve çelişkileri olsun, diğer yandan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim boyutlarının incelenmesi olsun, bütün bunlar Kürdistan devriminin temelini oluşturmada bir tarihsel birikimdir. Parti Önderliği'nin bir kültürel birikimidir. Mevcut dünyanın gerçek tablosunu inceleme sonucunda sosyalizmde karar kılınır. Diğer bütün düşüncelerle, işbirlikçi siyasetlerle, işbirlikçi ideolojilerle, dönemin milliyetçiliğiyle, reformistliğiyle Kürdistan'da herhangi bir çıkışın yapılamayacağı tespiti yapılır. O zaman sosyalist bakış açısıyla, diyalektik bakış açısıyla Kürdistan toplum yapısını incelemek Parti Önderliği'nin izlediği bir yöntem olmaktadır.

Bütün bunları yaparken gerçekten Parti Önderliği'ne yardımcı olan herhangi bir kişi de yoktur. Tüm liderlerin ortaya çıkarlarken dayandıkları miraslar, tarihi koşullar ve onlara yardımcı olanlar vardır. Tarih alanında, ideolojik-politik alanda, ekonomik alanda, hatta oluşturulan grup içinde yardımcı olanlar söz konusudur. Diğer hareketler oluşurken onların liderliklerinde bile eşitler vardır. Hatta bazılarında bu eşitler arasında daha büyük liderler çıkmaktadır. Ama bizde grup döneminde önderliksel çıkış yapıldığında böyle bir durum da yoktur. Bolşevik Partisi'ni göz önüne getirirsek, Lenin'le birlikte, en azından ideolojik olarak bazı şeyleri ortaya koyacak kişilikler vardır. Bunlar Rus toplumuyla, dünya devrimiyle ilgili doğru veya yanlış bazı şeyleri ortaya koyabilecek durumdadırlar. Lenin'in etrafında birleşmiş ideolojik çember içinde araştırıcı, güçlü kişilikler vardır. Kürdistan devriminin başında grubun ideolojisini oluşturma konusunda Parti Önderliği'ne belli destekler olmasına rağmen, yardımcı olabilecek nitel bir kişilik oluşmuş değildir. Bu konuda bir bakıma Başkan APO Kürdistan devrimi ideolojisini oluştururken yalnız başınadır diyebiliriz. Grubun desteği, etkisi olmakla beraber ideolojiyi oluşturmada Parti Önderliği'ne ciddi bir destek söz konusu değildir.

Bu da Parti Önderliği'ni diğer önderliklerden ayıran bir durumdur. Diğer tüm önderliklerin tarihine baktığımızda, bu durum Parti Önderliği'nin güçlülüğünü gösteriyor. Burada görkemli bir çıkış yapılması açısından da son bu derece aydınlatıcıdır. Neden? Çünkü diğerlerinin hepsinde bir miras ve yardımcılık vardır. Hatta bu konuda yarışanlar da vardır. Lenin lider olurken yarışarak bunu başardı. Yarışarak lider olmak tabii birçok şeyi tartışmaktır, karşıdakilerin de belli bir zorlamasını yaşamaktır. Bizim önder kadrolarımızda, ideolojik dönemin önderlerinde ciddi bir bağlılık ve Parti Önderliği'nin etrafında bir kenetlenme vardır, ama yukarıda belirttiğimiz gibi önderlik olarak ciddi bir şekilde önplana çıkmıyorlar. Parti Önderliği'nin ideolojik olarak geliştirdiği bu işin yayılmasını yapan güçlü arkadaşlar çıkmıştır. İşin bu yanında belki fazla sorun yok ama diğer yandan ideolojik şekillenmede Parti Önderliği'nin tek olduğunu görmek mümkündür.

Bugün açısından soruna bakarsak, bir dizi değer, güçlü birikim var. Mevcut mücadele gerçeğimizde kendisini kanıtlayan Parti Önderliği'ni destekleyenler çoktur, karşı çıkanlar da vardır. O dönemin koşullarında bir önderliğin tek başına çıkış yapması gerçekten anlamlıdır. Bugün Parti Önderliği'ni anlamak istiyorsak Parti Önderliği'nin çıkışına değer vermemiz gerekir. Çeşitli biçimlerde bu önderliği biliyoruz, ama bu önderlik nasıl ortaya çıktı, nasıl gelişti, bunu iyi anlarsak, PKK'yi ve önderlik gerçeğini iyi kavrarsak, nelere dayanılarak bunun başarıldığını iyi kavrarsak, o zaman önderliğe doğru değer veririz ve önderliği pratikte uygulamamız da o kadar kolay olur.

Her şeyden önce bir güçtür, otoritedir ve kendisini kanıtlamıştır. Önderliği bu yönüyle çok rahat görebiliriz. Bazı olaylar dünya çapında gerçekleşirken inanılmaz olarak nitelendiriliyor. Bir bakıma PKK önderliğinin çıkışı da inanılmaz olanı gerçekleştiriyor. Topluma ve herkese zor gelen bir olayı gerçekleştirme durumu vardır. Parti Önderliği fırsatları mı yakaladı, belli koşulları mı değerlendirdi, nasıl önderlik çıkışını gerçekleştirdi? Binde bir de olsa olumlu yanları yakalayarak mı önderlik gerçeğine ulaştı? Bu yönlü sorular çoğaltılabilir.

Yani Kürdistan koşullarında bir önderlik boşluğu dolduruluyor. Yine Kürdistan toplum özellikleri tahlil ediliyor ve buna dayatılması gereken devrimin karakteri tespit ediliyor. İlk başta fazla bir umut, fazla bir başarı şansı, fazla elle tutulur bir şey yoktur. Fakat buna rağmen işin üstüne kararlıca yürüme, irade gücüyle mücadeleyi oldukça zorlama söz konusudur. Önderlik bütün bunları yaparken başından beri kendi kişiliğini çözmeyi ihmal etmez. Nitekim bir önderlik başta kendi kişiliğini çözümleyerek bir çıkış gerçekleştirebilir. İlk başta kendi kişiliğini netleştirir ve doğru tespiti kendisinden başlatır. İdeolojik düzeyde de, pratik düzeyde de doğru tespiti kendisinden başlatarak, bunu çekirdeğe, kendi etrafına ve giderek topluma yaydırır, uygulama alanına geçirir. Parti Önderliği'nde de ilk çıkışta gerçekleşen budur. "Kürdistan sömürgedir" tespiti, öz güce dayandırılır. Kürdistan devrimi kendi öz dinamikleriyle gerçekleşebilir düşüncesi geliştirilir. Kürdistan'daki sınıf tahlilleriyle birlikte dayanılacak güçler kimlerdir vb. hususlara cevap bulunur. Bu temelde bir önderliksel çıkış yapılırken, grup örgütlemesi gerçekleştirilir.

Mesela İsa'ya baktığımızda tüm eski toplumu eleştirerek çıkış yapıyor. Yine Hz. Muhammed de böyle yapıyor. Bir Marx ve Engels bilimsel sosyalizm doğrultusunda ortaya çıkarken, bütün kapitalizmi baştan sona eleştiriye tabi tutarak çıkış yapıyorlar. PKK önderliğinin ortaya çıkışında ise TC gerçekliği, Kürdistan gerçekliği bir bütünen eleştirisel süzgeçten geçiriliyor. Eleştiriye tabi tutma yaklaşımı zorunludur. Bu anlamda oluşturulan ilk ideolojiyle beraber Kürdistan devriminin yolu çiziliyor. 1978'de manifesto hazırlanarak, son şekli veriliyor. Tabii ilk çıkıştan itibaren Parti Önderliği'nin sahip olduğu bu görüşler geliştiriliyor. Zaten bir önderlik kendisini herhangi bir şeyle sınırlandırırsa onun çıkış yapması mümkün değildir. Nitekim Parti Önderliği'nin çıkış yapmasında belirleyici olan etkenlerden biri de budur. Mevcut olan hiçbir şeyle yetinmemek, yani her şeye, TC yönetimine, uygulamalarına savaş açmak, ideolojisine, politikasına ve sömürgeci kültürüne savaş açmak bir yaşam biçimi olur. Buna göre başta ideolojik saldırılarla gerçekleştirmek; bu konuda bir ideolojik saldırı gücünü ortaya çıkarmak, diğer yandan Kürdistan'da aile, toplum ve halk gerçekliğini kabul etmemek, düşürülmüş toplumsal yaşam biçimini reddetmek; dünyadan Kürdistan'a biçilen yok sayılışa savaş açmak, PKK ideolojisinin oluşturulmasında Parti Önderliği'nin bu tavrı belirleyici olmuştur. Böyle bir tavır olmasa bağımsız ideolojiye ulaşmak da mümkün olmayacaktı. Bu açıdan yani ilk çıkışla beraber Parti Önderliği'nde var olan fethetme ve saldırı ruhudur.

Bunu belirleyen mücadeleyi "Aydınlanma Dönemi" olarak tanımlayabiliriz. Mesela Fransız devriminden önce bir aydınlanma hareketi vardır. Burada ideolojiden felsefeye kadar feodalizme karşı yoğun bir savaş açma, ardından siyasal mücadele içinde yoğunlaşma vardır. Bizde, PKK'nin çıkışından önce Kürdistan'da bir aydınlanma hareketi söz konusu değildir. Parti Önderliği'nin bunu örgüt çekirdeğine, Kürdistan'a yaymasıyla birlikte bir aydınlanma hareketi başlıyor. Bu aydınlanma hareketi dikkat edilirse eskiye ait her şeye karşı bir saldırıdır. Şöyle bir örnek verilebilir; PKK grup olarak ortaya çıkarken herkesin şimşeklerini üzerine çekiyor. Rusya'da burjuvazinin Bolşeviklere karşı olması aynı zamanda küçük burjuva kesimlere, orta kesimlere karşı olması da söz konusudur. Bu konuda Bolşevikler Rusya'da çıkış yaptıklarında ayrıdırlar. Ayrı olmaları, düzene karşı savaş açmaları ve uzlaşmamaları biçimindedir.

PKK önderliği de çıkış yaparken TC'yi doğrudan zaten karşısında buluyor. TC de kendisini Parti Önderliği'nin karşısında buluyor. Bu konuda yüklenmeleri vardır. Diğer yandan Türkiye solundan da ciddi yüklenmeler söz konusudur. Adeta yeni bir düşman cephesi durumundadırlar. Nitekim bu cepheden açık yüklenmelerini görmek mümkündür. Kürdistan'da zaten reformist-milliyetçi örgütlenmeler, Türkiye'de ise sosyal-şoven örgütlenmeler var. Bunların hepsi de PKK'ye karşı ideolojik saldırı gibi ortak noktalarda birle-

şiyorlar. Birleşmeleri niye? Çünkü PKK hiçbiriyle benzeşmiyor, uzlaşmıyor ve hepsine de aykırıdır. Bu aykırılığı Parti Önderliği kendi şahsında yaratmıştır. O, düzene de diğer örgütlere de aykırıdır. Aykırı olmak durumundadır. Bu nedenle söz konusu örgütler birleşerek ideolojik gruba yönelik karalamalarda bulundular. “Apocular” olarak değerlendirdiler. Onlara göre “Apoculuk kötü bir şeydir, suçlanacak bir şeydir.” Ki hem devlet, hem de bu örgütler bunu yapmaktaydılar. “Apoculuk” denilince herkesin aklına aykırı şeyler geliyor ve bu hiçbirimize uymuyor. Devlet kendi açısından bize vuruyor, diğer gruplar kendi açılarından. Çünkü onların oluşturduğu normal standartlara uyulmuyor.

Önderlikler tarihte böyledir, Kürdistan toplumunda da böyle olmaları yadırganmamalıdır. Önderliğin ortaya çıkışında Parti Önderliği sık sık örnek veriyordu: “Başta halk bu olaya nasıl bakıyor, Parti Önderliği deli midir, normal midir, anormal midir diye.” Diğer gruplar açısından da bu söz konusudur. Hatta bu konuda alaya alma durumu vardır. “Kürtler tarihte doğru dürüst çıkış yapamadılar, yaptıklarında ise başlarına gelen bellidir. Şimdi Kürtler adına ilk defa ideoloji oluşturuluyor, ilk defa bağımsızlık tavrı gelişiyor ve giderek bu siyasete çevriliyor” düşüncesi herkese acayip geliyor. Ve bu bazılarının çıkarına, devlete ise bütün yönleriyle dokunuyor. Diğer örgütlere, örgütlenme biçimi veya anlayışları açısından dokunuyor. Bu açıdan hepsinin birleşmesi karşısında önderlik çıkışını sürdürmek de anlamlıdır. Hiç bir destek sunulmuyor. TC zaten boğmak istiyor. Bu açıktır. Ama diğerleri de, Kürt işbirlikçileri de kendi açılarından bu çıkışı büyük bir tehlike olarak görüyorlar.

Bu durumu, Parti Önderliği çeşitli vesilelerle değerlendirmiştir. Nitekim dünya tarihinde de başka önderlikler çıktığında başına bu tür şeyler gelmiştir. İlk çıkış yapan önderlikler ideolojik düzeyde büyük bir saldırı ruhuyla hem mevcut düzene veya iktidara yönelirler, hem de o iktidarın uygulamalarına karşı ideolojik ve politik mücadele verirler. Parti Önderliği bunda başarı sağlayınca, ona karşı çok açık saldırılar geliştirilir. Bu arada çok açık çatışmalar veya çelişkiler yaşanır. Bu, toplumların mevcut gerçekliğidir. Özellikle uyuşturulan veya düşürülen, her şeyin normal görüldüğü bir anda bir önderliğin çıkıp var olan gidişata dur demesi, bu temelde bir örgüt olayını oluşturması şüphesiz ki herkesin dikkatini üzerine çeker. Bu açıdan da Parti Önderliği çıkış yaparken diğer önderliklerin yüz yüze gelmediği engelleme ve yaklaşımlarla karşılaşır. Parti Önderliği'nde bu konuda çabanın büyüklüğü kadar, ideolojik olarak oluşturulan ilkelere bağlılık vardır. Politikada esneklik gösterilebilir, ama ideolojide katılık korunur. Özellikle ideolojik savaşım herkese karşı yürütülür. Düzene karşı olduğu kadar, içteki özelliklere karşı uygulanır. Bu konuda oldukça katılık ve bu ısrar sonucudur ki PKK ideolojisinin gelişmesi veya Kürdistan'da güç bulması söz konusudur. Burada Parti Önderliğin'den bir alıntı yapalım:

“Başarmam, başlangıçta herkesten çok cesur, fedakar olduğum için değil, hatta belki gelişmeleri kestirebildiğim için de değil, doğrultuyu, yanıltmadan ve yanılmadan takip etmenin bütün dürüstlüğünü ve çabasını göstermiş olmamdan ve yaşamamdan dolayıdır. İçinizde hep en doğruyu temsil eden olmam nedeniyledir.”

Başlangıçta çıkış yapılırken, Parti Önderliği'nin kişilik özellikleri de var. O daha sonra kişiliğini bütünüyle özgürleştirdiğinde, başlarda ortaya koyduğu doğrultuda veya ortaya koyduğu ideolojide sonuna kadar ısrarlı oluyor. Bunun büyük çabasını gösteriyor. Bunu yaymak için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Bu temelde oluşan düşünce sistematiğiyle veya düşünce sürekliliğiyle grubun geliştirilmesi, eğitilmesi ve çeşitli biçimlerde donatılması ve Kürdistan'a gönderilmesi gerçekleşiyor. Bu açıdan tüm yük büyük ölçüde Parti Önderliği'nin sırtındadır. Yani bu konuda çıkış yaparken oldukça temkinli veya oldukça tedbirlidir. Bu konuda çıkardığı ders de söz konusudur. Eski Kürt isyanlarına bakmakta ve bunların nasıl ezildiğini görmektedir. Diğer yandan Türkiye'de çıkış yapan Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya çizgilerine bakmaktadır. Devletin, onların üzerine yönelme tarzına bakmaktadır. Bu nedenle çıkış yaptığında temkinlidir. Bazı durumlarda ön sezilerle hareket etme gereğini duymaktadır. Düşünceyi açıklarken bile ilk başta gizliliğe dikkat etmektedir. Bunu pratiğinde ve yaklaşımlarında yansıtmaktadır. Bu konuda tedbirin gerekliliğine inanmaktadır. Hatta sarfedeceği sözlerin doğru ve yerinde söylenmesi, bu sözlerin de öyle boşuna söylenmemesi, arkasının getirilmesi ve mutlaka takipçisi olunmasına özen göstermektedir.

Bu açıdan da soruna duyarlı yaklaşım söz konusudur. Kendini daha baştan TC'ye ezdirecek yaklaşımlardan oldukça kaçınılmaktadır. Bu da Parti Önderliği'nin TC tarihini iyi incelemesindendir. TC'nin devlet özelliğini, siyasetini, karşı gücü ezme yaklaşımlarını tahlil etmede çok ciddi ipuçları elde etmiştir. Hatta Parti Önderliği ideolojik grup oluştururken bile grubun ismini vermede oldukça tedbirli yaklaşır. Diğer gruplar ise birkaç kişi bir araya gelince hemen kendilerine bir isim takarlar. Bu konuda Parti Önderliği'nin tavrı şöyledir: Hemen kendisini açık ilan etmekten çok devletin ezme politikalarını dikkate almak, özellikle zayıf, yeni ve amatör bir hareketi örgütlendirmek, TC'nin yüklenimlerine karşı korumak gerekir. Bu anlamda çıkış yaparken, hareketi ezdirtmemek önemlidir. Bu hareketi başta ezdirtmek yapılacak çıkışın boğulması anlamına gelir. Bu açıdan da isimlendirmeye gidilmiyor. Parti Önderliği'nin deyimiyle, faaliyetin çok gizli yürütülmesi, temkinli yaklaşılması TC'nin biraz işin farkına geç varmasına yol açar. Grup kendini isimlendirmediği için TC'nin Kürdistan'da çalışmalar yapılıncaya kadar, onu fazla hesaba katmaması söz konusudur. Bu, Parti Önderliği'nin aldığı tedbir ve temkinli yaklaşımın bir sonucudur.

Bu yönüyle de Parti Önderliği'nin yaklaşımı grubun TC tarafından ezilmesini ve boşa çıkartılmasını engeller. Nitekim bir dizi olumsuz koşullar var. Bu olumsuz koşullarda öyle hemen devlete karşı tavır geliştirilemez. Hemen açık şekliyle kendini göstermek, ezmeye davetiye çıkarmak anlamına gelir. Bu da Parti Önderliği'nin TC tarihinden ve çeşitli hareketlerin ezilmesinden çıkardığı sonuçlardır. Bu sonuçlardan hareketle Parti Önderliği'nin grubu koruma konusunda oldukça titiz davranması durumu söz konusudur. Düşmanın kabul ettirmek istediği her şeye karşı olmak önemli bir yaklaşımdır. Bu her şeyi meşru kabul etmemek, reddetmektir. Bizim de bugün en ciddi yetersizliklerimizden biri, önderliğin bu yaklaşımına ulaşmamaktır. Biz düşüncede bazı şeylere karşı çıksak bile, taktik önderlik konusunda zorlanmamızın nedeni bazı şeyleri meşru kabul etmemizdir. Düşüncede eleştirmekle yetinmek, davranışta ve ilkede bunu meşru kabul etmek anlamına geliyor.

PKK Önderliği'nin çıkışıyla beraber sistemli, programlı bir düşünce bütünlüğüne ulaştığını baştan beri görmek zor değildir. Bir dizi diğer örgütlerin önderlikleri de söz konusudur. Onlar başka yerlerde gerçekleşen örnekleri, mesela reel sosyalizmi kendi gerçekliklerine uyarlamışlardır. Şüphesiz bu tarz, bir ülkede ortaya çıkan önderliğin tarzı olamaz. Böylesi yaklaşımlarla o ülkenin koşullarında, hiçbir sahasında başarı sağlanamaz. Bundan dolayı Parti Önderliği baştan beri kendi görüşünü, PKK ideolojisini ortaya koyarken doğrudan sosyalizmi bir bilim, bir yöntem olarak ele alır. Bundan hareketle özgün araştırmalar içine girerek ideolojiyi bu temelde oluşturma gereğini hisseder. Dikkat edilirse başta bazı alıntılar kullanılıyor, zaman zaman önermeler, zaman zaman değinmeler yapılıyor ancak genel olarak ulaşılan düşünce sistematiği dikkate alınırsa, bir önderlik özelliği olarak kendi düşünce gücüne veya bir halka, bir partiye mal ettiği ideolojiye dayanarak bunu yeniden geliştirmek ve bu konuda yaratıcılığı sergilemek söz konusudur.

Böyle bir önderlik, baştan beri kazanılmış bir önderliktir. Diğer yandan bugün gazeteler, yayınlar çok geniş anlamda eğitim olanağını sunmaktadır. Ama geçmişte Parti Önderliği hem dar anlamda çekirdeği, hem de geniş anlamda kadroları, hatta taraftarları eğitmek açısından bir nevi canlı gazete rolünü görmüştür. “Kürdistan Devrim Yolu” ortaya konulurken, daha öncesinde söylenenlerin boş olmadığı veya boşa gitmeyeceği anlamında da Parti Önderliği sözüyle pratiğinin birliğini sağlamıştır. Halk arasındaki deyişle sözü ve özüyle bir olma özelliğini taşımaktadır. Bu, bir önderin kendi taraftarlarına, halkına ve kadrolarına güven vermesi açısından çok önemlidir. Söylediklerini uygulamaya geçirmesi temel ölçülerden biridir. Önderler söylediklerini yapamıyorlarsa veya söylediklerinin altında kalıyorlarsa o zaman onlar hem örgüt içinde, hem de halk içinde güven aşınmasına yol açarlar. Özellikle Parti Önderliği veya PKK yeni ortaya çıktığında güvensizliğin çok yaygın olduğu bir ortamda insanların, kitlenin güvenini kazanmak , söylenenleri pratikle birleştirmek konusunda atılan adımlar ciddi olmuştur. Hatta o zaman değişik anlamlarda söylenen bir söz var ama bir gerçeği de ifade ediyor. O zaman şu söyleniyordu: “Apocular ne derseler onu yaparlar.” Gerçekten Parti Önderliği'nde somutlaşan bir gerçek de özellikle söylediklerine sonuna kadar bağlı olmasıdır. Söylediklerinin boşa gitmemesi için de bunun pratiğini ve örgüt ilişkilerini yaratmak yönünde çok büyük çabalar sarfetmiştir. Bunun kavranması temelinde o dönemin kadroları şahsında uygulanması durumu var. İdeolojik olarak ordulaşmaktan söz edersek, bu düşüncenin yayılması ve yayılırken eylemleriyle de o düşüncede ısrarlı olunması söz konusudur. Davranışlarla düşüncenin tamamlanması esas alınır.

Doğal olarak Parti Önderliği'nde temsilini bulan bu özellikler kadrolarda veya halkta etkisini göstererek toplumda yayılma gösterir. Bunun giderek PKK'nin kısa bir sürede etki yaratmasıyla, partileşmesiyle siyasal mücadele alanını genişletmesine de yol açmıştır. Bu temelde gerek metropolde, gerekse Kürdistan'daki gruplaşmalarda Parti Önderliği'nin bizzat ilgilenmesi söz konusudur. Demek ki bu yönüyle de Parti Önderliği'nin baştan beri bir devrim olayını yaratırken kişiliklerle yoğun ilgilenme durumu var. Bir devrimin gelişimini, örgütlenmesini sağlayacak kişilikler olmadan bir hareketin daha baştan yürümeyeceğini bilmektedir. Bunu bugün çok daha net görüyoruz, fakat direnişçi çabalar baştan beri var.

> ***“Parti Önderliği ilk sorunları tahlil ederken mevcut materyallerin hiçbiri yeterli değildir. Buna rağmen bu konuda geniş araştırmaları vardır ve yürüttüğü araştırmalarda bakış açısı, izlediği yöntem açısından şematikliğe ve dogmatikliğe düşmeden, bağımsız bir araştırmacı kişiliğe sahiptir. Sorunların üzerine giderken bu özellikten hareketle ideolojiyi oluşturur.”***

Diğer yandan ideolojik tahliller ortaya konulurken bile, bir devrim olayı nasıl gerçekleşir; demokrasi denilen olay nedir; devlet kurumu nedir; devletler nasıl yıkılır ve yeni iktidarlar nasıl kurulabilir; bütün bu sorulara cevap bulunur. Bunun doğru mücadele yolu olarak çözümlenmesi gerekiyordu. Sadece ideolojik aydınlanma süreci değil, aynı zamanda kurtuluş yolu için de ciddi adımların atılması, mevcut kadroların bu temelde hazırlanması yolunda da Parti Önderliği çaba sahibidir. Yapılan ideolojik girişimin sonunu getirmek, halkın çıkarlarını ideolojik düzeyden pratik düzeye kadar ifade etmek gerekiyordu.

Bu anlamda Parti Önderliği'nin sözüyle pratiğini kanıtlayabilmesi için örgüt araçlarına ihtiyaç vardır. Giderek bu örgütü oluşturuyor ve daha sonra belli bir partileşmeye de gidiyor. Bu temelde programın ifade edilmesi de söz konusudur. Program oluşturmakla beraber Parti Önderliği pratik adımlar atma temelinde siyasal mücadeleyi başlatırken soruna nasıl yaklaşıyor? Bu konuda Parti Önderliği'nden alıntı yaparsak konu daha iyi anlaşılır: “Yenilgi bana hakaret gibi geliyor.” Nitekim Parti Önderliği yenilgi dolu tarihimizden dersler çıkarıyor. Yenilgiyi kabul etmemek veya başarıda kesin olarak ısrarlı olmak, ayrıca bütün bunları yaparken kazanmanın yol ve yöntemlerini bulmak ve bu konuda da yoğunlaşmak öne alınır. Bu yönüyle de politikaya yaklaşım tarzı Türkiye'de ve Kürdistan'da o dönemde mevcut olan yaklaşımlardan farklıdır. Böylesi bir farklı yaklaşım tarzı aynı zamanda PKK'nin yaşamasında, kendisini siyasal olarak ortaya koymasında da etkilidir.

Bu tarz kendisini silaha yaklaşımda da gösteriyor. Parti Önderliği bu konuyu şöyle ifade ediyor: “Silaha esir olsaydık, çoktan yenilgi söz konusu olabilirdi.” Yine konuya ilişkin “Sadece askeri kafayla, ideolojiyle olmuyor, ulusçulukla hiç olmuyor. Bir politik güç olarak dayattık; herkes bu güce şaşıyor” diyor. Çok büyük bir mücadele sonucunda bu başarılıyor. Özellikle burada siyasal mücadelenin ele alınmasında ve uygulamasında da Parti Önderliği'nin duyarlı yaklaşımı söz konusudur. O zaman Türkiye gerçekliğine bakıldığında, önderlere biçilen misyon, “kendileri de en önde silahlı olarak savaşabilir. Hatta en önde mücadeleye katılmasalar bu önderler korkaktır” şeklinde nitelendiriliyor. Yine önderler yurt dışına çıkarlarsa ihanetçi gösterilirler. “İşte mücadeleden kaçıyor” biçiminde yaklaşımlar söz konusudur. Buna benzer değişik nitelendirmeler var. Önderlik gerçeği kavranılmadığından savaşa ve politikaya nasıl yaklaşılır, bu bilince çıkartılmamıştır. O dönemde Türk olsun Kürt olsun politikanın nasıl yapılacağı konusunda hepsinin yaklaşımları basitti. Tabii bu önderliklerin ideolojik durumu kadrolarına da yansıyordu. Bunlara göre, hemen eyleme gidersin, hemen silahlı bir çıkış yaparsın ve önderleşirsin. Yani burada erken doğum yapma türünden dayatmalar söz konusudur. Buna karşılık Parti Önderliği soruna ciddi yaklaşır. Bir taraftan ideolojik olarak aydınlanmayı geliştirirken, diğer taraftan politik alanda atılım yapmak için de belli tedbirler alır ve bunun araçlarını oluşturur. Nitekim politikayı taşıyabilecek, yürütebilecek örgüt olayına gerek duyulduğundan temkinli davranıyor. Parti Önderliği'nin “Askeri kafa” dediği, doğru yaklaşımın dışındaki anlayışlardır. O dönem bu anlayış yaygındır. Parti dışında da parti içinde de böylesi hareket edenler vardır. Bütün bunları frenleyen gerçekten Parti Önderliği'nin ileri görüşlülüğüdür. Yani politika ciddi bir iştir. Bir silah patlatırsın ama silahın sonunu getiremezsen silah geri dönüp seni vurmaya başlar. Parti Önderliği'nin yaklaşımı bu tarzdadır. O açıdan bir silah sıkılırken, o silahın seni vurmaması için tedbirli olman gerektiğini uzun vadeli düşünmek zorundasın. Bu açıdan o silahın altından kalkabilecek tüm hazırlıkları yapmak gerekir. Veya bunu kaldıracak insan yapısının hazırlanması gerekir. Bu anlamda “askeri kafa”nın reddedilmesi söz konusudur. PKK'de partileşerek, bir öncülük olayını yaratarak politik mücadeleye atılmak Parti Önderliği'nin önüne koyduğu hedeftir, kadrolara da bu hedefi dayatıyor.

Bu açıdan PKK'nin kuruluşuyla birlikte yavaş yavaş siyasal düzene adım atması söz konusudur. Sadece ideolojik mücadeleyle bir hareketin ayakta kalması asla mümkün değildir. İdeolojik saldırılar bir dönem sürdürülebilir veya bu dönem tamamlandıktan sonra da ideolojik saldırıların sürdürülmesi fazla bir şey ifade etmez. Bu ideolojik mücadele politikaya dönüşmüyorsa, onu yürütecek örgüt, eylem araçlarına ulaştırılamıyorsa, giderek kendi içinde çok doğru da olsa yozlaşabilir. Evet, çok doğru da olsa politik mücadele düzeyine çıkarılmazsa altında kalmaktan kurtulunamaz. Parti Önderliği bu açıdan soruna sadece ideolojik anlamda yaklaşmanın çözüm olmayacağı sonucuna varıyor. Aynı şekilde yurtseverlik bakımından da sorun böyledir. O dönemde Parti Önderliği'nin Kürdistan devriminin gerçeğini ortaya koyuş tarzı Ortadoğu'da anahtar rolünü oynayacağı noktasındadır.

Diğer yandan PKK çıkışından beri enternasyonalizm ile yakından bağlantısı olan bir harekettir. Parti Önderliği, PKK ideolojisini oluştururken sosyalizm ve enternasyonalizmden hareketle Kürdistan devrimini yaratma veya böyle bir devrime girişme hedefi söz konusudur. Hatta dünyada dost-düşman ayrımı yapılırken, dost olması gerekenlerin olumsuz tavırlarına rağmen onlar yine bu kategoride sıralandırılıyorlar. Bu açıdan Kürdistan devriminin stratejisi oluşturulurken baştan beri PKK'nin uluslararası özelliği vardır. Çünkü PKK Kürdistan'da salt bir yurtseverlikle devrimin gerçekleşmeyeceğinin bilincindedir. Parti Önderliği işin bu yanını çok yoğun olarak ön plana çıkartır. Nitekim bugünkü çeşitli demeçlerinde, kendisiyle yapılan röportajlarda bu yaklaşım ve düşünce çok somuttur.

Yerinde tedbirler ve doğru tespitlerle örgütlemeye geçilmiş ve daha sonra siyasal mücadeleye atılmıştır. Tabii ki bunun getireceği bir dizi zorluklar vardır. Örneğin devletin buna karşı geliştireceği çok açık saldırı ve tedbirler söz konusudur. İşin bu yanı üzerinde de çok durulur. Diğer yandan Parti Önderliği'nin izlediği taktik sonucu TC en azından bir döneme kadar PKK'nin böyle bir çıkışı gerçekleştirecek gizli bir hareket olacağının farkında olmaz. Bunu 1976-77'lere kadar biraz indirgeyebiliriz. TC bu döneme kadar PKK'nin ciddi bir çıkış yapacağının veya böyle kendisini çok ciddi bir şekilde devlete dayatacağının bilincinde değildi. TC'nin bu şekilde yanılmasında Parti Önderliği'nin izlediği taktiğin rolü olmuştur. Daha sonra TC'nin yine yanıltılmasının değişik biçimleri de vardır. Mesela bir Pilot olayında görüldüğü gibi. Devlet kendi ajanlarını grubun içine sokarak, onu denetime almak istiyor. Bu temelde Parti Önderliği kontrol altına alınmaya çalışılır. Parti Önderliği ise bunun farkında ve devleti kullanıyor. Pilot'u uygun taktiklerle PKK'ye hizmet ettiriyor. Onu kontrol ediyor veya denetim altına alıyor. Bu temelde grup hareketi imhadan kurtarılıyor veya imha çemberinin dışına çıkarılıyor.

Sürecek

Türk-Alman egemenleri arasındaki ilişkinin dünü ve bugünü

– III –

"Alman ve Türk egemen sınıfları arasındaki mevcut ilişki, tarihin basit bir tekrarı değildir. Tarihsel gelişim çizgileri ve amaçlarının birbirine daima yaklaştırdığı bu güçler, bugün kendi adlarına olduğu kadar, tüm bir emperyalist sistem adına da hareket etmektedirler. Aralarındaki suç ortaklığının hiçbir zaman olmadığı kadar günümüzde yoğunlaşması ve bu suç ortaklığının en çok da PKK'ye yönelik saldırılarda somutlaşması bu nedenledir."

Federal Almanya'nın 12 Eylül sonrası Türkiye üzerinde yoğunlaşan çalışmaları askeri, ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel alanları içine alan çok kapsamlı bir çalışmadır.

1980'den itibaren Federal Almanya, Türkiye'ye yönelik askeri yatırımlarını en üst düzeye çıkardı. En az haftada bir kez askeri malzeme yüklü gemiler Hamburg Limanı'ndan Türkiye'ye doğru yola çıkarıldı. Gönderilen malzemeler arasında tank, helikopter, zırhlı araçlar vd. askeri malzemeler bulunmaktaydı. Bunların yanısıra, finansmanını Federal Almanya'nın karşıladığı bir dizi savaş gemisi Hamburg Limanı'nda Türkiye için inşa edildi. Bu savaş gemilerinin % 70 finansmanı Alman askeri yardım fonundan karşılanırken, % 30'luk bölümüyse Deutsche Bank başkanlığı altındaki bir banka konsorsiyomu tarafından üstlenildi. Askeri yardım, para ve malzeme olarak her yıl biraz daha artış gösterdi. Federal Almanya 1985 yılında bütçesine eklediği özel bir maddeyle, Türkiye'ye verdiği yardımın miktarında büyük bir artış meydana getirdi. Bu, Türkiye'ye verilen askeri yardımın miktarını birkaç kez katlayan bir artıştı. 1984 yılında 140 milyon DM civarında planlanan askeri yardım miktarı, PKK'nin 15 Ağustos 1984 Atılımı ardından, 274 milyon marka yükseltildi. Yine, Türkiye'nin AT'ye kabul edilmesinin koşullarından biri olan "serbest dolaşım" hakkından vazgeçmesi karşılığında FAC, TC'ye 600 milyon DM vermeyi taahhüt etti. Türk cuntası, Avrupa'daki işçilerin "serbest dolaşım" hakkından vazgeçerek bu yardım miktarını aldı. 29.9.1987 tarihli 16. antlaşma gereğince ise F. Almanya'nın Türkiye'ye ayda bir 130 milyon DM askeri yardım yapması taahhüt altına alındı. Federal Almanya, sadece1989'da150 Leopard-1 tankı, 8 tank kurtarma aracı ve 580 milyon DM yardımda bulundu. Ayrıca, 762 adet modern savaş helikopterinin satışı da planlandı. Tabi bu rakamlar, bizim sınırlı olanaklar içerisinde bilebildiklerimizdir.

Federal Almanya'nın Türk sömürgeci-faşist rejimine askeri yardımları askeri araçlar ve milyonlarca mark tutarındaki para yardımlarıyla sınırlı değildir. 1970'lerde iki devletin emniyet teşkilatları arasında geliştirilen ilişkiler, 1980 sonrası daha da yoğunluk kazanmıştır. Özel Harekat Timleri olarak bilinen kontrgerilla birliklerinin eğitimi ve donatımı, aranan kişilerin takibi, yakalanması ve sorgulanması için gerekli tekniğin transferi, bunların kullanımı için gerekli eğitimin verilmesi, sınır koruma ekiplerinin oluşturulması ve eğitimi bizzat Federal Almanya tarafından yapılmıştır. Ayrıca iki devletin istihbarat örgütleri arasındaki sıkı ilişki ve bilgi aktarımı da önemle belirtilmesi gereken bir husustur. Federal Almanya'da PKK'ye yönelik operasyonlarda el konulan belgelerde adı bulunan birçok şahsın daha sonra Türk sömürgecileri tarafından tutuklanışı bu bilgi aktarımı ve ortak çalışmayı kesin bir biçimde kanıtlamaktadır.

Askeri yatırımlar kapsamına alınması gereken diğer bir husus da otoban yapımıdır. Federal Almanya bu yönlü çalışmalarına 1984 yılı sonu ile birlikte hız verdi. PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin 15 Ağustos 1984 Atılımı ardından, FAC, milyonlarca markı yeni demiryolu yapımı, karayolu inşaatı ve Türk ordusunun iletişim sistemini düzenlemek için Türkiye'ye akıtmaya başladı. Federal Almanya'nın üstlendiği otoban yapımının Diyarbakır ve Antep arasında inşası planlanmaktadır ve Alman otobanlarının savaş koşullarında en iyi şekilde denenmiş olması bir güvence olarak gösterilmektedir. Frankfurt Havaalanı'ndaki Batı kalkış pisti ile aynı standartlarda inşa edilmek istenen bu otoban yapımının gerçek amacı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Benzer otoyol yapım girişimlerinin Hakkari ve başka mıntıkalarda da mevcut olduğunu hatırlatmak gerekir. Ankara-İstanbul gibi Türkiye'nin büyük şehirleri arasında bile böylesine büyük otoyollar yoktur. Kürdistan'da inşasına girişilen otoyolların herbirisinin genişliği ise 100 m olarak planlanmıştır. Savaş uçaklarının iniş ve kalkışına göre planlanmış olan bu otoyollar, açık ki sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değil, bölgesel planlar kapsamında ele alınmıştır. II. Wilhelm'in Basra Körfezi'ne doğru döşediği raylar, kabul etmek gerekir ki günümüz dünyasında oldukça ilkel kalır.

Federal Almanya, NATO manevralarına da Türkiye üzerinde en fazla sayıda askerle katılan güçtür. Bu NATO tatbikatlarından birisinin tam da TC'nin 1983'de Güney Kürdistan'a saldırdığı günlere denk gelmesi acaba rastlantı mıdır? FAC ve TC arasında askeri alandaki ortak girişimlerin bir diğeri de Konya yöresinde gerçekleştirilmek istenmektedir. Konya yöresinde alçak uçuşlar ve panzer manevraları için üs açma yönündeki FAC ve TC görüşmeleri halen devam etmektedir. Konya'da inşa edilmesi düşünülen üs, Belçika topraklarının 1,5 katı büyüklüğündedir. Bu üsde, alçak uçuşları yapmaya elverecek donanım, panzer manevraları için saha ve en az 2000 Alman askeri bulunacaktır. Tabii ki, bu üs sayesinde Federal Almanya, Kürdistan'a ve Körfez bölgesine müdahalede hız yeteneğini artıracağı bir alanda konumlanmış olacaktır.

Bu ilişkilere kurulması düşünülen Türk-Alman Tugayı'nı da eklemek gerekmektedir. Henüz gerçekleşmemiş olsa da, bu plan, Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin Alman ordusuna asker olarak satılması hesabı üzerinedir.

FAC'ın bölge üzerindeki hesapları Kürt halkının katledilmesine doğrudan katılışına kadar varmıştır. Irak sömürgeci-faşist rejiminin Kürdistan'da giriştiği katliamların gerisinde Alman tekelleri vardır. Faşist Saddam rejiminin Kürt halkına karşı kullandığı kimyasal silahlar Alman firmaları tarafından üretilmiş ya da Irak'ta kullanıma hazır hale getirilmesinde bunların doğrudan katkıları olmuştur. Güney Kürdistan'daki katliamların suç ortağı olan FAC, aynı süreçte Türk sömürgeci ordusunun ARGK gerillalarına karşı saldırılarına da askeri helikopterleri ve pilotlarıyla katılmıştır.

FAC'ın Türkiye üzerindeki askeri faaliyet ve yatırımlarıyla diğer alanlarda etkinliğini geliştirme çabası iç içedir. 1980 sonrasında ekonomik alanda da Türkiye üzerinde yoğun bir etkinlik mücadelesine girişmiştir. 29 Eylül 1989 tarihli Hürriyet gazetesinin ekonomi sayfasında yayınlanan bir habere göre, Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği Dış İlişkiler Müdürü Dr. Hartmut Giesecke, Türkiye'nin Hindistan'la birlikte Almanya'nın en çok ilgi duyduğu ülke olduğunu söylüyor ve şöyle diyor: *"Hindistan konusunda uyuduk, bu büyük pazarı Japonlara kaptırdık. Türkiye'de de aynı hatayı tekrarlamak istemiyoruz."* Emperyalist devletler etrafındaki ekonomik gruplaşmada son yıllarda Türkiye'nin Federal Almanya etrafındaki grup kategorisine daha çok yaklaştığı da Türkiye ekonomisine ilişkin hazırlanan son raporlarda özellikle vurgulanan bir husustur. Batan geminin malları gibi taşınır-taşınmaz bütün devlet mallarını, emek gücü ardından asker olarak da insanlarını satışa çıkaran Türk burjuvazisi, tıpkı Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş aşamasında olduğu gibi, hangi güçle daha yoğun bir askeri ilişki içerisindeyse bu kaçınılmaz yansımasını ekonomik alanda da bulacaktır. FAC'ın Türkiye üzerinde ekonomik etkinliğinin artması askeri ilişkilerdeki yoğunlaşmanın doğal bir sonucudur. Üstelik Federal Almanya, Türkiye'den gelmiş en az iki milyonluk bir emek göçünün yoğunlaştığı alandır ve bu da Türk ekonomisinin Türkiye ve Hindistan üzerindeki kronik emellerinin önünün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarafından kesilmesi, kabul ediyoruz ki, Alman emperyalizminde mücadelemize karşı nefret, öfke ve yok etme duygusunu çok haklı olarak geliştirmiştir. Türkiye üzerinde Alman ekonomik etkinliğinin artışının nedeni, Türkiye'nin sadece kârlı bir sömürü kaynağı olması değildir. Hatta öyle ki, Türkiye bu "yeteneğini" bile kaybetmiştir. Yani artık sömürülecek halde bile değildir. Ama, Türkiye'nin Federal Alman emperyalizminin Doğu Avrupa üzerindeki hesapları ve Arap ülkeleri, İran ve Hindistan'a doğru açılımı açısından Türkiye'nin vazgeçilmez önemi, adeta bir yol döşeme anlamında buraya ekonomik alanda da sermaye akışını gerektirmektedir. Üstelik bunu sağlamak için Alman sermayesinin çok az bir oranı bile yeterli olmaktadır. Japonya, ABD ve Avrupa emperyalist güçleri arasında Ortadoğu'daki pazar kapışmasının son yıllarda nasıl kızıştığı bilinmektedir.

Alman emperyalizminin Türk faşist-sömürgeci rejimine siyasal alanda verdiği destek çok yönlüdür. 12 Eylül sonrasında, hiç kimsenin en azından kamuoyu önünde sahip çıkmaya cesaret gösteremediği Türk faşist cuntasına açıktan sahip çıkan güçler FAC ve ABD olmuştur. FAC, 12 Eylül faşist rejimini Avrupa'da meşrulaştırmak için yapabileceğinin en fazlasını yapmıştır. Diğer birçok Avrupa devletinin çeşitli nedenlerle cuntayı kınamalarına katılmadığı gibi 15 Ağustos 1984'deki gerilla atılımından sonra, sadece hükümet olarak, ya da şu veya bu kuruluşlarıyla değil, devlet olarak faşist cuntanın yanında yer aldığını en fütursuz biçimde ortaya koymuştur. FAC Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in Türkiye ziyareti ve yaptığı konuşmalar bu gerçeğin ürünüdür. Weizsäcker, 100 yıl önce Kaiser Wilhelm'in oynadığı role benzer bir rolü oynayarak, "hasta adam" sömürgeci-faşist Türk devletini kurtarma çabasına öncülük görevini üstlenmiştir. Yanında götürdüğü ekip ise, II. Wilhelm'in beraberinde götürdüğünden çok daha büyüktür. II. Wilhelm İstanbul'u ziyaretinde Berlin-Bağdat Demiryolu'nun yapımı imtiyazını almıştı. Yüzyıl sonra Weizsäcker, Körfez'e inen yolun daha da düzenlenmesi girişiminde bulunmuş ve bu ziyaret ardından ilişkilerin daha da boyutlandığı görülmüştür. Weizsäcker'in ziyaretinin zamanlaması da oldukça önemlidir. O tarihte sömürgeci Türk ordusu Kürdistan'da büyük bir vahşet uyguluyordu. Weizsäcker ise *"Ziyaretim Türkiye'deki gelişmeleri takdir ettiğimizi ve desteklediğimizi belirtmek amacına dönüktür"* diyordu. Almanya'nın büyük gazetelerinden biri olan Süddeutsche Zeitung, Weizsäcker'in bu gezisini *"Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral vermeyi hedefledi"* biçiminde yorumlamıştı.

"FAC, 12 Eylül faşist rejimini Avrupa'da meşrulaştırmak için yapabileceğinin en fazlasını yapmıştır. Diğer birçok Avrupa devletinin çeşitli nedenlerle cuntayı kınamalarına katılmadığı gibi 15 Ağustos 1984'teki gerilla atılımından sonra, sadece hükümet olarak, ya da şu veya bu kuruluşlarıyla değil, devlet olarak faşist cuntanın yanında yer aldığını en fütursuz biçimde ortaya koymuştur. "

Weizsäcker'in gezisi ardından, Türk başbakanı Özal ve 1988'de de faşist cuntanın başı Kenan Evren Almanya'yı ziyaret etti. Evren'in ziyareti, Federal Almanya'daki Kürt işçilerine yönelik baskılarla iç içe gerçekleştirildi. FAC, bu durumuyla iki tavrı birden göstermek istiyordu. Birisi, TC'ye destek tavrı; öteki ise Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlık tavrı. Bu ziyaret sırasında Kürt yurtseverleri üzerinde uygulanan polisiye baskıları, tehditleri ve hangi yöntemleri kullanmış olduklarını saymaya gerek yok. Çünkü bunlar hem kamuoyunun bilgisi dahilindedir, yani herkes biliyor, hem de burada önemli olan bu tavırla FAC'ın anlatmak istediği siyasal mesajdır.

FAC'ın sömürgeci-faşist Türk devletine siyasal desteği en üst düzeyde cuntayı meşrulaştırma yönünde gösterdiği çabalarla sınırlı değildir. FAC, Türkiye sol hareketi ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Avrupa üzerinden tasfiyesi görevini de yürüten bir güçtür. FAC, Türkiye üzerinde çok yönlü siyasal yatırımlarda bulunmuştur. 12 Eylül sonrası Federal Almanya'ya giden siyasal sığınmacılar üzerinde oynadığı oyunlar, bu siyasal yatırımlarının en önemlilerinden biridir. FAC, bu alandaki çabayla adeta sivil Enver Paşalar yaratma hedefini gütmüştür. Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında padişahın gazabından Avrupa ülkelerine kaçan aydınlar, daha sonra gittikleri ülkelerin hayranı ve ajanı olarak ve yine o devletlerin araya girmesiyle padişahın affına sığınarak ve üstelik bir de Osmanlı devletini kurtarma ruhuyla dönerlerdi. Türk aydınları açısından bu çizgi 20. yüzyılın sonunda da aynı çizgidir. Alman emperyalizmi bu durumu en iyi bilen, çünkü tarihi deneyimi olan bir güçtür. Bu nedenledir ki, Türk solu üzerinde özenle durmuştur. Onları sistem içinde cuntaya karşı bir alternatif olarak elinde hazır tutma politikasını yürütmüştür. Bunda önemli oranda başarılı olduğu da bir gerçektir. Kaynağını Türk şovenizminden alan devleti kurtarma hareketinin tam da Türk akıncılarına yakışır bir tarzda ve hem de "komünist" adı altında geliştirildiğini görmek, tarih bilinci olan hiç kimse açısından anlaşılmaz ve şaşırtıcı bir olay değildir. Avrupa emperyalizminin siyasal kadroları olarak hazırlanılan bu sözde sol politikacılar, artık eski politikaların tümüyle işlemez hale geldiği bir noktada sözde bir "demokrasi çıkartması" biçiminde peş peşe yollanmışlardır. Bunların bu görevlerle hazırlanması genel olarak Avrupa'nın bütününde olmakla birlikte, daha çok Federal Almanya'da gerçekleştirilmiştir. İsveç ve Fransa daha çok Kürt işbirlikçileri üzerinde yoğunlaşırken, Federal Almanya esas olarak Türk solu üzerinde durmuştur. Özellikle İsveç'in çabalarının bir sonuç vermeyeceğinin anlaşıldığı noktada ise Kürt işbirlikçilerinin yönlendirilmesi rolü üzerinde de daha fazla ağırlık koyar olmuştur.

Federal Almanya'nın Türkiye'ye dönük amaçları için bugün elinde daha önceki dönemlerde olmayan büyük bir

Devamı 27. sayfada

ARGK DEVRİMCİ OPERASYONLARLA DÜŞMANIN OPERASYONLARINI BOŞA ÇIKARIYOR

23 HAZİRAN 1994

■Lice-Kulp arasındaki ana trafo gerillalarca imha edildi.

■Garzan'da mayına basan 1 gerilla yaralandı.

■Güneybatı'da çatışma: 8 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı.

■Gümüşhane-Kelkit'te çatışma: 9 asker öldürüldü, 1 cemse imha edildi.

■Güneybatı'da 1 ajan cezalandırıldı.

■Iğdır-Karahacılar köyünde 2 gerilla düşmana esir düştü.

■Sivas-Zara'da çatışma: 1 polis yaralandı.

■Erzincan-Bayırlı'da 2 asker birbirlerini vurdu.

24 HAZİRAN 1994

■Çukurca Pinyaniş korucularına gerilla pususu: 3 korucu gözaltına alındı.

■Silopi'de çatışma: 2 tank, 2 panzer darbelendi, 1 gerilla şehit düştü.

■Garısa'da çatışma: 3 gerilla şehit düştü.

■Lice'de düşman güçleri Mızag ve Gozelek köylerini ateşe vererek boşalttılar.

■Ağrı Dağı yoluna döşenen gerilla mayınına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.

■Ağrı Dağı ve Diyadin arasında düşman güçleri birbirleriyle çatıştılar: 8 asker öldü.

■Yayladere-Parkasor karakol nöbetçilerine gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü.

■Bingöl-Çan köyü karakol tepecilerine gerilla saldırısı: 7 asker yaralandı.

■Diyarbakır'da Brüsk adlı kontra, gerillalarca cezalandırıldı.

■Maden taburuna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.

■İdil-Xırabe Neriya yoluna gerilla mayını: 1 korucu yaralandı.

■Van-Başkale yolu gerillalarca kesildi: 3 korucu gözaltına alındı, 34 milyon TL yardım toplandı.

■Çukurca-Şıferaza karakoluna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 1 helikopter düşürüldü.

■Kulp-Giremori korucu köyünün elektrik direkleri gerillalarca kesildi.

■Bingöl'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Erzincan-Akdirek köyü korucularına gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 av tüfeği kamulaştırıldı.

■Erzincan-Dersim yolu gerillalarca kesildi.

■Pülümür-Dersim arasındaki elektrik direkleri gerillalarca kesildi.

■Nazımiye'de elektrik trafosu gerillalarca bombalandı.

■Kemah'ta çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■Genç-Lice alanında çatışma: Düşmanın çok sayıda kaybı var, 1 gerilla şehit düştü.

■Şemdinli-Gırava'da çatışma: 2 asker, 3 korucu öldürüldü, 7 asker yaralandı.

■Nusaybin merkezde 4 polis ve 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

25 HAZİRAN 1994

■Genç-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: 2 cemse darbelendi, 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■Silvan merkezine gerilla saldırısı: Belediye garı, düşmana ait kurum ve kuruluşlar, 1 polis otosu, polis lojmanları tahrip edildi, 1 gerilla şehit düştü.

■Pülümür-Akdirek karakolunun telefon ve elektrik direkleri imha edildi.

■Elazığ-Hozat elektrik hatları gerillalarca kesildi.

■Kaşuri-Gaman-Aşut arasında gerilla mayını: 2 asker öldü.

■Beşiri-Hashaske köyünde bir ajanın evine düzenlenen baskında 1 kişi yaralandı.

■Başkale'de çatışma: 3 asker, 2 korucu öldürüldü, 7 asker yaralandı.

■Botan'da çatışma: 14 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Tatvan-Karez dağında gerilla pususu: 16 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.

■Eruh-Çiyaye Ayne'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 2 köylü düşman tarafından katledildi.

■Piran-Gozel'de çatışma: 1 asker öldürüldü.

■İdil şehir merkezinde 2 polis öldürüldü.

■Genç-Selvi'ye bağlı Tinik mezrasına gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü.

■Diyarbakır-Guleman Kelebok'ta gerilla pususu: 10 asker öldürüldü, 3 gerilla yaralandı.

■Genç-Bayan karakolunun elektrik direkleri gerillalarca kesildi.

■Kulp merkezde 1 ajan cezalandırıldı.

■Dersim-Kutu deresi mevkiinde uluslararası telefon hatları imha edildi.

■Sason-Arziving'de çatışma: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu ve 1 gerilla da yaralandı.

■Kağızman'ın Çiçekli köyü düşman tarafından yakıldı ve boşaltıldı.

■Silopi'de 2 tank gerillalarca tahrip edildi.

■Silopi-Bespin arasındaki telefon, elektrik direkleriyle 1 köprü imha edildi.

■Şırnak-Eruh yoluna gerillalarca döşenen mayına çarpan 1 traktör tahrip oldu, 3 korucu yaralandı.

■Kurtalan-Amare yolunda mayına basan 1 asker yaralandı.

■Kerboran-Niriva yolunda mayına basan 1 asker yaralandı.

■Yüksekova-Perixan karakolu arasına döşenen mayına çarpan 1 askeri araç imha oldu.

■Şemdinli Gerdi alanında gerillalar 1 ajanı cezalandırdılar, 3 kalaşnikof ve 1 dürbün kamulaştırıldı.

■Bagok'ta çatışma: 20 asker öldürüldü.

■Lice'de 1 asker, birliğinden firar etti.

■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 15 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 4 asker ve 4 gerilla da yaralandı. Çatışmada gerillanın eline geçen malzemeler şunlardır: 1 Astra tabanca, 3 sırt çantası, 3 el telsizi (yedek aküsüyle birlikte), 1 karnas yeleği ve 4 şarjörü, 6 M-18 roketi, 2 el bombası, 3 çadır, 98 M-16 mermisi, 100 BKC mermisi, 400 G-3 mermisi, 2 takım askeri elbise, 3 parka, 1 G-3 şarjörü, 2 ışıldak, 2 su matarası, ilkyardım çantası.

■İdil şehir merkezine gerilla baskını: Adliye, Emniyet binaları, polis lojmanları, hapishane, belediye şehir elektrik trafosu darbelendi. 13 özel tim elemanı öldürüldü, 8 özel tim elemanı da yaralandı.

■Garzan-Gölaç-Kosta yolunda gerilla pususu: 20 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 2 G-3 silahı ele geçirildi.

■Kulp'ta gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Kulp-Lice yolunda gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1 cemse imha edildi.

■Bingöl-Adaklı'da gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 1 panzer darbelendi.

■Pülümür-Dersim yolunda gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 1 cemse ve 1 panzer darbelendi.

■Midyat'ta BOTAŞ'a ait petrol tesislerine gerilla saldırısı: 30 milyar liralık zarar verdirildi.

■Bagok-Xırabe Alo'da gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Sason-Hayre köyü muhtarı, düşman güçlerince katledildi.

■Iğdır-Doğubeyazıt yolu gerillalarca kesildi.

■Gevaş-Exdi karakolu çevresinde gerilla pususu: 20 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 2 G-3 silahı ve 60 mermi ele geçirildi.

■Kağızman'da düşman operasyonu: 3 gerilla şehit düştü, 13 gerilla yaralandı.

■Ağrı'da elektrik trafosu imha edildi: Düşmana 30 milyar TL'lik zarar verildi.

■Nusaybin'de 4 yurtsever düşman tarafından katledildi.

■Nusaybin'de 1 panzer gerillalarca imha edildi.

■Bismil şehir merkezinde 1 ajan cezalandırıldı.

26 HAZİRAN 1994

■Yüksekova-Aryan'da 1 dozer gerillalarca ateşe verildi.

■Yüksekova'da 2 şüpheli kişi gerillalarca gözaltına alındı.

■Uludere'nin Mijin köyü düşman tarafından yakıldı.

■Uludere'de 2 kişi tutuklandı, 5 tabancaya el konuldu.

■Kurtalan'da 1 ajan cezalandırıldı.

■Farasin yaylalarında çatışma: 30 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 G-3 ve 3 şarjör kamulaştırıldı.

■Deşta köyünde 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

■Gerdi yolu üzerinde gerillalar 1 kalaşnikof ve 1 raxta, 1 BKC namlusuna, 200'lük 3 BKC şeridine, 3 bin BKC mermisine, 5400 dinara el koydular.

■Bitlis'te düşman güçleri 2 çobanı katlettiler, 1 çobanı da yaraladılar.

■Doğubeyazıt'ta 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 6 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■Habur taburuna gerilla suikastı: 1 asker öldürüldü,1 asker yaralandı.

■Ömerli-Bafe karakoluna gerilla saldırısı: 12 asker öldürüldü, 8 asker yaralandı, 1 helikopter darbelendi.

■Kozluk-Helibe köyü korucularına gerilla saldırısı: 1 korucu gözaltına alındı, 4 kalaşnikofa el konuldu.

■Sason-Herbey köyü korucularına gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü.

■Pülümür-Gideli'deki tuz şantiyesi gerillalarca imha edildi.

■Nusaybin merkezde kontralara ait işyerine saldırı: 1 kontra öldü, 2 kontra yaralandı.

■Doğubeyazıt-İran, Doğubeyazıt-Zoran arasındaki 2 köprü gerillalarca imha edildi.

■Pinyaniş karakolu çevresine gerillalarca döşenen mayına basan 1 asker öldü.

27 HAZİRAN 1994

■Uludere-Şırnak arasında gerillaların döşediği mayına çarpan askeri araç tahrip oldu: 1 asker öldü, 12 asker yaralandı.

■Besta-Bilucina karakol tepesine gerilla suikasti: 1 asker öldürüldü.

■Silopi-Sive Sor arasında gerilla mayınına basan 2 asker öldü.

■Şemdinli'de elektrik trafosu gerillalarca imha edildi.

■Kandil alanında mayına basan 1 gerilla yaralandı.

■Eruh'ta düşmanın döşediği mayına çarpan minibüsteki 5 köylü öldü.

■Uludere-Goceh-Merge arasında mayına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.

■Roboski'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Gabar'da çatışma: 1 asker öldü, 1 asker yaralandı, 2 gerilla şehit düştü. 2 lav silahı, 3 çanta, 3 çadır, çok sayıda raxt ve yelek ele geçirildi.

■Eruh'ta düşmanın döşediği mayına çarpan traktördeki 6 köylü öldü, 3 köylü de yaralandı.

■Çiyaye Ayno'da çatışma: 22 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. 1 MG-3, 1500 MG-3 mermisi, 5 çanta, 1 lav silahı gerillaların eline geçti.

■Ömeryan-Mısre köyünde mayına basan 1 korucu yaralandı.

■Hazro merkezine gerilla baskını: Düşmana ait binalar, ajanların evleri roketlendi, trafo yakıldı, 2 kişi öldürüldü.

■Bingöl-Sancak yolunda gerilla pususu: 3 asker yaralandı, 1 cemse tahrip edildi.

■Savur'da çatışma: 5 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı. 16 köylü düşman tarafından katledildi.

■Adana-Kayseri karayolu gerillalarca kesildi.

■Bingöl-Talveren köyü korucularına saldırı: 1 gerilla şehit düştü.

■Diyarbakır-Gerze köyü yolu gerillalarca kesilerek 1 korucu yakını gözaltına alındı.

■Bingöl-Sancak yolunda gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

28 HAZİRAN 1994

■Lice'de Ömera ve Babika köyleri düşman güçlerince yakıldı.

■Ağrı'da 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.

■Nazımiye'de 1 ajan cezalandırıldı.

■Çarçel'de operasyon güçlerine gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.

■Beşiri'de 1 petrol kulesi gerillalarca tahrip edildi.

■Iğdır'da operasyona çıkan düşmana darbe: 6 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■Dersim-Dest karakoluna saldırı: 1 asker öldürüldü.

■Midyat-İdil arasındaki Sare köyünde gerilla pususu: Çok sayıda korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı.

■Yayladere'de Altın Hüseyin ve Bilice karakollarının elektrik direkleri kesildi.

■Hınıs-Ovakozlu köyü muhtarı ajanlık yaptığı için gerillalarca cezalandırıldı.

■Bespin'de pusu: 3 asker öldürüldü.

■Sivas-Divriği'de 2 dozer gerillalarca ateşe verildi.

■Silopi-Gıte-Kiriya Reş arasında mayına çarpan askeri araç imha oldu: 8 asker öldü, 3 asker yaralandı.

29 HAZİRAN 1994

■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 29 asker ve 4 korucu öldürüldü.

■Mardin'de düşmana pusu: 1 asker öldürüldü.

■Andok'ta çatışma: 2 gerilla yaralandı.

■Cizre-Kasrok arasında çatışma: 2 tank tahrip edildi, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı. Gerillalar 1 el telsizine, 20 kalaşnikof şarjörüne, çanta, parka vb el koydular.

30 HAZİRAN 1994

■Çukurca-Seve boğazında gerilla mayınına basan 1 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■Çukurca'da gerillalar 1 ajan cezalandırdılar.

■Pinyaniş'te mayına basan 1 korucu yaralandı.

■Erteş korucu köyünün su boruları imha edildi.

■Çiyaye Bizina'da çatışma: 3 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Erteş köyü korucularına gerilla baskını: 4 korucu öldürüldü; 1 BKC, 2 kalaşnikof, 1 kol saati gerillaların eline geçti.

■Yüksekova-Pinyaniş korucularına saldırı: 1 korucu öldürüldü.

■Oramar-Gerte köyü korucularının silahları düşman tarafından geri alınarak, evleri yakıldı.

■Solhan-Beridal köyüne gerilla baskını: 1 korucu gözaltına alındı.

■Dersim-Kutuderesi'nde çatışma: 4 asker öldürüldü.

■Cizre-Kasrok'ta çatışma: 3 korucu öldürüldü, 1 dozer yakıldı.

■Bitlis-Hervi'de 1 askeri araç mayına çarparak imha oldu.

■Yayladere-Hozavit karakol mevzilerine gerilla saldırısı: Çok sayıda asker öldürüldü, 3 gerilla da şehit düştü.

■Çarçel'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.

■Muş-Şemal köyü korucularına ait 1 kamyon gerillalarca yakıldı, 1 korucu öldürüldü, 1'i de yaralandı.

■Bingöl'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Artvin'de çatışma: 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

1 TEMMUZ 1994

■Silopi-Germik köyünün ekinleri düşman tarafından yakıldı.

■Düşman daha önce boşalttığı Cudi'nin Hasanen köyünü yaktı.

■Savur'da çatışma: 38 asker öldürüldü, 7 asker yaralandı, 5 gerilla da şehit düştü.

■Çiyaye Bizina'da mayına basan 2 asker yaralandı.

■Beytüşşebap-Çatak arasında operasyon: 2 gerilla şehit düştü, 4 gerilla yaralandı, 1 gerilla da düşmana esir düştü.

■Düşman güçleri İdil merkezinde 25 dükkanı ateşe verdiler.

■Ömeryan-Balate köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■Savur'da 3 asker firar etti.

■Baykan-Bitlis yolunda gerilla pususu: 5 cemse darbelendi.

■Hazro merkezde 1 elektrik trafosu imha edildi.

■Diyarbakır-Şemal köyü korucularına ait 35 koyuna gerillalarca el konuldu.

■Pülümür-Dersim arasındaki telefon hatları gerillalarca kesildi.

■Ağrı'da cephane yüklü bir araç gerillalarca imha edildi, 1 asker yaralandı.

2 TEMMUZ 1994

■Bingöl-Yedisu'da gerillalar, koruculara ait 400 koyuna el koydular.

■Midyat'ta 6 petrol boru hattı imha edildi.

■Kağızman-Değirmendere'de düşmana yönelik sızma eyleminde 1 asker öldürüldü, 1 G-3 silahına el konuldu.
■Uludere'de düşmana pusu: 10 asker öldürüldü.
■Lice-Goma Ali'de gerilla pususu: 5 asker öldürüldü, 1 subay yaralandı, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı. Gerillalar 1 telsizi ele geçirdiler.
■Piran'da çatışma: 3 gerilla şehit düştü. Düşmanın çok sayıda kaybı var.
■Savur'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

3 TEMMUZ 1994

■Gerdi korucularına ait 32 koyuna gerillalar el koydular.
■Hakkari-Perver Şemdi alanındaki 12 köyün korucularının silahları düşman tarafından geri alındı.
■Gabar'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.
■Hasankeyf'te gerillaların döşediği mayına basan 1 korucu ağır yaralandı.
■Batman'da 1 petrol boru hattı imha edildi.
■Besta-Bilucina taburuna gerilla saldırısı: Düşmana çok sayıda kayıp verdirildi, 1 gerilla da şehit düştü.
■Bitlis'te mayına basan 1 asker yaralandı.
■Çemişgezek-Gızık köyü korucularına yönelik gerilla saldırıda 3 korucu öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.
■Şirvan'da gerilla pususu: 3 korucu yaralandı.
■Başkale'de gerilla pususu: 9 asker öldürüldü.
■Ağrı'da gerillanın döşediği mayına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.
■Binboğa dağlarında düşman operasyonu: 7 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kod isimleri şöyle: **Fikret, Gabar, Cesur, Demhat, Sipan, Şakir, Ayhan.**

4 TEMMUZ 1994

■Uludere-Beytüşşebap yolu gerillalarca kesildi: 1 korucu arabası yakıldı, 5 milyon TL yardım toplandı.
■Kiriya Reş'te 2 işbirlikçi cezalandırıldı, düşmana götürdükleri erzağa ve 17 milyon 300 bin TL'ye de el konuldu.
■Ağrı'da düşman güçleri birbiriyle çatıştılar: 1 astsubay yaralandı.
■Düşman güçleri Kağızman'da Çaçek ve Kupxer köylerini yaktılar.
■Düşmanın döşediği mayına basan 1 gerilla şehit düştü.
■Genç-Muş arasındaki demiryoluna gerillalarca döşenen bomba patladı: 1 lokomotif tahrip oldu, 4 kişi yaralandı.
■Lice-Korxa karakolu çadırlarına düzenlenen saldırıda düşmana çok sayıda kayıp verdirildi.
■Silvan-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi, 7 milyon TL yardım toplandı.
■Kiriya Reş karakoluna erzak götüren 2 kamyon gerillalarca yakıldı, erzağa el konuldu, kamyon şoförü gözaltına alındı.
■Şırnak'ta inşa halindeki askeri bina gerillalarca imha edildi.
■Tatvan-Hizan arasında mayına basan 1 gerilla yaralandı.
■Sason alanında 80 korucu silahlarını bıraktı.
■Yedisu'da elektrik hattı ve yol şebekesi gerillalarca imha edildi.
■Hakkari-Perver Şemdi mıntıkasında gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

5 TEMMUZ 1994

■Sason-Mereto dağında düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü.
■Dersim-Teşnik köyünde çatışma: 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da esir düştü.
■Yüksekova'da Komando ve Perixan taburları arasında döşenen mayına basan 4 asker öldü.
■Nusaybin merkezde gerilla pususu: 5 polis vuruldu, 1 yurtsever düşman tarafından katledildi.
■Karacadağ'da çatışma: 10 özel tim elemanı öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü. Düşmandan 1 M-16, 1 G-3, 1 kalaşnikof, 1 telsiz ele geçirildi.
■Erzincan-Erzurum arasındaki Elmalı istasyonu gerillalarca basıldı.
■Kemah-Zerit köyü istasyonu gerillalarca basıldı.
■Beşiri'de çatışma: 4 gerilla şehit düştü.
■Çukurca-Geliya Dize'de gerilla pususu: 8 özel tim elemanı öldürüldü.
■Çukurca'da düşman güçleri Dıza Reş, Derpil köylerinde korucuların silahlarını geri aldılar.
■Erzincan'ın Pülür köyü korucularına yönelik gerillalar baskın düzenlediler.
■Ovacık'ta 2 asker firar etti.
■Garzan'da mayın döşeyen gerillalardan 2'si mayının patlaması sonucu şehit düştü.
■Gerdi'de 2 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı. Ayrıca 1 14'lü tabanca, 2 şarjör, 3 katır, 1 kompresör makinesi, 6 kol saati, 1 milyon TL, 6475 dinar ele geçirildi.
■Ömeryan-Mikre köyü yoluna döşenen mayına basan 1 korucu yaralandı.
■Beşiri-Dırnese köyünde 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı.
■Mutki'ye bağlı Torik, Besta Sorik ve Kenya köyleri korucularına yönelik gerilla baskınında 4 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü. Eylemde 1 G-3, 4 şarjör, 400 mermi, 1 el telsizi ele geçirildi.
■Adaklı-Karakoçan arasında gerilla pususu: 6 asker öldürüldü, 2 cemse darbelendi.
■Bingöl'ün Kurtuluş ve Kanyan köyleri arasında gerilla pususu: 3 özel tim elemanı öldürüldü. Daha sonra düşman güçleri 3 köylüyü katlettiler, 1 köylüyü de yaraladılar.
■Kemah-Erzincan karayolu gerillalarca kesilerek, Köy Hizmetleri Müdürlüğü'ne ait 1 kamyon yakıldı.

6 TEMMUZ 1994

■Uludere-Şives taburuna gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.
■Cizre-Şırnak yolunda mayına çarpan 1 tank tahrip oldu.
■Maden taburu ve Şırnak kömür ocaklarına yönelik düzenlenen saldırıda düşmana çok sayıda kayıp verdirildi.
■Yüksekova'da 3 kontra elemanı gerillalarca cezalandırıldı.
■Gercüş'te çatışma: 7 gerilla şehit düştü.
■Gevaş-Mıla Dere radarına yönelik gerillalar saldırı düzenlediler.
■Bingöl'de gerillalar özel ordu güçlerine darbe vurdular.
■Tatvan'da mayına basan 1 gerilla şehit düştü.
■Lazine mıntıkasında düşman güçleri Marinca ve Anitos köylerini yaktılar.
■Şırnak-Cizre arasında gerilla pususu: 1 panzer, 1 jip, 1 sivil araca darbe vuruldu.
■Çatak-Beytüşşebap arasında çatışma: 2 gerilla şehit düştü.
■Şemdinli-Gerdi mıntıkasında gerillalar 8 korucuyu gözaltına aldılar.
■Mıle Kiriya-Reşine-Eruh arasında çatışma: 2 gerilla şehit düştü.
■Nusaybin'de kontrgerilla 3 yurtseveri katletti.
■Sason-Çorgorik köyü yoluna gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü.
■Kemah-Bükeveren köyü korucularına gerilla baskını: 6 korucu evi yakıldı, 400 koyuna da el konuldu.
■Düşman güçleri, Hakkari'nin Goranus köyü korucularının silahlarını geri aldılar.
■Şirvan'da 1 korucu ve 1 korucu yakını gerillalar tarafından gözaltına alındı.
■Lice'de gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.
■Erzincan-Magaçun köyüne baskın düzenleyen düşman güçleri, kadınlar tarafından taş ve sopalarla köyden kovuldular.
■Pülümür-Fem köyünde 1 ajanın evi gerillalarca imha edildi, 1 ajan cezalandırıldı, 5'i de gözaltına alındı.

7 TEMMUZ 1994

■Ağrı'nın Çağla Çat köyünde 4 korucu yakını gerillalarca gözaltına alındı, 200 koyuna el konuldu.
■Lice-Genç-Hani arasında çatışma: 2 gerilla şehit düştü.
■Kela Memê'de çatışma: 3 korucu öldürüldü, 2 gerilla yaralandı.
■Sason yolunda gerilla pususu: 2 cemse, 1 korucu minibüsü vuruldu.
■Hizan'a bağlı Avger köyünden 15 korucu gerillalar tarafından gözaltına alındı.
■Silvan'da Alişan-Malabadi arasında gerillalar yol keserek kimlik kontrolü yaptılar.
■Genç-Akdağ-Merg tepesindeki düşmana gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.
■Hani'de pusu: 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı. Düşman güçleri daha sonra 10 köylüyü katlettiler.
■Gürpınar-Xankurke köyünde gerillalar 2 korucu ve 5 korucu yakınını gözaltına aldılar.
■Kozluk-Pelke köyünde 1 ajan cezalandırıldı.
■Karlıova-Ciris köyünden 2 korucu yakını gözaltına alındı.

8 TEMMUZ 1994

■Şemdinli-Gerdi korucularına ait 7 büyükbaş hayvana gerillalarca el konuldu.
■Gerdi-Degor köyünde 2 korucu gözaltına alındı: 4 kalaşnikof, 4 raxt, 11 şarjör, 1 dürbün, palaska, çanta, 570 kalaşnikof mermisi, 600 dinar gerillaların eline geçti.
■Başkale-Baz köyünden 3 korucu yakını gerillalarca gözaltına alındı.
■Karakoçan'da düşman güçleri kendi aralarında çatıştılar, çok sayıda ölü ve yaralıları var.

ERZURUM VE DERSİM EYALETLERİ'NDE ŞEHİT DÜŞEN GERİLLALARIN KÜNYELERİ

Adı, soyadı: **M.Ramis MEHMETOĞLU**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro,1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Hüseyin ÇEVİRMEN**
Kod adı: **Eren**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Muhittin KARAASLAN**
Kod adı: **Hebun**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **İlyas DOĞAN**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Yusuf YAZICI**
Kod adı: **Reber**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Cemil BİNGÖL**
Kod adı: **Dıjwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Ferit ÇAPAN**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Enver BOR**
Kod adı: **Yadin**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Ekrem UĞURLU**
Kod adı: **Ekrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993**
Şahadet tarhi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Abdullah KEMALOĞLU**
Kod adı: **Rezan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Sedat YERDEĞİL**
Kod adı: **Redar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Nuri GERGİN**
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **ErkanTEKEL**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Mehmet SÜER**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan-Çayırlı, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **İbrahim KILIÇ**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Gökmen TOMRİŞ**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Roşer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro-Gürsalat, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1994, Erzincan-Sansavat**

Adı, soyadı: **Sait BARAN**
Kod adı: **Xoşnav**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere-Hilal köyü, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1994, Karakoçan**

Adı, soyadı: **Mehmet AKÇAY**
Kod adı: **Hoca, Ayhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Yayladere-Bingöl, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1994, Karakoçan**

Adı, soyadı: **Mehmet TOPUZ**
Kod adı: **Jehat**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1994, Yayladere**

Adı, soyadı: **Mustafa KURTAY**
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1994, Yayladere**

Adı, soyadı: **Çelebi ALBAY**
Kod adı: **Agir**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Hozavit-Yayladere**

Adı, soyadı: **M. Ali YAKICI**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1994, Yayladere**

Adı, soyadı: **Hüseyin KIRAL**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Mayıs 1994, Yayladere**

Adı, soyadı: **Cemal BALTA**
Kod adı: **Adnan**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, ...**
Mücadeleye katılış tarihi:**1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz 1994, Dersim-Çetnik**

Adı, soyadı: **Cemal ÖZGÜL**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz 1994, Dersim-Çetnik**

■Kozluk'ta mayına çarpan traktörün içindeki 2 korucu öldü, 1 korucu da yaralandı.

■Lice'de çatışma: 1 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

■Dicle-Şilbete köyü korucularına gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü.

■Kulp-Sürügüden köyü korucuları kendi aralarında çatıştılar: 9 korucu öldürüldü.

■Kağızman'ın Kolan köyünde 3 korucu gözaltına alındı.

■Silvan'da Gormezin köyü muhtarı ajanlık yaptığı için cezalandırıldı.

9 TEMMUZ 1994

■Kaşuri'de gerilla pususu: 12 asker öldürüldü, 3 korucu yaralandı. 6 cemse, 1 panzer darbelendi.

■Çiyaye Bizina'da mayına basan 1 asker yaralandı.

■Çırav'da mayına basan 1 asker öldü, 3 asker de yaralandı.

■Uludere-Roboski taburuna gerilla saldırısı: Çok sayıda asker vuruldu, 1 gerilla mayına basarak yaralandı.

■Cudi-Bespin'de gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü.

■Çukurca-Geliya Dize'de gerilla pususu: 6 özel tim elemanı öldürüldü, 8 özel tim elemanı yaralandı, 1 cemse de nehre uçtu.

■Maden'in Engori köyünde 2 korucu yakını gözaltına alındı.

■Kulp-Sason-Mutki arasında çatışma: 7 asker öldürüldü, 11 asker yaralandı.

■Elazığ-Bingöl yolunda gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 2 cemse, 1 panzer tahrip edildi.

■Pertek-Dere nahiyesinde düşmana erzak götüren 2 kişi gözaltına alındı, kamyon yakıldı.

■Muş-Sürügüden köyü korucuları kendi aralarında çatıştılar: 5 korucu öldü.

■Lice-Derxust köyünde çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla düşmana esir düştü.

■Silvan'da çatışma: 12 asker öldürüldü, 13 gerilla şehit düştü. 2 cemse imha edildi, 2 cemse de tahrip edildi.

■Bingöl-Çavuşlar korucu köyü elektrik direkleri gerillalarca imha edildi.

10 TEMMUZ 1994

■Uludere'de gerilla saldırısı: 6 asker öldürüldü.

■Yüksekova'da mayına basan 1 asker yaralandı.

■Mardin-Savur yolu gerillalarca kesildi: 1,5 milyon TL yardım toplandı.

■İdil-Kerboran arasındaki gerilla pususu düşmana çok sayıda kayıp verdirildi.

■Uludere'de mayına basan 1 milis şehit düştü.

■Kaşuri'de çatışma: 1 asker, 4 korucu öldürüldü, 4 korucu yaralandı, 1 jip darbelendi.

■Düşman, Xırbe Gore köyünü boşalttı, 1 köylüyü de yaraladı.

■Sason-Herkız dağında çatışma: 3 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı, 9 gerilla şehit düştü.

■Hani'de düşman güçleri 20 köylüyü katlettiler.

■Bingöl-Armeli köyü korucuları kendi aralarında çatıştılar: 7 korucu yaralandı.

■Çırav-Reşina hattında mayına çarpan 1 cemse tahrip oldu.

■Düşman, Çukurca'da Bedrod, Save, Kinbaniş köyü korucularının silahlarını geri aldı.

■Çarçel'de 1 asker kayadan düşerek öldü.

■Uludere-Kela Memê'de çatışma: 6 asker öldürüldü.

■Ömeryan-Haciyan'da çatışma: 3 korucu öldürüldü.

■Kulp'ta çatışma: 4 asker, 2 korucu öldürüldü. 4 gerilla, 3 milis şehit düştü, 1 helikopter vuruldu.

11 TEMMUZ 1994

■Varto-Gunde Mira'da 1 ajanın evi gerillalarca ateşe verildi.

■Kerboran-Versıg korucu köyünün elektrik direkleri gerillalarca imha edildi.

■Gerdi mıntıkasında mayına çarpan 1 korucu taksisi tahrip oldu, 2 korucu öldü.

■Hazro-Kani Puşkul'da gerilla pususu: 2 uzman çavuş ve 1 asker öldürüldü.

■Kulp'ta ajanlık yapan Derkam köyü muhtarı gerillalarca cezalandırıldı.

■Lice-Goma Feyzo'da 2 kişi gerillalar tarafından soruşturulmak üzere gözaltına alındı.

■Karlıova-Licik köyünde 1 ajanın evi gerillalarca yakıldı.

■Solhan-Hazarşah köyünden 18 korucunun silahları düşman tarafından geri alındı.

■Lice'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Kağızman-Değirmendere köyündeki düşman askerlerine darbe: 20 asker öldürüldü. Ele geçen malzemeler: 1 MG-3, 6 G-3, 24 G-3 şarjörü, 4 yelek, 5 raxt, 1000 G-3 mermisi, 1 el telsizi, 1 gece dürbünü, 5 çanta, 7 çadır, 5 palaska, 10 su bidonu, 2 milyon 600 bin TL, 1 MG-3 yedek namlusu, 1 el feneri, 1 askeri mont, 50 A-4 mermisi, 1 A-4 silahı, 1 kol saati.

12 TEMMUZ 1994

■Doğubeyazıt Halep köyü muhtarı gerillalarca gözaltına alındı.

■Yüksekova-Esendere'de 2 köylü düşman tarafından katledildi.

■Yüksekova-Pinyaniş köyü korucularından 3'ü gerillalarca gözaltına alındı, 1 kalaşnikofa da el konuldu.

■Kato dağında gerillanın döşediği mayına basan 3 asker öldü.

■Gürpınar'da düşman operasyonu: 1 gerilla şehit düştü.

13 TEMMUZ 1994

■Güçlükonak-Hetma köyünde milislerden pusu: Çok sayıda düşman kaybı var.

■Çukurova'da düşman alayına gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.

■Doğanşehir'de gerillalar 2 ajanı cezalandırdılar.

14 TEMMUZ 1994

■Midyat-Babunus arasında mayına çarpan 1 panzer tahrip oldu.

■Kozluk-Batman yolu gerillalarca kesildi, 2 kişi cezalandırıldı.

■Palu'da 1 yol şantiyesi gerillalarca imha edildi.

■Silvan şehir trafosu gerillalarca imha edildi.

■Agiri alanında çatışma: 3 gerilla şehit düştü.

■Kızıltepe'de korucularla çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Kağızman'da çatışma: 30 asker öldürüldü, 5 gerilla şehit düştü. 6 G-3, 1 MG-3 silahı gerillaların eline geçti.

■Gabar'da gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■Şemdinli'de çatışma: 15 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü. 4 G-3, 6 el bombası, 1 el bombası, 1 radyo, 1 teyp gerillaların eline geçti.

■Gena-Goma Ali'de gerilla pususu: 4 asker öldürüldü.

■Hani-Atlılar'a gerilla baskını: Belediye binası, 1 traktör, 1 kamyon ateşe verildi.

■Kağızman'da çatışma: 44 asker öldürüldü, 26 gerilla şehit düştü. 2 MG-3, 12 G-3 , 1 kalaşnikof, 1 lav silahı, 2 gece dürbünü ele geçirildi.

15 TEMMUZ 1994

■Ağrı-Gezgeç korucularının 130 hayvanına gerillalar el koydular.

■Dersim'de koruculara ait 650 hayvana gerillalar el koydular.

■Muş'un Göl köyünde 1 gerilla komplo sonucu şehit düştü.

■İdil merkezdeki elektrik trafosu gerillalarca imha edildi.

■Yüksekova-Tavane köyünde korucularla çatışma: 1 korucu öldürüldü, 2 korucu evi yakıldı.

■Avaşin'de düşman uçaklarının alanı bombalaması sonucu 1 gerilla şehit düştü.

■Midyat'ta 1 yüksek gerilim hattı direği imha edildi.

■Çemişgezek'te Dımılı ve Strınge köyü korucularına saldırı: 7 ev yakıldı, 1 kalaşnikof, 4 şarjör, 1 kırma, kol saatleri ele geçirildi. Müdahale eden özel timlerin 1 aracı da darbelendi.

■Cizre'de 1 yurtsever düşman tarafndan katledildi.

■Şirvan'da çatışma: 15 gerilla şehit düştü, 5 gerilla yaralandı.

■Silvan'da mayına basan 2 gerilla şehit düştü.

■Iğdır-Erhacı köyünde 1 köylü düşman tarafından katledildi.

■Yüksekova-Sate köyünde Nazım Babat adlı ajan cezalandırıldı.

16 TEMMUZ 1994

■İdil-Cizre arasındaki petrol boru hattı gerillalarca imha edildi.

■Silopi su deposu gerillalarca bombalandı.

■Gürpınar-Beytüşşebap arasında mayına basan 1 gerilla yaralandı.

■Çukurova-Tiyare köyü yakınlarında gerilla pususu: Çok sayıda özel tim elemanı öldürüldü, 1 gerilla hafif yaralandı.

■Şemdinli-Gerdi ve Güney yolu gerillalarca kesildi: 3 şüpheli kişi gözaltına alındı, 1 Simith Wesson tabanca, 7 milyon TL ve 5 bin dinar ele geçirildi.

■Piran'da Zeydan ve Tanzin köyü korucularına gerilla baskını: 9 korucu öldürüldü, 10 korucu ve yakını yaralandı, 2 tabanca ise kamulaştırıldı.

■Viranşehir merkezde çatışma: **Bagok** adlı gerilla şehit düştü, 2 polis öldü, 5 polis yaralandı.

■Çemçe alanında gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı. 1 kalaşnikof ve 1 dürbüne el konuldu.

■Bitlis-Aşağı Şax köyünde 1 ajan cezalandırıldı, 6 hayvana el konuldu.

■Erzurum-Mazgir-Delyan karakol tepecilerine gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı.

17 TEMMUZ 1994

■Maden-Tank taburları arasında gerilla pususu: 1 panzer, 1 karayel imha edildi, 1 otobüs, 1 taksi, 2 dolmuş da darbelendi.

■İdil'de 1 boru hattı bombalandı.

■Haftanin'de çatışma: 2 korucu öldürüldü, 1 gerilla da yaralandı.

■Lice'de gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■Bingöl-Arıcak merkezde 1 trafo tahrip edildi, merkez taburuna taciz ateşi açıldı.

■Dersim-Erzincan karayolu gerillalarca kesildi.

■Kemah-Erzincan yolunda pusu: 1 jip imha edildi.

■Şemdinli-Xapuske'de operasyon: 2 asker öldürüldü.

■Karakoçan'da radara gerilla saldırısı: 1 bekçi vuruldu, 1 panzer mayına çarptı.

■Gabar-Beşine taburunda 3 asker intihar etti.

■Uludere'de Kıror ve Sivas taburları gerillalarca havan topu atışına tutuldu. Düşmanın çok sayıda kaybı var.

■Bingöl-Kurtuluş köyü civarında düşman pususu: 3 gerilla şehit düştü.

■Batman'da 1 kontraya ait işyeri bombalandı.

■Varto'da gerilla pususu: 1 cemse vuruldu. Düşman, Arır köyünde 3 evi yaktı.

18 TEMMUZ 1994

■Dorşin-Xapinok karakolu askerleri birbirleriyle çatıştılar: 2 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■Genç-Arıcak arasında düşman pususu: 2 gerilla şehit düştü.

■Hakkari-Kotranos yolu gerillalarca kesildi: Halktan 7 milyon 600 bin TL yardım toplandı.

■Diyarbakır-Ezil'de çatışma: 5 gerilla şehit düştü.

23 HAZİRAN–22 TEMMUZ

EYLEM BİLANÇOSU

Toplam eylem sayısı: 320
Öldürülen asker, subay ve ajan: 800
Öldürülen korucu: 93
Şehit düşen gerilla: 182
Yaralı gerilla: 61
Şehit düşen yurtsever: 79
Şehit düşen milis: 6
Düşürülen uçak-helikopter: 3
Darbelenen düşman araçları: 85

■Lice'de düşman pususu: 4 gerilla şehit düştü.

■Muş-Kızılağaç'ta çatışma: 7 asker, 3 özel tim elemanı öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

■Silvan'da elektrik trafosu imha edildi.

■Başkale'de mayına basan 1 asker yaralandı.

■Lice'de gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

■Cudi'de operasyon: 1 helikopter gerillalarca vuruldu.

■İdil'de gerilla pususu: 1 kontra öldürüldü, 1'i de yaralandı.

■Tatvan'da mayına basan 1 gerilla şehit düştü.

■Sason-Golan dağında mayına basan 1 asker öldü.

19 TEMMUZ 1994

■Şırnak ve çevresi gerillalarca havan atışlarıyla vuruldu.

■Mutki Tap köyüne gerilla baskını: 2 korucu öldürüldü.

■Hazro-Kanimuşkul köyüne gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü, 3 korucu yaralandı.

■Zara'da çatışma: 2 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

■Hozat-Danze karakoluna gerilla sadırısı: 5 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

Şehit düşen gerillanın künyesi:
Adı, soyadı: **Suna ÇİÇEK**
Kod adı: **Besê**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan-Tercan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Hozat, 19 Temmuz 1994**

20 TEMMUZ 1994

■Kaşuri'de Serbesta taburuna gerilla saldırısı: 60 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 5 gerilla yaralandı, 1 panzer imha edildi. 1 A-6 silahı, 1 60'lık havan topu, 1 60'lık havan topu namlusu, 1 MG-3 , 7 G-3, 2 B-7 roketi, 11 kalaşnikof, 1 lav silahı, 1 telsiz, 5 G-3 şarjörü, 1 teyp, 2 kol saati gerillalar tarafından ele geçirildi.

■Beytüşşebap'ta çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Uludere-Kaşuri yakınında gerilla pususu: 2 askeri araç imha edildi.

■Garısa'da 1 asker firar etti.

■Şirvan'da çatışma: 18 gerilla şehit düştü.

■Zara'da çatışma: 2 asker öldürüldü, 5'i yaralandı. 2 gerilla şehit düştü. 4 Dev-Sol'cu da vuruldu.

■Ömerli'de 1 elektrik trafosu imha edildi.

■Silvan-Şevkat köyünde 2 kontra cezalandırıldı, 1 kalaşnikof ve 2 Şarjörü kamulaştırıldı.

■Maraş'ta 1 gerilla pusuda şehit düştü.

■Cudi'de operasyon: Mayına basan 1 asker yaralandı.

■Şax-Behmur arasında mayına çarpan 1 tank tahrip oldu.

■Bespin yolunda mayına çarpan 1 tank tahrip oldu.

■Versig yolunda mayına çarpan 1 su tankeri tahrip oldu.

■Lenine alanında operasyon: 6 asker öldürüldü.

■Çukurca-Diyare'de mayına basan 4 asker yaralandı.

■Xırbıke Beste'de çatışma: 7 asker öldürüldü.

■Mutki-Feki Sor köyü yolunda mayına basan 1 korucu yaralandı.

■Hizan-Avor köyüne gerilla baskını: 5 korucu evi yakıldı, 2 kalaşnikofa el konuldu.

■Guleman'da 3 korucu öldürüldü.

■Iğdır-Taşburun yolu gerillalarca kesildi: 2 TIR ve 2 cemse vuruldu, 5 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

21 TEMMUZ 1994

■Çatak-Kela Buke'de mayına basan 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

■Gercüş-Xirebe Bena'da mayına basan 1 korucu yaralandı.

■Şemdinli-Gerdi yolunda mayına çarpan traktördeki 5 korucu yaralandı.

■Cudi'de çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■Midyat-İdil arasında çatışma: Düşmanın çok sayıda kaybı var, 1 gerilla yaralandı.

■Midyat-Karçape ve Babunus köyleri korucularının silahları düşman tarafından geri alındı.

■Sancak-Yedisu-Yayladere arasındaki elektrik hatları gerillalarca kesildi.

■Yayladere-Hozavit karakolunun telefon direkleri gerillalarca kesildi.

■Cudi'de çatışma: 4 gerilla şehit düştü, 1 tank imha edildi.

■Muş-Kosor'da çatışma: 3 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.

■Lice'de gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü.

■Erzurum-Çat'ta gerillalar yol kontrolü yaptılar: 1'i polis, 1'i korucu 13 faşist öldürüldü.

25 milyon TL yardım toplandı.

■Erzincan-İliç'te çatışma: 1 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

22 TEMMUZ 1994

■Eruh'ta mayına basan 1 korucu yaralandı.

■Başkale-Zeritxa korucu köyü düşman tarafından boşaltıldı.

■Genç-Akdağ'da çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■Lice'de düşman saldırısı: 60 ev yakıldı, 2 köylü katledildi.

■Derik'te 2 milis katledildi.

Türk-Alman egemenleri arasındaki ...

Baştarafı 23. sayfada

avantajı daha vardır. Bu, yüzbinlerce Türk ve Kürt işçisinin Federal Almanya'da bulunuyor olmasıdır. Türkiyeli ve Kürdistanlı işçilerin Avrupa'da en yoğun olduğu bir ülke olarak Federal Almanya, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinden kaynaklanan siyasal faaliyetlerin de Avrupa'daki doğal bir merkezi konumundadır. Federal Almanya, bu yoğunluk üzerinde oynama şansını kullanmıştır. Öte yandan, Federal Almanya'ya ekonomik ilişkilerle bağlanmış bu yoğun kitle, yıllar içinde sosyal ve kültürel açıdan da bir yığın bağlarla Almanya ile bağlantılı hale gelmiştir. Alman etkisinin derinliğine kök salması, Türkiye ve Kürdistan toplumlarına taşırılması, bunun politik alana yansıtılması gerçekten de önemi gözardı edilemeyecek olgulardır. Nitekim, bunun üzerinde özenle durmaktadır. Türkiye'ye dönen işçi çocuklarının "uyum" sorunundan hareketle gönderilen Alman öğretmenler, açılan Alman okulları Alman etkisinin Türkiye'de de devamını sağlamada yoğun bir çaba içerisindedirler. Alman emperyalistleri geçmişte ancak dar bir kadro eğitimi yapabiliyorlardı. Oysa şimdi bir kitle temeli üzerinde çok daha geniş boyutlu çalışmaları mümkündür ve bunu sonuna kadar da kullanmaktadırlar. Türkiye'de son yıllarda mantar gibi biten Alman okulları ve öğretmenlerinin birbirine bağlı iki temel görev üzerinde çalıştıkları görülmektedir. Birincisi, Alman etkisini sürdürmek ve daha da geliştirmek. İkincisi, bu çocukları Alman ve Türk egemen sınıflarının çıkarlarının gereği olan bir ruhla eğitmektir. Alman okullarında Alman öğretmenlerin Türk şovenizminin propagandasını yapmaları, hatta bir Türk öğretmenden daha Türk tutumlara girmeleri çok ciddi bir politik gerçeğin ele verilişidir. Bu durum Türk basınına da yansımaktadır. Eğer örnek verilmesi istenirse, 28.9.1989 tarihli Hürriyet gazetesinin "Bir Günün Hikayesi" adlı köşesinde Ahmet Altan'ın "Alman Müdür" başlıklı yazısı buna sadece bir örneği oluşturacaktır. Bir belge olması açısından bu yazıyı aktarıyoruz:

"Eskiden Alman Lisesi, Pazartesi ve Cuma günleri bütün liseler gibi bahçede, yalnızca öğrencilerin duyabileceği bir ses düzeniyle bayrak töreni yapardı.

Geçen yıl adet değişti.

Once müdür, arkasından öğretmenler uzun konuşmalar yapıyorlar... Ve bütün tören 'hoparlörle' çevreye yayınlanıyor.

Gündoğdu oturup Alman Lisesi'nde Alman müdürüne uzunca bir mektup yazdı.

Bayrak törenlerinin eskiden olduğu gibi yapılmasını ve 'hoparlörlerin' kaldırılmasını rica etti.

Bu mektuba cevaben Alman müdürden bir mektup aldı.

Alman müdür, törende 'İstiklal Marşı'nı da çaldıklarını özenle belirterek, Gündoğdu'nun şikayetinin 'yoksa İstiklal Marşı'na mı olduğunu' soruyor... 'Alaturka bir demagojiyle' Gündoğdu'yu, İstiklal Marşı'na karşı çıkmakla suçluyor... Ve, biraz da korkutmak istiyordu.

Alman müdürün mektubunun son parargafı ise çok hoştu:

'Siz de takdir edersiniz ki, öğrencilerin yaşama sevinci, kimi zaman sesin yüksekliğinde ifadesini bulur."

Gündoğdu henüz bu mektuba cevap yazmadı... Ama, şöyle bir şey yazmayı düşünüyor:

'Çocuklara, sesi yükselterek yaşama sevincinin nasıl verildiğini İkinci Dünya Savaşı'nda çok iyi gördük... Artık çocuklara yaşama sevincinin daha az gürültülü bir şekilde verilmesinin yararlı olacağına inanıyorum.

Heil Hitler."

Alman emperyalizminin Türkiye'ye dönmüş işçi çocuklarının üzerindeki çalışmalarının niteliği güdülen amacın belgesidir.

Türkiye üzerindeki askeri, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel bütün alanlarda Alman etkisinin giderek artışı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı saldırıların artışıyla iç içedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı saldırı, Federal Almanya'daki Kürt yurtseverlerine yönelik polis terörü boyutlarında da sürdürülmektedir. Kürdistan adına demokratik ve kültürel faaliyetlere bile yoğun bir saldırı söz konusudur. Tabii ki, bu sadece bir yönüdür.

19. yüzyılda Berlin-Bağdat Demiryolu döşenirken, Kürtlerin ticaret yollarını tehlikeye düşüren saldırı ve isyanları bizzat Alman generallerinin komutasındaki askeri harekatlarla ezilmeye çalışılmıştı. Alman emperyalizmi, eski bir cennet dediği Mezopotamya'yı ele geçirmek ve buradan doğuya açılmak için Osmanlı ordularının katliamlarını onaylar ve komuta düzeyinde katılırken, Hamidiye Alayları'nın geliştirilmesinde de belirgin bir rol oynamıştı.

20. yüzyılın sonunda Kürdistan, emperyalizmin sadece önünü kesmekle kalmıyor. Burada emperyalist sistemden kopuşu gerçekleştirecek bir bağımsızlık hareketi yükseliyor. Bu bağımsızlık hareketi, emperyalizmin sosyalist ülkelere ve bölge halklarına yönelik stratejik hedeflerini işlemez hale getirmektedir. Böyle bir gerçek karşısında emperyalist güçlerin ve onların içinde de Alman emperyalizminin her türlü yolu mübah sayarak saldırıya geçmeleri kesinlikle şaşırtıcı bir olay değildir. Federal Almanya daha önce belirttiğimiz nedenlerden ötürü de bu saldırının önündedir.

Emperyalizmin öncü kolu olarak Doğu Avrupa üzerinde bir yarma hareketine giren Federal Almanya'nın, Anadolu ve Mezopotamya üzerindeki tarihi emelleri ve bu alan üzerinde güncel olarak ulaşmak istenen amaçlar, onlar açısından Kürdistan'daki direnişin kesinlikle ezilmesi zorunluluğunu doğurmaktadır. Gerçekte bugün sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değil, sosyalizme ve halklara karşı açılmış bir savaş vardır. Ancak diğer alanlardaki çelişkiler Kürdistan'da olduğu kadar keskin değildir. Kürdistan'ın kaybedecek hiçbir şeyi olmaması, tersine bu savaşımdan kazanacağı özgür bir geleceğin olması, Kürdistan'ı emperyalizm ve sömürgeciliğin karşısına en büyük kararlılıkla çıkarmakta ve bu alan günümüzün bir direnme kalesi haline gelmiş bulunmaktadır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 1981 yılında **"Örgütlenme Üzerine"** adlı kitabında bu gerçeği şöyle ifade ediyordu: *"-Kürdistan'da gerçekleşecek şey, sadece bir devrim sorununun çözümü değildir. Hiçbir toplumda görülmeyen bir dağılmanın, çürümenin, çöküşün ortadan kaldırılmasıdır. Kürdistan'da tam bir yıkıntı vardır ve bunun zıddı olarak da en iyi kuruluşun gelişmesi kaçınılmazdır. Kapitalizmin en çok geliştirdiği Batı Avrupa ülkeleri gibi toplumlar, bugün sosyalist devrime en uzak durumdayken, kapitalizmin hiçbir şey vermediği toplumlar devrime en yakın olanlardır. Çünkü kapitalizmin hiçbir şey vermediği bu toplumlardan kendisine karşı korkunç bir direnme ve savaştan başka bir şey bekleyemez."* (syf.130)

Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı gelişen Kürdistan bağımsızlık hareketinin çok yönlü boyutları, saldırıyı da aynı biçimde çok yönlü kılmaktadır. PKK'nin Federal Almanya'da karşı karşıya olduğu mevcut saldırı olayını da kesinlikle tek bir boyutta ele almamak durumundayız. FAC ve Türk sömürgeciliği arasındaki ekonomik, askeri, siyasal vd. ilişkiler, FAC'ın Türk solu üzerindeki çalışmaları, aynı biçimde Kürt işbirlikçilerini öne çıkarma çabaları, PKK'nin sömürgecilik altında zayıf düşürülmüş bir halkın kurtuluş mücadelesinin önderi olarak geliştirdiği toplumsal bünyedeki tahribatlara karşı mücadelesine yöneltilen saldırı, uluslararası komplolar, Federal Almanya'daki Kürt işçileri üzerinde yoğun polisiye baskılar, yurtseverlerin tutuklanışı, PKK'nin "terörist" ilan edilişi, hepsi, ama hepsi iç içe, birbirinden ayrılmaz olaylardır.

Ve, PKK'ye yöneltilen bu saldırı, dünya sosyalizmine ve halklarına yöneltilen saldırının bir parçasıdır. Türk sömürgeci faşistlerinin Bulgaristan üzerindeki provokasyonlarına özellikle 1984 yılı ile birlikte hız vermeleri; 1989'da Kürdistan'daki gelişmelerin kurtarılmış alanların yaratılması boyutuna ulaştığı bir noktada, Bulgaristan'dan göçmen akınının başlatılması, bunlar üzerinde yapılan hesapları örnek göstermek bile bu gerçeği ortaya koymak açısından yeterlidir.

Alman ve Türk egemen sınıfları arasındaki mevcut ilişki, tarihin basit bir tekrarı değildir. Tarihsel gelişim çizgileri ve amaçlarının birbirine daima yaklaştırdığı bu güçler, bugün kendi adlarına olduğu kadar, tüm bir emperyalist sistem adına da hareket etmektedirler. Aralarındaki suç ortaklığının hiçbir zaman olmadığı kadar günümüzde yoğunlaşması ve bu suç ortaklığının en çok da PKK'ye yönelik saldırılarda somutlaşması bu nedenledir. 1930'ların sonunda Türk burjuvazisi, Kürdistan'daki isyanları katliamlarla bastırırken, "devletin birliği ve bütünlüğü her türlü kanunun üzerindedir!" demişti. 1989'da bu sözü emperyalist güçler PKK'nin karşısında söylüyorlar. Türk sömürgeciliğinin yaşatılması ve bu temelde emperyalizmin çıkarlarının güvenceye alınması her türlü kanunun üstündedir diyorlar. Alman emperyalizmi, işte görülen son uygulamalarıyla bu sözün gereğini yerine getiriyor. Alman ve Türk egemen sınıfları arasındaki tarihsel ilişkinin günümüzde vardığı nokta burasıdır.

Not: Bu araştırma yazısı 1989 yılında hazırlanmıştır.

ARGK, Türk ordusuna geçit ...

Baştarafı 2. sayfada

madığı gibi bazılarınca alay konusu yapıldı. Devir değişti. Bu yöntemlere Özal başvuruyordu. Dolayısıyla bu tür yaklaşımların ciddi hiçbir özelliği yoktur.

Uluslararası alanda hızla prestij kazanan PKK'nin bu sahada engellenmesi için TC çok çeşitli provokasyon ve komplo faaliyetlerine başvuruyor. Atina'da bir Türk diplomatının öldürülmesi, kimler tarafından vurulursa vurulsun dönem itibariyle mücadelemize karşı bir provokasyon özelliğini taşıyor. Bu, zamanı gelince ortaya çıkacaktır. Türkiye'nin bu olayı nasıl kullandığına bakılırsa, bu öldürme olayının yansıtıldığı gibi meydana gelmediği ortaya çıkıyor.

Kısacası Türkiye, uluslararası cephede de içte olduğu gibi durdurulamayan bir gerilemeyi yaşıyor. Onun için artık destek arslanın ağzında gibi bir durumdur. Yoğun bir savaşı yaşayan bir ülke olarak, tüm tanıtım çabalarına rağmen turist de çekemiyor. Böylelikle özel savaşı besleyen en önemli bir kaynak olarak turizmi bir iflası yaşıyor. Bu anlamda tutunduğu dallar kökünden sökülüyor.

Sömürgeci basının görevi ise sömürgeci sistemin artan sorunlarını ve bunun halka yansıyan sonuçlarını yaşanılır kılmak, anlayışla karşılanmasını sağlamaktır. Gündemi suni olaylarla, haberlerle dolu kılarak halkı asıl sorunlarını düşünmesinden alıkoymaktır. Her sahada bütün kesimlerin olumsuz etkilendiği bir özel savaş yürütülürken, basın-yayın da adeta halka bu savaşın eğitimini veriyor. Toplumun dikkatleri

Halim Dener'e sıkılan kurşun Almanya'nın ...

Baştarafı 3. sayfada

tekrar hatırlatmak gerekiyor: 30-40 milyon Kürdü öldürmeye var mı gücünüz veya cesaretiniz?

Kim ne derse desin PKK durdurulamıyor, gelişmesi engellenemiyor, zafere emin adımlarla yürüyor. Bu, dost ve düşman çevre-lerin ortak kanısı oluyor. Bu gerçeği yadsıyan her açıklamanın hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Kürt genci **Halim Dener**'in şahadeti, her çevreye bu gerçeğin mesajını verdi. Bir Halim aramızdan ayrıldı, karşılığında Hannover Kürdistanlaştı veya Almanya tarafından Kürtlere teslim edilmek zorunda kalındı. Almanya resmen özür dilemedi ama Hannover şehrini Kürtlerin gösterisine terk ederek özürden daha büyük taviz verdi. Yasaklanan PKK-ERNK bayrakları, Başkan APO'nun posterleri, ARGK flamaları onbinlerin ellerinde dalgalandırıldı, taşındı. Hannover sokakları ERNK bayraklarıyla donatıldı. Halim'i katleden polislerin müdahale etmeye cesaret etmemesi Alman emperyalizminin cesaretsizliği oldu. Kürt halkı öfke seli olarak yasakları önüne katarak silip süpürdü. Alman emperyalizmine yasakları yasakladı.

Halim'in bayrağı uğruna şehit düşmesi Almanya'ya çok pahalıya patladı. Almanya'nın Kürt politikasına iflas bayrağını çektirdi. Bu şahadet Kürtlerin yanısıra Almanları da harekete geçirdi. Almanlarda faşizme karşı anti-faşist mücadele ruhunu diriltti. Kürt ve Alman gençlerin ortak mücadelesini yarattı. Ulusal kurtuluşçuluk ile anti-faşist mücadeleyi enternasyonalizmde buluşturdu. Almanya, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana ilk defa böyle bir halk muhalefetiyle karşı karşıya geldi. Hannover'deki görkemli cenaze törenine müdahalenin olası sonuçlarını hesaplamak zorunda kaldı. Müdahaleye yüzbinlerce Kürdün tepkisi, bu kez daha öncekiler gibi olmayacaktı. Yüzlerce şehit pahasına olsa da Halim'in kanı yerde kalmayacaktı, intikamı büyük olacaktı. Almanya asla kaldıramazdı, hükümet istifadan başka ne yapabilirdi? Bu konuda ERNK'nin uyarısı vardı; Almanya bunu dikkate almak mecburiyetinde kaldı ve TC'leşmenin TC'nin akibetine uğramak gibi olacağını gördü ve bu duruma düşmeyi göze alamadı.

Kürdistan halkı ve dostları bulundukları alanda Alman devletini protesto ettiler. 9 Temmuz günü ise Hannover'e aktılar. Kısa süreli bir hazırlık sonucu 70 bin kişi toplandı. Halim'in kanıyla daha da kızıllaşan ERNK bayrakları dalgalandırıldı. TC devlet yetkililerinin, sömürgeci basının provokatif-kışkırtıcı açıklamaları ve yayınları Alman emperyalizmine cesaret aşılayamadı. Kurşun sıkılan Kürdistan hal-

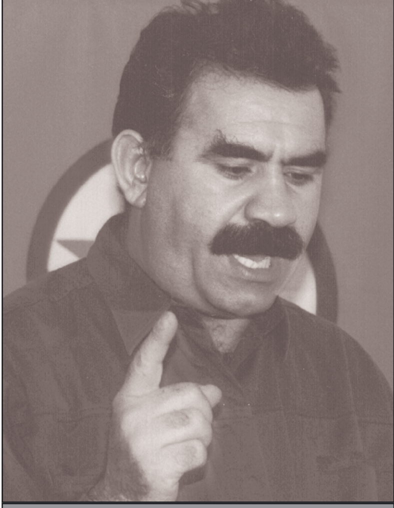
V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

YENİDEN DOĞUŞLARI SAVAŞLA GERÇEKLEŞTİRECEKSİNİZ!

Parti çizgisi, her somut koşula ve tüm sorunlara uygulanacak düzeyde özümsenmelidir. Yetersiz, dogmatik bir tarzda kavramakla fazla ileri gidilemez. Basmakalıp laflarla, eskiden bir anlam ifade eden, ama siyasal yetkinlikten uzak ve salt propaganda dönemine özgü olan çalışma tarzı ile yetinemeyiz. Bugün artık siyasette ustalaşmak gerekmektedir.

Yurtseverliğe adının ilk harfi olarak bakanlar ve bunu her şeyin önüne koyanlar, tüm sosyal ilişkilerinde ekonomik, siyasal ve kültürel olarak kendilerini ulusal kurtuluş çıkarlarına tabi kılmalıdırlar. Her şeyin hesabı buna göre yapılmalı, zaman ve imkanlar boşa harcanmamalıdır. Çocuklar biraz kendilerine gelip oyun oynamaya başladıklarında bu bilinç ve ruhla büyütülmeli, kısaca beşikten son nefesin verildiği mezara kadar, ulusal kurtuluşçuluk bir yaşam şekli olarak konuşulmalı, tartışılmalı, benimsenmeli ve örgütlenmelidir.

Devrimci kişilikler zor dönemlerde kolay boyun eğmeyen, cezalandırılmayı ve mükafatlandırılmayı kendileri için bağlayıcı ve koşullandırıcı bir etken olarak görmeyen kişiliklerdir. Onlar yeniye olan tutkularıyla, çok az bir donanımla da olsa ileri atılmaktan kendilerini alıkoymazlarsa, bu konuda gittikçe dayanacakları zemini iyi seçer ve harcayacakları çabayı iyi ayarlarlarsa ileri süreçlerin önderleri olmaya adaydırlar.

Bütün yürüyüşümüz, ilk günün o sadeliğini ve tazeliğini sürekli göz önüne getirerek günü ve görevi başarmak anlamında olmalıdır. Ve her yeni güne, çok ciddi bir göreve yürümek için kalkan bu taze ve sade girişimimizi esas alarak, bundaki yüksek başarıyı tutturarak yürüyebilmeliyiz.

Yaşanan tüm lanetli geçmişe rağmen PKK'nin gerçeğini, yargılama gücünü ortaya çıkarıyoruz. Bunu içinizde duyacaksınız ve yeniden doğuşu yapacaksınız. Eğer “çürümüşüz, bir daha dirilme şansımız yok” diyorsanız, o zaman bu ortamda bulunamazsınız. Sonuç, er geç parti görevleri karşısında devrilmenizdir. Kendimize gelelim. PKK'nin doğuş gerçekleri ile oynanmaz. Bizim bu hususu bu kadar ısrarla savunmamızın nedeni, birçok örnekten de anlaşıldığı gibi, çarpık ve dilediği gibi hareket eden keyfi yaklaşım sahiplerine büyük felaketler getirdiği içindir.

Önder adam, komutan adam kendisine hakimdir, kelimenin tam anlamıyla böyledir. Hakimdir, kapsamlıdır, kavrayışlıdır. Ulaşılabilir, bilimsel bir önderliktir. Bazı tehlikelere ölümüne göğüs germişsen, o zaman o yaşama layık ol. Bir çalışmanın sorumluluğunu üstlendin mi, sen doğransan da çalışma gerilememeli, komutan budur. Bir çalışmayı komuta etmek de budur.

PKK olayı bütün olumlu özelliklerin bileşkesidir. Bunda büyük rol aldığımızı ve başarılı olduğumuzu görebilirsiniz. Ama siz de bu gerçeklerin yoğunlaşmış ifadesi olarak partiyi, önderlik olayını özümsemek durumundasınız. Bu aynı zamanda kendi yaşamınızın tutarlı bir ifadesidir. Bununla zayıf olmazsınız, bununla inisiyatifiniz kesilmez, bununla küçülmezsiniz.

Bütün gerçekleri görmekten başka çareniz yoktur. Başka çare, ölümdür. O hoşunuza gidiyorsa eğer, biz acımayız. Ölümü kendisine layık görene acımamak gerekir. Biz yaşamı temsil etmek istiyoruz. Öyle ahım-şahım bir yaşam da değil, sadece insanca yaşamak istiyoruz.

Savaş sizin için vardır; bundan kaçamazsınız. Halk olarak sorunlarımız vardır ve bunlar kesin sorunlardır. Bu sorun benim değil, ortaya çıkaran ben değilim, ben icat etmedim. Bunun ölümcül etkisi altında, ateş hattındayız. Bunu anlamayanın hiç de saygı duyulacak yanı yoktur. Zaman zaman şunu söylüyoruz; Kürdün sevgi de dahil hiçbir hakkı yoktur. Sevginin de koşulları vardır, hatta yeme ve içmemizin bile bir tek şartı vardır. O da savaşmaktır. Yaşamanız, kendinize gelmeniz için savaşıyoruz. Savaş yaşama yol açıyor, yaşam bizler için bir şeyler yaratıyor. Eğer bunlar böyle ise sahte olanı yaşayamazsınız.

> **“Halka dayanmak demek, onun tüm acılı yaşamına ve umutlarına dayanmak, ona devrimci tarzda sahip çıkarak karşılık vermek demektir.”**

Birey artık PKK yolunda daha iyi nefes alabilir, daha iyi kendine gelebilir, ulusallığa kavuşabilir. Hiç şüphesiz kendini yüzyılların geriliğinden ve her türlü düşman etkilerinden bu denli uzaklaştırmış bir PKK, geleceği daha hızlı ve daha yoğun kazanabilir. Ve sizler, PKK'li militan ve savaşçılar, böylesi bir PKK silahıyla her alanda, onun en vurucu kolu olan gerillasında, onun en sonuç alıcı halk yığınlarının isyanında kuşanabilir, sonuç alıcı savaşçılığı sergileyebilirsiniz.

Birey olarak belki de yüzyıllarca sürecek bir çabayla ulaşamayacağınız bu silahlara bugün her zamankinden daha fazla ulaşmış bulunuyoruz. Ve gerçekten bununla en çok hak sahibi olan şehitlerin anısına güçlü bir karşılık vererek yarınların temelini güçlü kılma şansını elde ediyoruz. Hiç kuşkusuz bunu sonuna kadar iyi kullanmak, sizin savaş ustalığınızın, parti militanlığınızın yaratıcılığıyla, her düzeyde kolay düşmeyen, kolay düşürmeyen yürüyüşle mümkündür. Bu temelde sizler de, bu silahla iyi savaşarak, insanlığı, halkımızı, ülkemizi ve kendimizi kazanmak için tüm gücünüzü sarfetmelisiniz.

Devrimcilik nasıl sosyal yaşanıldığını kavramak kadar, bunda çıkışı da çok iyi kararlaştıran ve bunu hangi örgüt aracılığıyla ve eylemiyle gerçekleştireceğini belirleyen ve yürüten eylemin adıdır, faaliyetin bütünlüğüdür.

Dünya sana o kadar kapatılmış ki, yaşam o kadar ölümün sınırına kadar getirilip dayatılmış ki, o kadar çılgınlaştırıcı kılınmış ki, bu durum devrim için her olanağı ve her eylemi mükemmel ele almanı çok iyi hissettiriyor. Neden anlamayacaksın ki? Gerçekler bu kadar yakıcıysa, kurtuluşun seçeneği de bu kadar biricikse, o zaman her türlü işe sağlam girersin ve hakkını verirsin.

Devrimci yaşamın kesin kanunları var. Bu kanunların gereklerine göre oldu mu yaşarsın. Kendinizi neden müthiş eğitmeniz gerektiği, neden devrimin kanunları ve kurallarına uygun hale gelmeniz gerektiği çok açıktır. Bu, yaşamanız içindir. Başka yolu yoktur.

Siz niçin devrimci oldunuz? PKK türü bir devrimin kabul edilebilmesi için, yaşamın nasıl katledildiğinin mutlak anlaşılması kadar, yaşam sürdürülmek isteniyorsa, özgürlük sınırları dahilinde hem bilinci ve planlı, hem de çabasıyla nasıl götürülmesi gerektiğine emin olmanız gerekir ki, bu parti içinde yaşayasınız. Yoksa yaşam büyük bir işkence olur; çok soysuz, sorumsuz, serserice ve kendini yük yapma anlamında yaşanır ki, bu hiç kabul edilmez.

Kahraman, cüceler gibi kalamaz, sıradan savaşamaz. Her şey sizi kahraman olmaya ve savaşmaya zorlar. Bu da bir kanundur. Benim icat ettiğim bir tarz değil, özgür yaşama ulaşmanın tarzı ve kanunudur.